

სისხლის სამართალი

ზოგადი და კარძო

ნაცილები

კრებულშიგამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე:
http://www.supremecourt.ge/default.aspx?sec_id=133&lang=1

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე
2018, №1-3

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2018, №1-3

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2018, №1-3

Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2018, №1-3

გადაწყვეტილების შერჩევასა
და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი ირაკლი გრძელიძე

ტექნიკური რედაქტორი გარიპა გაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №32, ტელ: 299 04 18; www.supremecourt.ge

შურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

ზოგადი ნაწილი

1. სისხლის სამართლის კანონის მოქმედების ფარგლები

სისხლის სამართლის კანონის უკუკალა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№429აპ-17

11 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. მ-ის
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ო. გ-ის საკასაციო საჩივა-
რი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 12 იანვრის
განაჩენით ა. მ. – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:
საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ და
მე-6 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით თავისუფლების აღკვეთა 9
წლით.

სსკ-ის 273-ე მუხლით – ჯარიმა 1000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახ-
მად, სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ და მე-6 ნაწილის „ა“
ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის დანიშ-
ნულმა მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა საქართველოს სსკ-ის 273-
ე მუხლით დანიშნული ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლო-
ოდ ა. მ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით განესაზღვრა თავისუფ-
ლების აღკვეთა 9 წლით.

სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა რუს-
თავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 1 სექტემბრის განა-
ჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი და სსკ-ის 59-ე მუხლის
მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა

სასჯელმა შთანთქა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ ა. მ-ს განაჩენთა ერთობლიობით ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით.

ა. მ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 5 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის, საადვოკატო საქმიანობის, ჟედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის, სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის, პასიური საარჩევნო უფლება, იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების, ხოლო 10 წლით – საექიმო და ფრმაცევტული საქმიანობის, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლებები.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენით რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 12 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

3. სასამართლო დადგენილად მიიჩნია, რომ ა. მ-მა ჩაიდინა ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა-სენახვა, ჩადენილი არაერთგზის, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მესამე ნაწილის „დ“ და მეექვსე ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით; ასევე – ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარება, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ადმინისტრაციულსახდელდადებული პირის მიერ, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით.

ა. მ-ის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 1 სექტემბრის განაჩენით, სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით ნასამართლევმა ა. მ-მა გამოძიებით დაუდგენელ დროსა და ვითარებაში, უკანონოდ შეიძინა განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 1181,99 გრამი ნარკოტიკული საშუალება „გამომშრალი მარიხუანა“, რომელსაც ასევე უკანონოდ ინახავდა თავის საცხოვრებელ სახლში – ქ. გ-ში, დ. ა-ის ქუჩა №...-ში.

ნარკოტიკული საშუალების უკანონო მოხმარებისათვის ადმინისტრაციულ-სახდელდადებულ ა. მ-ს 2016 წლის 3 ნოემბერს ნარკოლოგიური შემოწმების შედეგად კვლავ დაუდგინდა ექი-

მის დანიშნულების გარეშე ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრა-ჰიდროკანაბინოლის“ უკანონო მოხმარების ფაქტი.

4. კასატორი – მსჯავრდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ო. გ. ითხოვს მსჯავრდებულ ა. მ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლით მსჯავრდების ნაწილში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ 2017 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით არაკონსტიტუციურად ცნო საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის სიტყვების – „ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ – ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება „მარიხუანის“ მოხმარებისთვის. ვინაიდან გასაჩივრებული განაჩენით ა. მ. მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის, კერძოდ, „ტეტრაჰიდროკანაბინოლის“ („მარიხუანა“) უკანონოდ მოხმარებისათვის, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, მის მიმართ უნდა შეწყდეს სისხლისამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

3. რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლით მსჯავრდების ნაწილს, საკასაციო პალატა, პირველ ყოვლისა, მიუთითებს, რომ არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას ა. მ-ის უდანაშაულობის თაობაზე და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარემ წარმოადგინა უტყუარ მტკიცებულებათა საკმარისი ერთობლიობა, მათ შორის – მოწმეების: ე. მ-ის, ლ. ნ-სა და ჯ. ბ-ის ჩვენებები, ბრალდებულის დაკავებისა და პირადი ჩხრეკის ოქმი, ქიმიური ექსპერტიზის დასკვნა, რომლითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტითაა დადასტურებული ა. მ-ის ბრალეულობა.

4. ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივლისს კანონის თანახმად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსს დაემატა 273¹-ე მუხლი, რომელიც ითვალისწინებს პასუხისმგებლობას მცენარე კანაფის ან მარიხუანის უკანონო შეძენა, შენახვა, გადაზიდვა, გადაგზვნა, გასაღება ან/და ექიმის დანიშნულების გარეშე მოხმარებისათვის.

5. მოცემულ შემთხვევაში ა. მ. მსჯავრდებულია განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 1181,99 გრამი ნარკოტიკული საშუალება „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონოდ შეძენა-შენახვისათვის არაერთგზის, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „და მე-6 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით, რაც შეესაბამება ამჟამად მოქმედი სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტსა და ამავე მუხლის მე-6 ნაწილს. დანაშაულის ჩადენის დროს მოქმედი შესაბამისი მუხლის სანქცია ითვალისწინებდა 8-დან 20 წლამდე ან უვადო თავისუფლების აღკვეთას, რაც მიეკუთვნებოდა განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას, ხოლო ამჟამად მოქმედი სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-6 ნაწილი იმავე დანაშაულებრივი ქმედებისათვის ითვალისწინებს 2-დან 6 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას, რაც ნარმოადგენს მძიმე დანაშაულის კატეგორიას. აღნიშნული გარემოება კი მიუთითებს იმაზე, რომ ახალი კანონით ამ დანაშაულის ჩადენისათვის შემსუბუქდა სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობა.

6. საქართველოს სსკ-ის მე-3 მუხლის თანახმად, სისხლის სამართლის კანონის, რომელიც აუქმებს ქმედების დანაშაულებრიობას ან ამსუბუქებს სასჯელს, აქვთ უკუძალა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულ ა. მ-ის დანაშაულებრივი ქმედება, დაკვალიფიცირებული საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ და მე-6 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით, უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტსა და ამავე მუხლის მე-6 ნაწილზე.

7. სასჯელის განსაზღვირებას პალატა ითვალისწინებს იმ გარემოებას, რომ მსჯავრდებულმა განზრახი მძიმე დანაშაული ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის დინებისას, ხოლო პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები არ გააჩნია.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-

ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დაადგინა:

1. მსჯავრდებულ ა. მ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ო. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. შენყდეს სისხლისსამართლებრივი დევნა ა. მ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.
4. ა. მ-ის მიერ ჩადენილი მართლსაწინააღმდეგო ქმედება საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ და მე-6 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებიდან გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე და ამავე მუხლის მე-6 ნაწილზე.
5. ა. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-6 ნაწილით და სასჯელის სახით განესაზღვროს 3 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.
6. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 1 სექტემბრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი. სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ ა. მ-ს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალის 2016 წლის 3 ნოემბრიდან.
7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენი „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე უფლებების ჩამორთმევისა და ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. სასჯელის მიზნები და სახეები

სასჯელის მიზანი

განაჩენი საქართველოს სახელით

№533აპ-17

15 თებერვალი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის ვაკე-საბურ-
თალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორ დავით კაპანა-
ძისა და მსჯავრდებულ შ. კ-ს ინტერესების დამცველის, ადვო-
კატ ე. მ-ს საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასა-
მართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11
ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, შ. კ-ს ბრა-
ლი დაედო ყაჩალობაში, ე.ი თავდასხმაში სხვისი მოძრავი ნივ-
თის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი
სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობის გა-
მოყენების მუქარით, ჩადენილი იმის მიერ, ვინც ორჯერ იყო
ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთ-
რებისათვის; ძარცვაში, ე.ი. სხვისი მოძრავი ნივთის აშეარა და-
უფლებაში მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩა-
დენილი იმის მიერ, ვინც ორჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივ-
თის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის; ექიმის და-
ნიშნულების გარეშე ნარკოტიკული სამუალების უკანონოდ
მოხმარებაში, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ადმინისტრა-
ციულსახდელშეფარდებული პირის მიერ.

შ. კ-თვის ბრალად შერაცხული ქმედებები გამოიხატა
შემდეგში:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2009 წლის 6 თებერვლის,
2009 წლის 11 მაისის, 2013 წლის 15 მაისისა და 2015 წლის 18
მარტის განაჩენებით შ. კ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქარ-

თველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით, 179-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა (ოთხი ეპიზოდი) და 378-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, რისთვისაც განაჩენთა ერთობლიობით საბოლოო სასჯელის ზომად განესაზღვრა 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა ჩატვალა პირობით, 6 წლის გამოსაცდელი ვადით.

მიუხედავად აღნიშნულისა, 2015 წლის 8 სექტემბერს, დაახლოებით 20:25 საათზე, თბილისში, ... ქ. №...-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე მყოფი შ. კ-ე, სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ყაჩაღურად თავს დაესხა „მერსედესის“ მარკის (სახ. №....) სადისტრიბუციო ავტომანქანაში მჯდომ ლ. ს-ს და პნევმატური პისტოლეტის გამოყენებით, სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობის მუქარით მოსთხოვა ფული.

2015 წლის 30 ოქტომბერს, დაახლოებით 00:30 საათზე, თბილისში, ქ. №...-ში განთავსებულ ფსიქოტროპულ აფთიაქ შპს „...“ გარე სავაჭრო ფანჯარასთან მყოფმა შ. კ-მ, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარმაცევტ ქ. ი-ს აშკარად გასტაცა – 30 ლარად ღირებული ორი კაფსულა საძილე საშუალება „...“ და 70 ლარი, რითაც დაზარალებულ შპს-ს ჯამურად მიადგა 100 ლარის მატერიალური ზიანი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 7 სექტემბრის დადგენილებით ექიმის დანიშნულების გარეშე ნარკოტიკული საშუალების უკანონო მოხმარებისათვის ადმინისტრაციულსახდელშეფარდებულ შ. კ-ს, 2015 წლის 30 ოქტომბერს ჩატარებული ნარკოლოგიური შემოწმების №..... დასკვნის თანახმად, კვლავ დაუდგინდა ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანის) მოხმარების ფაქტი.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 28 ივლისის განაჩენით:

შ. კ-ე ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით ნარდგენილ ბრალდებაში.

შ. კ-ე, – დაბადებული 19.. წელს, ნასამართლევი, – ცნობილი იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 273-ე მუხლით – ჯარიმა 2000 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა

სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, მას სასჯელად განესაზღვრა 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა შ. კ-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 18 მარტის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი – 5 წელი და იმავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ახლად დანიშნულ სასჯელს – 8 წლით თავისუფლების აღკვეთას ნაწილობრივ დაემატა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 18 მარტის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, შ. კ-ს სასჯელის ზომად განესაზღვრა 10 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

შ. კ-ს სასჯელის მოხდა დაწყო 2015 წლის 30 ოქტომბრიდან.

შ. კ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 3 წლით ჩამოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საექიმო, საადვოკატო, პედაგოგიურ და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებები.

საქმეზე ნივთტკიცებად ცნობილი:

ნერწყვის ნიმუში, სუნის ნიმუშები, პრევენციური პისტოლეტი, სიგარეტის ნამწვები, დაქტილოსკოპიური კვლები, პრეპარატი „...“, რომელიც ინახება შს ვაკე-საბურთალოს მე-... განყოფილებაში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა განადგურდეს;

შ. კ-ს ქურთუკი, კაპიუშონიანი ჯემპრი და ფულადი თანხა, რომელიც ინახება შს ვაკე-საბურთალოს მე-... განყოფილებაში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა დაუბრუნდეს მის კანონიურ მფლობელს 9 (ცხრა) დისკი, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ შენახულ უნდა იქნეს მისი შენახვის ვადით.

3. აღნიშული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

- ბრალდების მხარე საჩივრით ითხოვდა განაჩენში ცვლილე-

- ბის შეტანასა და შ. კ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში, შემდეგი საფუძვლებით: სასამართლომ არ გაითვალისწინა ისეთი მნიშვნელოვანი მტკიცებულებები, როგორებიცაა; ოფორმლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა და ექსპერტ გ. ტ-ს ჩვენება, ასევე – ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა და ექსპერტების – ნ. ნ-სა და შ. კ-ს ჩვენებები, რომლებითაც დადგენილია, რომ შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული სუნის კვალი შ. კ-ს სუნის იდენტურია, ხოლო სიგარეტ „PARLEMENT“-ის ნამწვზე არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი შ. კ-ს გენეტიკური პროფილის იდენტურია, რაც ადასტურებს, რომ შ. კ-ე ნამდვილად იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე, რაც ასევე დასტურდება შპს „...“ და შპს „...“ გარე სამეთვალყურეო ვიდეო-კამერების მიერ დაფიქსირებული ინფორმაციით.
- დაცვის მხარე სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა შ. კ-ს უდანაშაულოდ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაშიც, შემდეგი საფუძვლებით: სასამართლომ სრულყოფილად და ობიექტურად არ შეაფასა საქმეში არსებული მტკიცებულებები და დაეყრდნო მხოლოდ დაზარალებულ ქ. ი-ს წინააღმდეგობრივ, არასანდო და ბუნდოვან ჩვენებას, რომელმაც სასამართლოში დაკითხვის დროს დანაშაულის ჩამდენ პირად ბრალდებულისაგან განსხვავებულ სუბიექტზე მიუთითა. დაზარალებულმა ასევე განსხვავებულად აღნერა ფაქტები; გამოძიებაში არ მოიძია და არ დაკითხა ფაქტის თვითმხილველი სხვა პირები; სასამართლომ ასევე არ გაითვალისწინა ის ფაქტი, რომ დაკავებისას შ. კ-ს არ აღმოაჩნდა ის თანხა, რაც დაზარალებულის ჩვენებიდან გამომდინარე, მას უნდა ჰქონოდა; მსჯავრდებულის ამოცნობა ჩატარდა საპროცესო კანონის უხეში დარღვევებით, რის გამოც ამოცნობის ოქმი წარმოადგენს დაუშვებელ მტკიცებულებას და არ უნდა იქნეს გაზიარებული.
 - 4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 28 ივლისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.
 - 5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორი დავით კაპანაძე საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებასა და შ. კ-ს დამამაშავედ ცნობას ასევე საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში იმავე საფუძვლებით, რაზეც უთითებდა სააპელაციო საჩივარში.

მსჯავრდებულ შ. კ-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ე. მ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებასა და შ. კ-ს გამართლებას საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაშიც იმავე საფუძვლებით, რაზეც უთითებდა სააპელაციო საჩივარში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ შ. კ-ს საქმის მასალები, შეამოწმა თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორ დავით კაპანაძის, მსჯავრდებულ შ. კ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. მ-ს საკასაციო საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ისინი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, თუმცა განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივებს, რომ სასამართლო სხდომაზე მხარეთა შეჯიბრებითობისა და თანასწორობის პრინციპის საფუძველზე გამოკვლეული მტკიცებულებების შეფასების შედეგად გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ დადასტურდა შ. კ-ს ბრალეულობა საქართველოს სსკ-ის 179 მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში.

3. ბრალდების მხარე აპელირებს მოწმეების – ლ. ს-სა და გ. გ-ს ჩვენებებზე და აღნიშნავს, რომ მათი ჩვენებები სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლივად, ადასტურებს შ. კ-ს მიერ ყაჩაღობის ჩადენის ფაქტს, რაც მართებულად არ გაიზიარა სააპელაციო პალატამ და მიუთითა: მართალია, მოწმეებმა – ლ. ს-მ და გ. გ-მ სასამართლო სხდომაზე დაადასტურეს ყაჩაღური თავდასხმის ფაქტი, მაგრამ განმარტეს, რომ არ შეუძლიათ თავდამსხმელის ამოცნობა, რადგან არ დაუნახავთ მისი სახე, ვინაიდან იგი თავდასხმისთანავე, რამდენიმე წამში გაიქცა. ლ. ს-მ ასევე განმარტა, რომ არ დაუნახავს საგანი, რომელიც თავდამსხმელმა მას მიაბჯინა. ამდენად, ფაქტის თვითშილველმა პირებმა სასამართლოს ვერ მისცეს უტყუარი და დამაჯერებელი ჩვენებები დანაშაულის ჩამდენი პირის შესახებ და ვერ დაა-

დასტურეს ფაქტი, რომ თავდამსხმელი ნამდვილად შ. კ-ე იყო.

4. პროკურორის კიდევ ერთ არგუმენტთან დაკავშირებით, რომ სასამართლომ სათანადოდ არ შეაფასა ოდოროლოგიური და ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნები და ექსპერტთა ჩვენები, რომელთა თანახმად, დადგენილია, რომ 2015 წლის 8 სექტემბერს ... ქ. №...-ის ... სადარბაზოს ასასვლელი კიბის საფეხურებიდან აღებული სუნის კვალი შ. კ-სგან აღებული სუნის კვალის ნიმუშის იდენტურია, ხოლო შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული სიგარეტის ნამწვევი არსებული ბიოლოგიური მასალის გენეტიკური პროფილი და შ. კ-ს გენეტიკური პროფილი იდენტურია, სააპელაციო პალატამ ასევე სწორად განმარტა: აღნიშული ექსპერტიზის დასკვნებითა და ექსპერტთა ჩვენებებით მართლაც დასტურდება შემთხვევის ადგილის სიახლოვეს შ. კ-ს ყოფნის ფაქტი, რაც ასევე დასტურდება საქმის მასალებში მოთავსებული გარე სამეთვალყურეო კამერების ჩანაწერებითა და ტაქსის მძღოლ ზ. კ-ს ჩვენებით, რომელმაც ამოიცნო შ. კ-ე და დაადასტურა, რომ 2015 წლის 8 სექტემბერს, დაახლოებით 20:00 საათიდან, 21:00 საათამდე დროის შუალედში, ... ქ. №...-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე გააჩერა შ. კ-მ და მოსთხოვა ... ქუჩაზე წაყვანა. შესაბამისად, სახეზე მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლითაც მართლაც დასტურდება, რომ შ.კ-ე იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილის მიმდებარე ქუჩებზე, მაგრამ ეს მტკიცებულებები ვერ აქმაყოფილება ყაჩაღობის ჩადენაში გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის მტკიცებულებათა საქმარისობისა და გონივრულ ეჭვს მიღმა დაზესებულ მაღალ სამართლებრივ სტანდარტს. კონკრეტული პირის ყოფნა საზოგადოებრივი მიმოსვლის ადგილზე – ქუჩაში, თავისთავად არ ნიშანავს ფაქტის უტყუარად დადასტურებას, რომ იმავე ადგილას მომხდარი დანაშაული აღნიშნული პირის ჩადენილია, თუკი გამოვლენილი არ არის სხვა მტკიცებულებაც. როგორც აღნიშნა, თვითმხოველმა მოწმეებმა ვერ შეძლეს დანაშაულის ჩამდენი პირის დანახვა და ამოცნობა, ხოლო სხვა პირდაპირი მტკიცებულებება, რომელიც დაადასტურებდა, რომ ყაჩაღობა უშუალოდ შ. კ-ს ჩადენილია, საქმის მასალებში არ მოიპოვება.

5. საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

6. საქართველოს სსკ-ის მე-5 მუხლის თანახმად, გამამტყუ-

ნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას. მტკიცებულების შეფასების დროს წარმოშობილი ეჭვი, რომელიც არ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის (მსჯავრდებულის) სასარგებლოდ.

7. ამავე კოდექსის 82-ე მუხლის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცონბისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ, შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. ხოლო სსსკ-ის 269-ე მუხლის თანახმად, არ შეიძლება, გამამტყუნებელ განაჩენს საფუძვლად დაედოს ვარაუდი.

8. ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, ყაჩაღობის ეპიზოდში შ. კ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება არ ემყარება ეჭვის გამომრიცხავ, ურთიერთშეთანხმებულ და საქმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობას. მოცემულ შემთხვევაში ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები არის არასარწმუნო, არადამაჯერებელი, ურთიერთშეუთანხმებელი და მათ შორის არსებობს, წინააღმდეგობები, რის გამოც, არსებული ეჭვი უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასიკეთოდ.

9. რაც შეეხება შ. კ-თვის შერაცხული ბრალდების კიდევ ერთ, ძარცვის ეპიზოდს, საკასაციო პალატა ამ შემთხვევაშიც იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივებს, რომ გამოკვეთილია გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლითაც უტყუარად დასტურდება, რომ შ. კ-მ ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული, შემდეგ გარემოებათა გამო:

10. მოწმის სახით დაკითხული, დაზარალებულ ქ. ი-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ მუშაობს ფსიქოტროპულ აფთიაქში ფარმაცევტიად. 2015 წლის 30 ოქტომბერს, დაახლოებით 00:30 საათზე, აფთიაქის ფანჯრის გისლოსთან მივიდა დაახლოებით 24-25 წლის მამაკაცი, რომელიც იყო მაღალი, შავგვრემანი, ჰქონდა წვერი. მას ეცვა ტყავის შავი ქურთუე და ჯინსის შარვალი. ამ პირმა მოსთხოვა ორი აბი საძილე პრეპარატი „...“, თან აჩვენა 100 (ას) ლარიანი კუპიურა და უთხრა, რომ ხურდაც თან წამოელო. როდესაც მივიდა ჟალუზთან, ხელში ეჭირა ხურდა – 70 ლარი და ორი აბი „...“, რა დროსაც ახალგაზრდა მამაკაცმა მოულოდნელად ხელი შეყო ჟალუზში, გამოსტაცა ფული, პრეპარა-

ტი და გაიქცა. ქ. ი-მ დაიწყო ყვირილი, გაქცეულ პირს დაედევნებაში მყოფი ბიჭები. დაახლოებით 10 წუთში მასთან მივიდა პირი, რომელმაც უთხრა, რომ გზის მეორე მხრიდან დაინახა, რომ პირი, რომელმაც ფული გასტაცა, იყო შ. კ-ე და ასევე უთხრა, რომ არ დაერევა პოლიციაში და თავად დაუბრუნებდა თანხას. ქ. ი-მ ასევე განმარტა, რომ მონაწილეობდა პირის ამოცნობაში და ის დარწმუნებულია, რომ პირი, რომელიც ამოცნობ, ნამდვილად ის არის, ვინც გაძარცვა. მას გაქცევისას დიდხანს უყურებდა და დაამახსოვრდა.

11. მოწმე ნ. მ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ ის არის თბილი-სის პოლიციის დეპარტამენტის ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს პოლიციის მე-... განყოფილების უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელი. ანონიმური პირისაგნ მიიღო ინფორმაცია აფთიაქში მომხდარი ძარცვის ფაქტზე, რაც მიაწოდა ხელმძღვანელს.

12. მოწმე გ. ვ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ მუშაობს ვაკე-საბურთალოს მე-... განყოფილებაში, სადაც 2015 წლის 30 ოქტომბერს შევიდა შეტყობინება ... ქუჩაზე ქ. ი-ს გაძარცვის ფაქტთან დაკავშირებით. გამომძიებელმა ნ. მ-მ მიიღო ოპერატიული ინფორმაცია დანაშაულის შესაძლო ჩამდენ პირზე. გ. ვ-ე და მისი თანამშრომელი მ-ი გავიდნენ ... ქუჩაზე №...-ში. იქ მისალი-სას შენიშნეს შ. კ-ე, რომელიც დაკავეს. ბრალდებულის ჩხრეკის შედეგად ქურთუკის შიგა ჯიბიდან ამოიღეს ორი აბი საძილე პრეპარატი „...“, მათ შორის 1 გახსნილი; შარვლის ჯიბიდან ამოიღეს ფული – 25 ლარი, კერძოდ: ერთი ოცლარიანი და ერთი ხუთლარიანი კუპიურა. ჩხრეკის დროს შ. კ-ს წინააღმდეგობა არ გაუწევია.

13. 2015 წლის 30 ოქტომბრის ბრალდებულის პირადი ჩხრეკის ოქმის თანახმად, თბილისში, ... ქ. №...-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, შ. კ-სგან ამოიღეს ფულადი თანხა და 1 აბი „...“.

14. პირის ამოცნობის ოქმის მიხედვით, ამომცნობმა პირმა ქ. ი-მ ამოიცნო შ. კ-ე, რომელმაც გასტაცა ფული და ორი აბი „...“. ამომცნობმა განმარტა, რომ ამოსაცნობი პირი ამოიცნო სიმაღლით, ასაკით, სახის ნაკვთებით – მოგრძო გაუპარსავი პირისახით, მოკლედ შეჭრილი თმით, მოყავისფრო თვალებით, მოზრდილი, ოდნავ კეხიანი ცხვირით, საშუალო ზომის ტუჩებით.

15. სააპელაციო პალატამ მართებულად არ გაიზიარა დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივრის მოტივაცია, რომლის მიხედვითაც, შ. კ-ე ძარცვის ეპიზოდში ცნობილ იქნა დამნაშავედ მხოლოდ ერთი მოწმის – დაზარალებულ ქ. ი-ს ჩვენების საფუძველზე, რომელიც ამავდროულად არის წინააღმდეგობრივი,

არასანდო და ბუნდოვანი.

16. საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოს შეფასებას დაზარალებულ ქ. ი-ს მიერ პირველი ინსტანციის სასამართლოში მიცემულ ჩვენებასთან დაკავშირებით, რომ მის სისწორები ეჭვის შეტანის საფუძველი არ არსებობს, ვინაიდან ქ. ი-ზ დამაჯერებლად განმარტა, რომ როდესაც მან ჟალუზთან მიიტანა 70 ლარი ხურდა და ორი აბი მედიკამენტი „...“, პირმა შეყო ჟალუზში ხელი, გამოსტაცა ფული და პრეპარატი და გაიქცა. იგი გაქცეულს კარგად დააკვირდა და დაამახსოვრდა. ამასთან, მან არაერთხელ განმარტა, რომ ამოცნობის დროს დარწმუნებული იყო, რომ მის მიერ ამოცნობილი პირი სწორების ის იყო, ვინც გაძარცვა და ამოსაცნობი პირი დარწმუნებით ამოიცნო.

17. გარდა ამისა, დაზარალებულ ქ. ი-ს ჩვენება, რომელმაც დეტალურად და დამაჯერებლად განმარტა შემთხვევის დროს განვითარებული მოვლენები, სრულად შეესაბამება საქმეში წარმოდგენილ სხვა მტკიცებულებათა ერთობლიობას, კერძოდ: პირის ამოცნობის ოქმს, რომლის თანახმადაც, ქ. ი-მ ამოიცნო შ. კ-ე; მოწმე გ. ვ-ს ჩვენებას, რომელმაც განმარტა, რომ ნ. მ-თან ერთად დააკავა შ. კ-ე, რომელსაც ჩხრევის შედეგად ქურთულის შიგა ჯიბიდან ამოუღეს საძილე პრეპარატი „...“ და 25 ლარი; 2015 წლის 30 ოქტომბრის ბრალდებულის დაკავების ოქმს, რომლის თანახმად, თბილისში, ... ქ. წე-...-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, შ. კ-სგან ამოიღეს ფული და 1 აბი „...“.

18. ასევე უსაფუძვლოა დაცვის მხარის არგუმენტაცია პირის ამოცნობის ოქმის გაუზიარებლობასთან დაკავშირებით იმ საფუძვლით, რომ ამოცნობის ოქმში არ ყოფილა გამოკვეთილი და ნაჩვენები, თუ კონკრეტულად რომელი მახასიათებელი ჰქონდა ამოსაცნობ პირს ისეთი, რაც არ ჰქონდათ სხვა პირებს და გამოარჩევდა მათგან. სააპელაციო პალატამ სწორად მიუთითა, რომ საგამოძიებო მოქმედების – ამოცნობის ჩატარების დროს სრულად იყო დაცული საპროცესო კანონმდებლობის მოთხოვნები; ამოცნობა ჩატარდა საქართველოს სსსკ-ის 131-ე მუხლის მოთხოვნათა სრული დაცვით, ამოცნობამდე ამომცნობი – ქ. ი-ი დაიკითხა ამოსაცნობი ობიექტის ინდივიდუალური ნიშან-თვისებების თაობაზე და ამოცნობისას ამომცნობმა განმარტა, თუ რა ნიშან-თვისებებით ამოიცნო ამოსაცნობი ობიექტი – შ. კ-ე. ამოცნობისას ასევე დაცული იყო საქართველოს სსსკ-ის 131-ე მუხლის მე-3 ნანილის მოთხოვნა და ამომცნობს ამოსაცნობი პირი წარედგინა იმავე სქესის ორ პირთან ერთად, რომ-

ლებიც გარეგნობით და ტანსაცმლით ერთმანეთისა და ამოსაცნობი პირისაგან მკვეთრად არ განსხვავდებოდნენ. რაც შეეხება ადვოკატის განმარტებას, რომ ამოცნობის ოქმში არ ყოფილა აღნიშნული, თუ რა ჰქონდა შ. კ-ს ისეთი, რაც სხვა ამოსაცნობი პირისაგან განასხვავებდა, უსაფუძვლოა, ვინაიდან ასეთ დათქმას და მოთხოვნას საპროცესო კანონმდებლობა არ ითვალისწინებს.

19. ამდენად, სააპელაციო პალატამ სწორად შეაფასა მოწმის სახით დაკითხული, დაზარალებულ ქ. ი-ს ჩვენება და მიჩნია, რომ მისი ჩვენების რეალურობის საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი არ არსებობს, ვინაიდან იგი სრულად არის თანხვდენილი საქმეზე შეკრებილ სხვა უტყუარ და რელევანტურ მტკიცებულებებთან და ნათლად წარმოაჩენს დანაშაულის ჩადენის მომენტში განვითარებული მოვლენების რეალურ სურათს. პალატამ ასევე მიუთითა: ის გარემოება, რომ მოწმემ ამოცნობაზე მყოფი გამომძიებელი მიამსგავსა მსჯავრდებულის ადვოკატს (თუმცა, აღნიშნული კატეგორიული მტკიცებით არ განუცხადებია), არ წარმოადგენს მისი ჩვენებისა და ამოცნობის ოქმის გაუზიარებლობის საფუძველს.

20. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ შ. კ-თვის შერაცხული ბრალდება, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით უტყუარად დასტურდება საქმეზე წარდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლიობით.

21. რაც შეეხება მსჯავრდებულ შ. კ-თვის საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებას, რომელსაც დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდის, ბრალდების მითითებულ ეპიზოდთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 30 ნოემბრის №1/13/732 გადაწყვეტილებას, რომლითაც არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლის სიტყვების „ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება „მარიხუა-

ნის“ მოხმარებისთვის.

22. მოცემულ შემთხვევაში წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 30 ოქტომბერს ჩატარებული ნარკოლოგიური შემოწმების №... დასკვნის თანახმად, შ. კ-ს დაუდგინდა ნარკოტიკული საშუალება – „ტეტრაჰიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანა) მოხმარების ფაქტი, რის გამოც, საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე, მის მიმართ უნდა შეწყდეს სისხლისსამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებაში.

23. რაც შეეხება სასჯელს, საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას, რომ მსჯავრდებულ შ. კ-თვის შეფარდებული სასჯელი არის მისი პიროვნებისა და ჩადენილი დანაშაულის თანაზომიერი და პროპორციული, რომ დანიშნული სასჯელი სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების განხორციელებას, როგორიცაა – სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენი საბოლოო სასჯელის ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორ დავით კაპანაძისა და მსჯავრდებულ შ. კ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. მ-ს საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. შ. კ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. შ. კ-ს მიმართ შეწყდეს სისხლისსამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებაში.

5. შ. კ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯოს 8 (რვა) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

6. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს შ. კ-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 18 მარტის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი – 5 (ხუთი) წელი და იმავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს – 8 (რვა) წლით თავისუფლების აღკვეთას – ნაწილობრივ დაემატოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 18 მარტის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, შ. კ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 10 (ათი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

7. მსჯავრდებულ შ. კ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმებულია.

8. მსჯავრდებულ შ. კ-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2015 წლის 30 ოქტომბრიდან.

9. შ. კ-ს აღუდგეს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმეული უფლებები.

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

11. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის მიზანი

განრიცხვა საქართველოს სახელით

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შესახებ

№548აპ-17

20 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
3. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
19 ივლისის განაჩენზე საქართველოს მთავარი პროკურატურის
პროკურორ ელიზბარ გოზალიშვილის საკასაციო საჩივრის და-
საშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარე-
ზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 2 მარტის განაჩენით:

ვ. ი-ი, – დაპადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ
საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალის-
წინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1000 (ათასი) ლარი.

ბ. ბ-ე, – დაპადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ
საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალის-
წინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1000 (ათასი) ლარი.

რ. მ-ი, – დაპადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშა-
ვედ საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვა-
ლისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ
და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1000 (ათასი) ლარი.

ე. ა-ი, – დაპადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ
საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალის-
წინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და

ზომად განესაზღვრა 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით და გამოსაცდელ ვადად განესაზღვრა 1 (ერთი) წელი.

ე. ა-ს ყოფაქცევაზე კონტროლი გამოსაცდელი ვადის პერიოდში დაევალა პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

ვ. ი-ს (1000 ლარი), ე. ა-ს (1000 ლარი), ბ. ბ-ს (1000 ლარი), რ. მ-ს (1000 ლარი) მიმართ აღკვეთის ლონისძიების – გირაოს სახით გადახდილი თანხა უნდა დაუბრუნდეს მათ შემტან პირებს.

2. აღნიშნული განაჩენით ვ. ი-ს, ბ. ბ-ს, რ. მ-სა და ე. ა-ს მსჯავრი დაედოთ სამსახურებრივ გულგრილობაში, ესე იგი მოხელის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულებაში მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით.

მათ მიმართ ბრალად შერაცხული ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2010 წლის 9 ივნისს ... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს თავმჯდომარემ ამავე საკრებულოს წევრი – ვ. ი-ი აირჩია მუნიციპალიტეტის საკრებულოს საფინანსო-საბიუჯეტო, ეკონომიკურ საკითხთა და ქონების მართვის კომისიის თავმჯდომარედ. 2013 წლის 5 ივნისს მუნიციპალიტეტის საკრებულოს თავმჯდომარემ ვ. ი-ი დანიშნა ... მუნიციპალიტეტის ტერიტორიაზე – ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების მუდმივმოქმედი კომისიის თავმჯდომარედ.

2013 წლის 5 ივნისს ... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს თავმჯდომარემ ე. ა-ი, რ. მ-ი და ბ. ბ-ე დანიშნა ... მუნიციპალიტეტის ტერიტორიაზე – ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების მუდმივმოქმედი კომისიის წევრებად.

... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ 2014 წლის 20 მაისს განიხილა მოქალაქე გ. ა-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა ..., სოფელ ... მდებარე მის სა-

კუთრებაში არსებულ 1500 მ² მიწის ნაკვეთის მომიჯნავედ, თვითნებურად დაკავებულ 2319 მ² მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკავებულ მიწას ნარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმედებამდე დაინტერესებული ფიზიკური პირის საკუთრებაში ან მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული მიწის ნაკვეთის მომიჯნავე, თვითნებურად დაკავებული მიწის ნაკვეთი, რომლის ფართობიც ნაკლებია საკუთრებაში ან მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული მიწის ნაკვეთის ფართობზე.

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა, ... მუნიციპალიტეტის საკურებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავჯდომარებ – ვ.ი-მ კომისიის სხვა წევრებთან: ნ. ბ-სთან, რ. მ-თან, ბ. ბ-სა და ე. ა-თან ერთად, გ. ა-ს განცხადების განხილვისას არაჯეროვნად შეასრულა სამსახურებრივი მოვალეობა მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გამოიკვლია განცხადებაზე თანდართული დოკუმენტები, არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ გ. ა-ს საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთის ფართობი ნაკლები იყო მომიჯნავე, თვითნებურად დაკავებული მიწის ნაკვეთების ფართობზე და კომისიის წევრებთნ ერთად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაკმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 20 მაისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე ვ. ი-მ გასცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც გ. ა-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონდა 2319 მ² მიწის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

... მუნიციპალიტეტის საკურებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ 2014 წლის 20 მაისს განხილა მოქალაქე ა. ჭ-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა ..., სოფელ ... მდებარე თვითნებურად დაკავებულ 1500 მ² მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის

იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკავებულ მინას წარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმედებამდე ფიზიკური პირის მიერ თვითნებურად დაკავებული სახელმწიფო საკუთრების სასოფლო ან არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მინის ნაკვეთი, რომელზედაც განთავსებულია საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული), ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული).

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა, ... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავჯდომარემ – ვ. ი-მ კომისიის სხვა წევრებთან: ნ. ბ-სთან, რ. მთან, ბ. ბ-სა და ე. ა-თან ერთად, ა. ჭ-ს განცხადების განხილვისას არაჯეროვნად შესასრულა სამსახურებრივი მოვალეობა მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გამოიკვლია განცხადებაზე თანდართული დოკუმენტები, არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ ა. ჭ-ს მიერ თვითნებურად დაკავებულ მინის ნაკვეთზე არ იყო განთავსებული საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული) და კომისიის წევრებთნ ერთად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაკმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 20 მაისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე ვ. ი-მ გასცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც ა. ჭ-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონა 1500 მ² მინის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ 2014 წლის 6 ივნისს განიხილა მოქალაქე ზ. მ-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა ..., სოფელ ... მდებარე მის საკუთრებაში არსებულ 600 მ² მინის ნაკვეთის მომიჯნავედ, თვითნებურად დაკავებულ 1062 მ² მინის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“

მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკავებულ მინას წარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმედებამდე დაინტერესებული ფიზიკური პირის საკუთრებაში ან მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული მიწის ნაკვეთის მომიჯნავე, თვითნებურად დაკავებული მიწის ნაკვეთი, რომლის ფართობიც ნაკლებია საკუთრებაში ან მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული მიწის ნაკვეთის ფართობზე.

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა, ... მუნიციპალიტეტის საკურებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავჯდომარემ – ვ. ი-მ კომისიის სხვა წევრებთან: ნ. ბ-სთან, რ. მ-თან, ბ. ბ-სა და ე. ა-თან ერთად, ზ. მ-ს განცხადების განხილვისას არაჯეროვნად შეასრულა სამსახურებრივი მოვალეობა მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გამოიკვლია განცხადებაზე თანდართული ღოკუმენტები, არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ ზ. მ-ს საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთის ფართობი ნაკლები იყო მომიჯნავე, თვითნებურად დაკავებული მიწის ნაკვეთების ფართობზე და კომისიის წევრებთნ ერთად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაცმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 6 ივნისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე ვ. ი-მ გასცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც ზ. მ-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონა 1062 მ² მიწის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

... მუნიციპალიტეტის საკურებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ 2014 წლის 27 ივნისს განიხილა მოქალაქე მ. დ-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა ..., სოფელ ... მდებარე თვითნებურად დაკავებულ 2600 მ² მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკავებულ მიწას წარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმედებამდე ფიზიკური პირის მიერ თვითნებურად დაკავებული სახელმწიფო საკუთრების სასოფლო ან არასასოფლო-სამეურნეო

დანიშნულების მიწის ნაკვეთი, რომელზედაც განთავსებულია საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული).

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა,მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავჯდომარემ – ვ. ი-მ კომისიის სხვა წევა წევრებთან: ნ. ბ-თან, რ. მ-თან, ბ. ბ-სა და ე. ა-თან ერთად, მ. დ-ს განცხადების განხილვისას არაჯეროვნად შესარულა სამსახურებრივი მოვალეობა მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გამოიკვლია განცხადებაზე თანდართული დოკუმენტები, არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ მ. დ-ს მიერ თვითნებურად დაკავებულ მიწის ნაკვეთზე არ იყო განთავსებული საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული) და კომისიის წევრებთნ ერთად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაკმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 27 ივნისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე ვ. ი-მ გასცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც მ. დ-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონა 2600 მ² მიწის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფო კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ 2014 წლის 27 ივნისს განიხილა მოქალაქე ვ. მ-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა ..., სოფელ ... მდებარე თვითნებურად დაკავებულ 2600 მ² მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკავებულ მიწას ნარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმედებამდე ფიზიკური პირის მიერ თვითნებურად დაკავებული სახელმწიფო საკუთრების სასოფლო ან არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი, რომელზედაც განთავსებულია საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული).

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა,.....მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავჯდომარემ – ვ. ი-მ კომისიის სხვა წევრებთან: ნ. ბ-თან, რ. მ-თან, ბ-სა და ე. ა-თან ერთად, ვ. მ-ს განცხადების განხილვისას არაჯეროვნად შეასრულა სამსახურებრივი მოვალეობა მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გამოიკვლია განცხადებაზე თანდართული დოკუმენტები, არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ ვ. მ-ს მიერ თვითნებურად დაკავებულ მინის ნაკვეთზე არ იყო განთავსებული საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული) და კომისიის წევრებთნ ერთად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაკმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 27 ივნისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე ვ. ი-მ გასცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც ვ. მ-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონა 2600 მ² მინის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

... მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ 2014 წლის 27 ივნისს განიხილა მოქალაქე ო. ხ-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა ..., სოფელ ... მდებარე თვითნებურად დაკავებულ 2200 მ² მინის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკავებულ მინას ნარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმედებამდე ფიზიკური პირის მიერ თვითნებურად დაკავებული სახელმწიფო საკუთრების სასოფლო ან არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მინის ნაკვეთი, რომელზედაც განთავსებულია საცხოვრებელი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი დანიშნულების შენობა (აშენებული).

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა,მუნიციპალიტეტის საკრებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მინის

ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავ-ჯდომარემ – ვ. ი-მ კომისიის სხვა წევა წევრებთან: ნ. ბ-თან, რ. მ-თან, პ. ბ-სა და ე-ე ა-თან ერთად, ო. ხ-ს განცხადების განხილვი-სას არაჯეროვნად შეასრულა სამსახურებრივი მოვალეობა მის-დამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გა-მოიკვლია განცხადებაზე თანდართული დოკუმენტები, არ გა-ითვალისწინა ის გარემოება, რომ ო. ხ-ს მიერ თვითნებურად და-კავებულ მიწის ნაკვეთზე არ იყო განთავსებული საცხოვრებე-ლი სახლი (აშენებული ან დანგრეული) ან არასაცხოვრებელი და-ნიშნულების შენობა (აშენებული) და კომისიის წევრებთნ ერ-თად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაკმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 27 ივნისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების სა-ფუძველზე ვ. ი-ს მიერ გაიცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც ო. ხ-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონა 2200 მ² მიწის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

... მუნიციპალიტეტის საკურებულოს ფიზიკური და კერძო სა-მართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობა-ში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღია-რების კომისიამ 2014 წლის 27 ივნისს განიხილა მოქალაქე ნ. ჯ-ს განცხადება, რომელიც ითხოვდა....., სოფელ ... მდებარე მის საკუთრებაში არსებულ 67 მ² მიწის ნაკვეთის მომიჯნავედ, თვითნებურად დაკავებულ 2500 მ² მიწის ნაკვეთზე საკუთრე-ბის უფლების აღიარებას.

საქართველოს კანონის „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობა-ში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ მე-2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თვითნებურად დაკა-ვებულ მიწას ნარმოადგენს დასახელებული კანონის ამოქმე-დებამდე დაინტერესებული ფიზიკური პირის საკუთრებაში ან მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული მიწის ნაკვეთის მო-მიჯნავე, თვითნებურად დაკავებული მიწის ნაკვეთი, რომლის ფართობიც ნაკლებია საკუთრებაში ან მართლზომიერ მფლო-ბელობაში არსებული მიწის ნაკვეთის ფართობზე.

მიუხედავად კანონის მსგავსი მოთხოვნისა,მუნიციპალი-ტეტის საკურებულოს ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდი-ულ პირების მფლობელობაში (სარგებლობა-ში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის თავ-ჯდომარემ – ვ. ი-მ კომისიის სხვა წევრებთან: ნ. ბ-თან, რ. მ-

თან, ბ. ბ-სა და ე. ა-თან ერთად, ნ. ჯ-ს განცხადების განხილვი-სას არაჯეროვნად შეასრულა სამსახურებრივი მოვალეობა მის-დამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, სათანადოდ არ გა-მოიკვლია განცხადებაზე თანდართული დოკუმენტები, არ გა-ითვალისწინა ის გარემოება, რომ ნ. ჯ-ს საკუთრებაში არსებუ-ლი მინის ნაკვეთის ფართობი ნაკლები იყო მომიჯნავე, თვით-ნებურად დაკავებული მინის ნაკვეთების ფართობზე და კომი-სიის წევრებთნ ერთად მიიღო გადაწყვეტილება განცხადების დაკმაყოფილების შესახებ.

2014 წლის 27 ივნისს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების სა-ფუძველზე ვ. ი-მ გასცა საკუთრების უფლების მოწმობა, რის შემდგომაც ნ. ჯ-მ საჯარო რეესტრში დაიკანონდა 2500 მ² მინის ნაკვეთი, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსე-ბითი დარღვევა გამოიწვია.

3. აპელანტის მოთხოვნა:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა კოლეგიის 2017 წლის 2 მარტის განაჩენი სააპელაციო წე-სით გაასაჩივრა საქართველოს მთავარი პროკურატურის პრო-კურორმა ელიზბარ გოზალიშვილმა. აპელანტმა საჩივრით ით-ხოვა: ვ. ი-ს, ე. ა-ს, ბ. ბ-სა და რ. მ-ს დამნაშავედ ცნობა საქარ-თველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნანილით (შვიდ ცალკეულ ეპიზოდში) და მათ მიმართ 1 წელზე მეტი ვადით თავისუფლე-ბის აღკვეთის განსაზღვრვა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით; რ. მ-ს მიმართ დამატებითი სასჯელის სახით – თანამ-დებობის დაკავების უფლების ჩამორთმევა და სახელმწიფო სამ-სახურში ან ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოებში და-ნიშნითი თანამდებობის დაკავების აკრძალვა.

4. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 ივლისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლე-გის 2017 წლის 2 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. გასაჩივრებული განაჩენის ფაქტობრივი და სამარ-თლებრივი დასაბუთება:

ე. ა-ს, ვ. ი-ს, ბ. ბ-სა და რ. მ-თვის შერაცხული ბრალდებები დადასტურებულია საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, რომლებიც დაცვის მხარეს სადავოდ არ გაუხდია და მხარეთა შეთანხმების საფუძველზე, გამოკვლევის გარეშე იქნა მიღე-ბული, რომლებიც საქართველოს სსსკ-ის 73-ე მუხლის „დ“ ქვე-პუნქტის შესაბამისად, მიენიჭა პრეიუდიციული მნიშვნელობა.

კერძოდ: მოწმეების – ს. დ-ს, ე. ა-ს, ო. ხ-ს, ნ. ს-ს, ვ. მ-ს, ნ. ჯ-ს, თ. ხ-ს, გ. კ-ს, გ. ა-ს, ვ.ა-ს, ა. ჭ-ს, მ. დ-ს, გ. ს-ს, ე. ა-ს, ზ. მ-ს, მ. ა-ს, ა. ა-ს, ზ. ც-ს, კ. გ-ს, ბ. ბ-ს, რ. მ-ს, ვ. ი-ს დაკითხვის ოქმებით, ... მუნიციპალიტეტის საკრებულოდან და საჯარო რე-ესტრიდან ამოღებული დოკუმენტაციით, ექსპერტიზის დას-კვნებით, დათვალიერების ოქმებითა და საქმეში არსებულ სხვა, ერთმანეთთან შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიო-ბით.

სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა ბრალდების მხარის საა-პელაციო საჩივრის მოთხოვნა ვ. ი-ს, ე. ა-ს, ბ. ბ-სა და რ. მ-ს საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალის-წინებული დანაშაულის ჩადენაში შვიდ ეპიზოდში ცალ-ცალკე დამნაშავედ ცნობის თაობაზე, გინაიდან სამსახურებრივ გულ-გრილობას უმეტეს შემთხვევაში სისტემატური ხასიათი აქვს და იგი ვლინდება მთელ რიგ კონკრეტულ მოქმედებათა შეუს-რულებლობასა ან არაჯეროვნად შესრულებაში, რაც არ ქმნის დანაშაულის არაერთგზისობას, არამედ მას განგრძობადი ხა-სიათი აქვს.

მტკიცებულებათა შეფასების შემდეგ სააპელაციო პალატამ დასკვნა, რომ ერთმანეთთან შეთანხმებულ მტკიცებულება-თა ერთობლიობა გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს, რომ მსჯავრდებულებმა ჩაიდინეს სამსახურებრივი გულგრილობა, ესე იგი მოხელის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულება მისდამი დაუდევარი დამოკიდებუ-ლების გამო, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არ-სებითი დარღვევა გამოიწვია, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით.

სააპელაციო ინსტანციის სასამართლომ სასჯელის განსაზ-ლვრისას გაითვალისწინა დამნაშავეთა პასუხისმგებლობის შე-მამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები (ე. ა-ს, ვ. ი-ს, ბ. ბ-სა და რ. მ-ს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარე-მოებებია ის, რომ ისინი აღიარებენ ჩადენილ დანაშაულს, ხო-ლო დამამძიმებელი გარემოებები არ გააჩნიათ), დანაშაულის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღ-მდეგო წება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმე-დების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდე-გო შედეგი, დამნაშავეთა პიროვნული მახასიათებლები და მი-იჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ მსჯავრდებუ-ლებს შეუფარდა სამართლიანი საჯელი, რომელიც სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალის-

წინებული მიზნების განხორციელებას, როგორიცაა: სამართლი-ანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამ-ნაშავის რესოციალიზაცია.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალა-ტამ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 2 მარტის განაჩენი დატოვა უცვლელად.

6. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 ივნისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორმა ელიზბარ გოზალიშვილმა. კასატორი საჩივრით ითხოვს ვ.ი-ს, ე. ა-ს, ბ. ბ-სა და რ. მ-ს დამაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (შვიდ ცალკეულ ეპიზოდში) და მათ მიმართ 1 წელზე მეტი ვადით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრას პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით; რ. მ-ს მიმართ დამატებითი სასჯელის სახით – თანამდებობის დაკავების უფლების ჩამორთმევასა და სახელმწიფო სამსახურში ან ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოებში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების აკრძალვას.

7. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დასაკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალუ-

რი ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართლს;

ზ) კასატორი არასრულწლოვანი მსჯავრდებულია.

8. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არც ერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

9. საკასაციო საჩიურისა და საქმის შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ არ არსებობს გარემოება, რომლის გამოც საქმეს ექნებოდა არსებითი მნიშვნელობა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმებზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის. გარდა აღნიშნულისა, საკასაციო საჩიური არ არის დასაშვები ისეთი კრიტერიუმით, რომ მოცემულ საქმეზე სააპელაციო სასამართლოს განაჩენით მიღებული სასამართლო გადაწყვეტილების განსხვავება კანონმდებლობის შესაბამისად დამკვიდრებული პრაქტიკისგან, ასეთი გარემოების არარსებობის გამო.

10. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს ბრალდების მხარის არგუმენტებს მსჯავრდებულთა მიმართ ბრალად შერაცხული ქმედებების 7 სხვადასხვა დამოუკიდებელ ეპიზოდად დაკვალიფირების შესახებ და სრულად ეთანხმება სააპელაციო პალატის მოტივაციას სახელმწიფო ბრალმდებლის მითითებული მოთხოვნის უსაფუძვლობასთან დაკავშირებით.

11. საკასაციო პალატა ასევე არ იზიარებს ბრალდების მხარის მოთხოვნას მსჯავრდებულების მიმართ შეფარდებული სასჯელების დამძიმების შესახებ და სასჯელის სამართლიანობასთან დაკავშირებით აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სრულად შეაფასა სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნები, მათი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები, კერძოდ: მათ აღიარეს და მოინანიეს ჩადენილი დანამაული, სადაც არ გახადეს მტკიცებულებები, ხოლო დამამძიმებელი გარემოებები არ გააჩნიათ; ასევე – საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და მათ შეუფარდა სამართლიანი სასჯელები, რომელთა დამძიმების საფუძველი არ არ-

სებობს.

12. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი, ვინაიდან კასატორის მიერ მითითებული საფუძვლები არ შეესაბამება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ არც ერთ წინა პირობას.

13. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს მთავარი პროკურორულის პროკურორ ელიზ-ბარ გოზალიშვილის საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დაგაფირთისასჯელის სახით შეფარდებული პარიმის შემცირება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№86აპ-17

30 მაისი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

3. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
- გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ხ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 23 დეკემბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 21 ოქტომბრის განაჩენით ხ. ბ-ი,

– დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მიესაჯა 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 1 წელი. ხ. ბ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2016 წლის 28 ივნისიდან იმავე წლის 30 ივნისის ჩათვლით.

2. მასვე საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის გამოყენებით დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1500 ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

3. ხ. ბ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმდა და გირაოს სახით შეტანილი თანხა სრულად უნდა დაუბრუნდეს მის შემტან პირს კანონით დადგენილი წესით და ვადებში საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ.

4. ნივთმტკიცება – ხ. ბ-ს პირადი ჩხრეკისას ამოღებული, თ. ტ-ს კუთვნილი იასამნისფერი საფულე, თ. ტ-ს სახელზე გაცემული პირადობის მონმობით (პირადი №...), რომელიც ინახება თ. ტ-თან, ფული – 7 ლარი (1 ცალი 5-ლარიანი კუპიურა, ... და 1 ცალი 2-ლარიანი მონეტა), რომელიც ინახება შსს თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის უბნის ინსპექტორების სამმართველოში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს ან/და მისი ნდობით აღჭურვილ პირს.

5. ხ. ბ-ს პირადი ჩხრეკისას ამოღებული შავი საფულე, რომელშიც მოთავსებული იყო: ფული 3 ლარი და 20 თეთრი, საქართველოს მოქალაქის პირადობის მონმობა – პირადი №... – გაცემული ხ. ბ-ს სახელზე, ასევე ხ. ბ-ს სახელზე გაცემული დევნილის, ვეტერანის და მართვის მონმობები, „...“ და „.... ბანკის“ პლასტიკური ბარათები, „...“ და „...“ ბარათები, ასევე ჩხრეკისას ამოღებული მობილური ტელეფონი სიმბარათით, რომელიც ინახება ხ. ბ-თან, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდგომ დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს.

6. განაჩენით მსჯავრდებულ ხ. ბ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: 2016 წლის 28 ივნისს, დაახლოებით 16:55 საათზე, თბილისში, ... №...-ის მიმდებარედ, №... საქალაქო ავტობუსში, ხ. ბ-ი ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, თ. ტ-ს ხელჩანთიდან დაეუფლა 20 ლარად ლირებულ იასამნისფერ საფულეს, მასში მოთავსებული 7 ლარით. ხ. ბ-ს დანაშაულებრივი ქმედებით თ. ტ-ს მიადგა 27 ლარის ქონებრივი ზიანი.

7. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 23 დეკემბრის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

8. მსჯავრდებული ხ. ბ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 23 დეკემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანას იმ მიმართებით, რომ მოეხსნას დამატებითი სასჯელის სახით დანიშნული სასჯელი – ჯარიმა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და დასაკვნა, რომ საკასაციო საჩივრარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას მსჯავრდებულ ხ. ბ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ ხ. ბ-მ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებები, რასაც სადაცოდ არც საკასაციო საჩივრარი ხდის.

3. რაც შეეხება ძირითად სასჯელს, ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმის, შემამსუბუქებელი გარემოების (მან აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული, ზიანი ანაზღაურებულია), დანაშაულის მოტივისა და მიზნის, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნების, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათისა და ზომის, ქმედების განხორციელების სახის, ხერხისა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგის, დამაშავის პიროვნების, ეკონომიკური და ოჯახური მდგომარეობის, ქმედების შემდეგ ყოფაქცევის გათვალისწინებით საკასაციო პალატას მიზანშეწილად მიაჩნია მისთვის სანქციის მინიმუმის განსაზღვრა და 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე – პირობით ჩათვლა.

4. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს კასატორის მოთხოვნას დამატებითი სასჯელის გაუქმებასთან დაკავშირებით და მიაჩნია, რომ საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული გარემოებების შედეველობაში მიღებით, სააპელაციო სასამართლომ ხ. ბ-ს პირობით ჩათვლილ სასჯელთან ერთად დამატებითი სასჯელის სახით განუსაზღვრა ჯარი-

მა, რომელიც მსჯავრდებულის ქონებრივი მდგომარეობისა და ჩადენილი დანაშაულის ხასიათის პროპორციულია.

5. ამასთან, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ხ-ს, პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით (საქმეში წარმოდგენილია ვეტერანის მოწმობა, ცნობა დედის ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ), უნდა შეუმსუბუქდეს დამატებითი სასჯელის სახით შეფარდებული ჯარიმა და საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის გამოყენებით, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 500 ლარი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ხ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილ-დეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 23 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება, კერძოდ:

3. მსჯავრდებულ ხ. ბ-ს საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის გამოყენებით დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 500 (ხუთასი) ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

4. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის ნაილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№282აპ-17

2 ნოემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ო. ს-ის
საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 მარტის განა-
ჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 17 ოქტომ-
ბრის განაჩენით ო. ს-ე, - დაბადებული 19.. წელს, მცხოვრები ხ-
ს რ-ის ს. დ-სი, - ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – თავი-
სუფლების აღკვეთა 1 წლით; სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწი-
ლის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და 6
თვით. სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სას-
ჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულ-
თა ერთობლიობით, ო. ს-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განე-
საზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და 6 თვით. მსჯავ-
რდებულს სასჯელის ვადის ათვლა დაწყო დაკავების დღიდან
– 2016 წლის 23 თებერვლიდან.

იმავე განაჩენით ა. ს-ე, - დაბადებული 19.. წელს, - ცნობილ
იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თა-
ვისუფლების აღკვეთა 1 წლით; სსკ-ის 180-ე მუხლის მესამე ნა-
წილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და
6 თვით. სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სას-
ჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულ-
თა ერთობლიობით, ა. ს-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განე-
საზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და 6 თვით. მსჯავ-

რდებულს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2016 წლის 21 მარტიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ო. ს-მ და ა. ს-მ ჩაიდინეს ყალბი ოფიციალური დოკუმენტის დამზადება გამოყენების მიზნით და გამოყენება და თაღლითობა, ე.ი. მართლსანინააღმდეგო მისაკურთხების მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლება მოტყუებით, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, დიდი ოდენობით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

ო. ს-მ და ა. ს-მ გამოყენების მიზნით დაამზადეს მ. კ-ს სანოტარო ბიუროს მიერ გაცემული ყალბი მინდობილობა №..... (1..1..2015), რომლის თანახმადაც, თითქოს ო. ს-ე იყო ს. ც-ის მინდობილი პირი, რაც არის სიცრუე. ასევე მათ დაამზადეს 2016 წლის იანვრით დათარიღებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ყალბი ხელშეკრულება, რომლის თანახმადაც, ს. ც-ის სახელით მ. ვ-ს ო. ს-მ 15 500 აშშ დოლარად მიჰყიდა ქ. ბ-სი, ქ-ის ქ. №.., ბინა №...-სი არსებული უძრავი ქონება (ს/კ №....), რაც არ შეესაბამება მესაკუთრის ნამდილ ნებას. ხსენებული დოკუმენტები ო. ს-მ და ა. ს-მ გამოიყენეს კიდეც, კერძოდ: აღნიშნული ყალბი დოკუმენტები 2016 წლის 15 იანვარს, დიდი ოდენობით თანხის დაუფლების მიზნით, ო. ს-მ და ა. ს-მ წარუდგინეს მ. ვ-ს და საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ბ-ის სარეგისტრაციო სამსახურს (მის: ქ. ბ-ი, შ. ხ-ის ქ. №..). 2016 წლის 15 იანვარს ქ. ბ-სი, შ. ხ-ის ქ. №...-სი არსებული ბ-ის იუსტიციის სახლის შენობაში, ო. ს-მ, წინასწარი შეთანხმებით, ა. ს-თან ერთად, მათ მიერ დამზადებული ყალბი დოკუმენტების, კერძოდ, მ. კ-ას სანოტარო ბიუროს მიერ გაცემული ყალბი მინდობილობის №.... (1..1..2015) და 2016 წლის 1. იანვრით დათარიღებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ყალბი ხელშეკრულების მ. ვ-თან და საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ბ-ის სარეგისტრაციო სამსახურში (მის: ქ. ბ-ი, შ. ხ-ის ქ. №7) წარდგენის გზით მოატყუეს მ. ვ-ე, რომ თითქოს სურდათ მისგან სესხის აღება და გარანტიად გადაუფორმებდნენ უძრავ ქონებას (მის: ქ. ბ-ი, ქ-ის ქ. №.., ბინა №...; ს/კ №.....; მესაკუთრე ს. ც-ე), რის შედეგადაც, მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფურად, მ. ვ-გან დაეუფლენ დიდი ოდენობით თანხას – 14 600 აშშ დოლარს. ო. ს-მ და ა. ს-მ მოტყუებით დაუფლებული თანხა გამოიყენეს პირადი მიზნებისათვის და მ. ვ-ის მიენენბული 14600 აშშ დოლარის ოდენობის მნიშვნელოვანი ქონებრივი ზიანი დღემდე არ აუნაზღაურებიათ.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 მარტის განაჩენით ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 17 ოქტომბრის განაჩენის სასჯელის ნაწილი შეიცვალა მსჯავრდებულების სასიკეთოდ, კერძოდ: ო. ს-სა და ო. ს-ს 6-6 თვით შეუმცირდათ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მესამე ნაწილის „პ“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული სასჯელი და საბოლოოდ სასჯელის ზომად განესაზღვრათ 6-6 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

4. კასატორი – მსჯავრდებული ო. ს-ე საკასაციო საჩივრით ითხოვს საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის გამოყენებით მისთვის შეფარდებული სასჯელის ერთი მესამედი ნაწილის პირობით ჩათვლას იმ მოტივით, რომ პირველადაა სამართალში; აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული; აანაზღაურა ზიანი; აქვთ ჯანრთელობის მძიმე მდგომარეობა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრების საფუძვლიანობა და აღნიშნავს:

2. წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭეს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ო. ს-მ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, რასაც არც მხარები ხდიან სადაცოდ.

3. რაც შეეხება მსჯავრდებულ ო. ს-ის განსაზღვრული სასჯელის ზომას, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნებას, სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს და მიუთითებს, რომ ო. ს-ის მიერ ჩადენილი ქმედება არ არის ძალადობრივი ხასიათის და საზოგადოებისათვის მომეტებული საფრთხის შემცველი. პალატა ასევე მხედველობაში იღებს ო. ს-ის ნარსულს (პირველადაა სამართალში), აღიარებასა და გულნრფელ მონანიებას, მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობას (აქვს C ჰეპატიტი, პროსტატიტი, არტერიული ჰიპერტენზია), დაზარალებულისთვის ზიანის ანაზღაურების ფაქტს (საქმის სააპელაციო წესით განხილვის ეტაპზე) და მიაჩნია, რომ აღნიშნულისა და ასევე, იმის გათვალისწინებით, რომ ო. ს-ეს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოებები არ გააჩნია და ამასთანავე, არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენების და-

მაბრკოლებელი გარემოებები, ო. ს-ის მიმართ უნდა გავრცელდეს ამ მუხლით დადგენილი შეღავათი.

4. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ო. ს-ის მოთხოვნა მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის გავრცელების თაობაზე საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ო. ს-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 მარტის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ ო. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელიდან – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთიდან, სსკ-ის 50-ე მუხლის გამოყენებით, 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი 2 წელი ჩაეთვალოს პირობით, 2 წლის გამოსაცდელი ვადით.

4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულ ო. ს-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთამ – შთანთქას სსკ-ის 362-ე მუხლით განსაზღვრული ნაკლებად მკაცრი სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ო. ს-ს განესაზღვროს 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის გამოყენებით, 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი 2 წელი ჩაეთვალოს პირობით, 2 წლის გამოსაცდელი ვადით.

5. მსჯავრდებულ ო. ს-ს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელი სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს 2016 წლის 23 თე-

ბერვლიდან.

6. საქართველოს სსკ-ის 65-ე-66-ე მუხლებისა და „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, სასჯელაღსრულების დაწესებულებიდან გათავისუფლების შემდეგ მსჯავრდებულის ყოფაქცევაზე კონტროლისა და დახმარების განხორციელება დაევალოს საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს სისტემაში შემავალ სსიპ პრობაციის ეროვნული სააგენტოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 მარტის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. სასჯელის დანიშვნა

სასჯელის დანიშვნის ზოგადი პრიცეპები

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№157აპ-17

15 სექტემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. ქ-სა
და ფოთის რაიონული პროკურორის მოადგილის – ფელიქს ჯა-
ლალონიას საკასაციო საჩივრები ქუთაისის სააპელაციო სასა-
მართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10
თებერვლის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ფოთის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 29 აგვისტოს
განაჩენით გ. ქ-ას მიმართ საქართველოს სსკ-ის 353¹-ე მუხლის
მე-2 ნაწილით ნარდეგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა სა-
ქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლის პირველ ნაწილზე. გ. ქ., – ნა-
სამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-
ის 353-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

2. აღნიშნული ქმედებისათვის გ. ქ-ას მიესაჯა 3 წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა. გ. ქ-ას სასჯელის მოხდის ვადში ჩაეთვა-
ლა სასამართლო განხილვამდე პატიმრობაში ყოფნის დრო და
სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან –
2016 წლის 23 ივნისიდან. გ. ქ-ას მიმართ შეფარდებული აღკვე-
თის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმდა.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულ-
მა გ. ქ-ამ და ფოთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა
ემელიანე ბერაიამ.

4. მსჯავრდებულმა გ. ქ-ამ ითხოვა ფოთის საქალაქო სასა-
მართლოს განაჩენის გაუქმება და მის მიმართ გამამართლებე-
ლი განაჩენის გამოტანა, ხოლო, პროკურორმა ემელიანე ბერაი-
ამ ითხოვა ფოთის საქალაქო სასამართლოს განაჩენში ცვლი-

ლების შეტანა და გ. ქ-ას დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 353¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 თებერვლის განაჩენით ფოთის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 29 აგვისტოს განაჩენი დარჩა უცვლელად. სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ:

2016 წლის 23 ივნისს, დაახლოებით 03:40 საათზე, ფ-ში, რ-ას ქუჩის №... კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე, გ. ქ-ამ ფ-ის საქალაქო სამმართველოს თანამშრომლებს – ბ. ნ-ას, ჯ. ქ-სა და ზ. გ-ას, რომლებმაც მას მოუწოდეს, დაეცვა საზოგადოებრივი წესრიგი, ძალადობის გამოყენებით, გაუწია წინააღმდეგობა, შემოახია მათ სამსახურებრივი ტანსაცმელი და ზ. გ-ას ხელის დარტყმით მიაყენა დაზიანება მარჯვენა თვალბუდის არეში, საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვისათვის ხელის შეშლისა და მისი საქმიანობის შეწყვეტის მიზნით.

6. კასატორის – მსჯავრდებულ გ. ქ-ას მითითებით, მის მიმართ დევნის დაწყებამდე განხორციელდა წამება, არაადამიანური მოპყრობა, რაზედაც მეტყველებს მის მიერ წარდგენილი სისხლის სამართლის საქმის მასალები. გამოძიების ორგანომ და პირველმა, მეორე ინსტანციის სასამართლოებმა უყურადღებოდ დატოვეს მის მიმართ ჩადენილი ძალადობის ფაქტები. მსჯავრდებული აღნიშნავს, რომ დამატებითი მტკიცებულებების წარდგენის თაობაზე შუამდგომლობა, რომელიც მან სააპელაციო სასამართლოს პოლიციის თანამშრომლების მხრიდან მისი წამების დასადასტურებლად წარუდგინა, უსაფუძვლოდ არ დაკმაყოფილდა. ფოთის საქალაქო სასამართლომ გ. ქ-ას მიმართ წარდგენილი ბრალდება „დააკორექტირა“. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ მიღებული ერთ-ერთი გადაწყვეტილების თანახმად, იმ შემთხვევაში თუ პირის მიერ ჩადენილი ქმედება შესაძლოა, შეიცავდეს სხვა დანაშაულის ნიშნებს, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, იმსჯელოს მისი ქმედების გადაკვალიფიცირების თაობაზე. გ. ქ-ას იმ საღამოს ჯანმრთელობის მდგომარეობის გამო სასმელი არ დაულევია. აღნიშნულის დასადასტურებლად პოლიციის თანამშრომლებს ჰქონდათ შესაძლებლობა, შეემოწმებინათ „ალკოტესტიტით“.

7. კასატორის – პროკურორ ფელიქს ჯალაღონიას მითითებით, სასამართლომ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არასწორად შეაფასა. გ. ქ. პოლიციის თანამშრომლებს დაზიანე-

ბას ხელით მიაყენებდა თუ სხვა საგნით და ასევე ის გარემოება, თუ რა სიმძიმის იქნებოდა დაზიანება, საქართველოს სსკ-ის 353¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით კვალიფიკაციისათვის მნიშვნელოვანი გარემოება არ არის. პროკურორი იმ გარემოების საილუსტრაციოდ, რომ გ. ქ-ას ხელყო პოლიციელის ჯანმრთელობა მის სამსახურებრივ საქმიანობასთან დაკავშირებით, უთო-თებს გ. ქ-ას წარსულში არაერთ ნასამართლობასა და გაცემულ შემაკავებელ ორდერებზე. აღნიშნულის გამო, გ. ქ-ას უარყოფითი დამოკიდებულება ჰქონდა პოლიციის თანამშრომლების მიმართ.

8. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მსჯავრდებული გ. ქ. ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 თებერვლის განაჩენის გაუქმებას და მის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას, ხოლო პროკურორი ფელიქს ჯალალინია ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 თებერვლის განაჩენში ცვლილების შეტანას და გ. ქ-ას დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 353¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ გ. ქ-ას საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო პროკურორი ფელიქს ჯალალინიას საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს იმ ნაწილში, რომ მსჯავრდებულმა გ. ქ-მ ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 353-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება, კერძოდ, საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს გ. ქ-ას მიერ პოლიციის მუშაკის მიმართ წინააღმდეგობას საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვისათვის ხელის შეშლის, მისი საქმიანობის შეწყვეტის მიზნით, ჩადენილს ძალადობით. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული ზეპირი (მათ შორის დაზარალებულების: ჯ. ქ-ის, ბ. ნ-სა და ზ. გ-ას ჩვენებები) და წერი-

ლობითი მტკიცებულებები, მაისურების დათვალიერების ოქტომბები და სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნა მიუთითებს გ. ქ-ას მიერ საქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენაზე. ამდენად, ქმედების კვალიფიკირების ნაწილში საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას.

3. რაც შეეხება სასჯელის სამართლიანობას, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნებსა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლით განსაზღვრული სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო ელემენტებს, პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს და იმას, რომ განსახილველ შემთხვევაში გ. ქ-ას მსჯავრი დაედო ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულის ჩადენაში. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილი ალტერნატიული სანქციებიდან გ. ქ-ას მიმართ შეფარდებული უფრო მკაცრი სასჯელის სახე – თავისუფლების აღკვეთა, უნდა შეიცვალოს ნაკლებად მკაცრი სასჯელით – ჯარიმით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეყუნქტით, 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ფოთის რაიონული პროკურორის მოადგილის – ფელიქს ჯალალინიას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ გ. ქ-ას საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 თებერვლის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

გ. ქ-ას მიმართ საქართველოს სსკ-ის 353¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

გ. ქ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად გა-

ნესაზღვროს ჯარიმა – 2 000 ლარის ოდენობით.

4. საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის შესაბამისად, გ. ქ., პატიმრობაში გატარებული დროის გათვალისწინებით, მთლიანად გათავისუფლდეს დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან.

5. გ. ქ. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს პენიტენციური დაწესებულებიდან.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 თებერვლის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დანიშვნის ზოგადი პრიცეპები

განჩინება საქართველოს სახელი

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შესახებ

№571აპ-17

19 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:

პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),

ნ. გვენეტიაძე,

გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენზე მსჯავრდებულ ნ. ი-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ი. გ-სა და გორის რაიონული პროკურორის მოადგილის – მორის ჩუბინიძის საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. პირველი ინსტაციის სასამართლოს განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

გორის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 14 ივნისის განაჩენით ნ. ი-ი, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშა-

ვედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯა 4 ნლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 14 ივნისიდან.

განაჩენით მსჯავრდებულ ნ. ი-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: გორის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენით ნ. ი-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით მიესაჯა 6 ნლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც იმავე სასამართლოს 2013 წლის 30 იანვრის განჩინებით შეუძირდა 1/3-ით და განესაზღვრა 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა. სასჯელალსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროს მუდმივმოქმედი კომისიის 2013 წლის 27 აგვისტოს გადაწყვეტილებით ნ. ი-ი გათავისუფლდა პირობით ვადაზე 10 თვითა და 10 დღით ადრე.

2016 წლის 10 ივნისს, დაახლოებით 2:30 საათზე, ნ. ი-მ უკანონდ შეაღწია ... რაიონის სოფელ ... მდებარე მ. თ-ს საცხოვრებელ სახლში და ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაკავშირდა ნ. თ-ს საყოფაცხოვრებო ნივთებს, რის შედეგადაც დაზარალებულს მიადგა 5122 ლარის ქონებრივი ზიანი.

2. აპელანტის მოთხოვნა:

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

ბრალდების მხარე ითხოვდა მსჯავრდებულ ნ. ი-ს მიმართ სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას, ხოლო დაცვის მხარე – საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის გამოყენებას, კერძოდ: დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლას.

3. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენით გორის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 14 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 სექტემბრის განაჩენი გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

მსჯავრდებულ ნ. ი-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ი. გ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენში ცვლილების შეტანას და მსჯავრდებულ ნ. ი-თვის შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქებას, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5

ნაწილის გამოყენებას.

გორის რაიონული პროკურორის მოადგილე მორის ჩუბინიძე საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენში ცვლილების შეტანას და მსჯავრდებულ 6. ი-თვის უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრას.

5. საკასაციო პალატაში შეისწავლა საკასაციო საჩივრები და მივიდა დასკვნამდე, რომ ისინი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სასკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე საგარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

ზ) კასატორი არასრულწლოვანი მსჯავრდებულია.

6. საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოაპოვება არც ერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

7. საკასაციო საჩივრებისა და საქმის შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ არ არსებობს გარემოება, რომ-

ლის გამოც საქმეს ექნებოდა არსებითი მნიშვნელობა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმეებზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის.

8. კასატორები ვერ უთითებენ ისეთ სამართლებრივ პრობლემაზე, რომელიც საჭიროებს საკასაციო პალატის განმარტებას.

9. მოცემულ შემთხვევაში მხარეები განაჩენს ასაჩივრებენ მხოლოდ სასჯელის ნაწილში. პალატა არ იზიარებს კასატორების მოსაზრებას, ვინაიდან მიაჩინა, რომ სააპელაციო სასამართლომ გაითვალისწინა მსჯავრდებულ 6. ი-ს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები (აღიარებს და ინანიებს ჩადენილ დანაშაულს, ხელი შეუწყო სწრაფი მართლმსაჯულების განხორციელებას, ჰყავს ავადმყოფი, მე-2 ჯგუფის ინვალიდი შვილი, ქვრივია და აქვს მძიმე ეკონომიკური მდგომარეობა – სოციალურად დაუცველია) და ისე განუსაზღვრა მას სამართლიანი სასჯელი, რომელიც სრულად შეესაბამება საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნებსა და სასჯელის მიზნებს. შესაბამისად, არ არსებობს მისი დამძიმების ან შემსუბუქების საფუძველი.

10. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში არ იკვეთება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 და მე-3¹ ნაწილებით გათვალისწინებული არც ერთი მოთხოვნა, საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ საკასაციო საჩივრი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

11. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ 6. ი-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ი. გ-სა და გორის რაიონული პროკურორის მოადგილის – მორის ჩუბინიძის საკასაციო საჩივრები არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის დროს

განაჩენი საქართველოს სახელით

№324აპ-17

6 ნოემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ პ. ს-ს სა-
კასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 აპრილის განა-
ჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 30 იან-
ვრის განაჩენით პ. ს-ა ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშა-
ვედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და
მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელად განესაზღვრა 6
(ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამი-
სად, გაუქმდა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის
5 ივნისის განაჩენით შეფარდებული პირობითი მსჯავრი და იმა-
ვე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო
განაჩენით განსაზღვრულ სასჯელს დაემატა წინა განაჩენით
განსაზღვრული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 3 წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ პ. ს-ს შეეფარდა 9 (ცხრა) წლით
თავისუფლების აღკვეთა.

მსჯავრდებულ პ. ს-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკა-
ვების მომენტიდან – 2016 წლის 14 სექტემბრიდან.

ნივთიერი მტკიცებულებები: სესხის ხელშეკრულება, სეს-
ხის გადახდის გრაფიკი შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქ-
მესთან ერთად საქმის შენახვის ვადით; „HUAWEI-ს“ ფირმის
მობილური ტელეფონის ყუთი, სიმბარათის პლასტიკური ბარა-
თი, „HUAWEI-ს“ ფირმის მობილური ტელეფონი, რომლებიც ინა-

ხება საქართველოს შს ნ-ს რაიონულ სამმართველოში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ უნდა დაუბრუნდეს დაზარალებულს.

2. განაჩენით პ. ს-ს მსჯავრი დაედო ქურდობაში, ე. ი. სხვის მოძრავი ნივთის ფარულ დაუფლებაში მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ ნასამართლევია სხვის ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისთვის, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 30 აგვისტოს, დაახლოებით 15:00 საათზე, ნ-ს რაიონის სოფელ ლ-ი, პ-ს უბანში, იმყოფებოდა 2009 წლის 8 დეკემბრისა და 2011 წლის 29 ივლისის განაჩენებით ქურდობებისათვის ნასამართლევი პ. ს-ა. იგი მდინარე ე-ს ნაპირზე მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარულად დაუფლა რ. ფ-ს კუთვნილ „HUAWEI-ს“ ფირმის მობილურ ტელეფონს, რის შედეგადაც რ. ფ-ს მიადგა – 519 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა პ. ს-მ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა მ. ნ-მ. აპელანტებმა ითხოვეს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 30 იანვრის განაჩენის გაუქმება და პ. ს-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა, ვინაიდან განაჩენი არის უკანონო და დაუსაბუთებელია; პ. ს-ს ბრალად შერაცხული ქმედება არ ჩაუდენია; საქმეში არ არსებობს მისი ბრალდების დამადასტურებელი მტკიცებულებები.

4. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 30 იანვრის განაჩენი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 აპრილის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

5. მსჯავრდებული პ. ს-ა საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 აპრილის განაჩენში ცვლილების შეტანასა და სასჯელის შემსუბუქებას, კერძოდ, მისთვის შეფარდებული სასჯელის ნახევრის პირობითად ჩათვლას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციონ პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას პ. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ ნარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ პ. ს-მ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, რასაც სადაცოდარც კასატორი ხდის საკასაციო საჩივარში.

3. ამასთან, საკასაციონ პალატა ნაწილობრივ იზიარებს კასატორის პოზიციას მისთვის შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქების შესახებ და იმის გათვალისწინებით, რომ მას არ გააჩნია პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოებები, ხასიათდება დადებითად და ამასთან, აქვს მძიმე ეკონომიკური და ოჯახური გარემოებები (ჰყავს ავადმყოფი დედა და მეუღლე, რომლებიც მის კმაყოფაზე იმყოფებოდნენ), სამართლიანი იქნება პ. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე განაჩენთა ერთობლიობით, წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილის ნაწილობრივ დამატება ბოლო განაჩენით დანიშნულ საჯელზე და, შესაბამისად, საბოლოო სასჯელის შემსუბუქება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დადგინდება:

1. მსჯავრდებულ პ. ს-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 აპრილის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებული პ. ს-ა ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

4. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, გაუქმდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 5 ივნისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი.

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს დაემატოს ნინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 3 (სამი) წლით თავისუფლების აღკვეთიდან ნაწილი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, პ. ს-ს მიესაჯოს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

6. მსჯავრდებულ პ. ს-ს სასჯელის ვადის ათველა დაეწყოს დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 14 სექტემბრიდან.

7. ნივთიერი მტკიცებულებები: სესხის ხელშეკრულება, სესხის გადახდის გრაფიკი, შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმესთან ერთად საქმის შენახვის ვადით; „HUAWEI-ს“ ფირმის მობილური ტელეფონის ყუთი, სიმბარათის პლასტიკური ბარათი, „HUAWEI-ს“ ფირმის მობილური ტელეფონი, რომლებიც ინახება საქართველოს შს წ-ს რაიონულ სამმართველოში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ დაუბრუნდეს დაზარალებულს.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დაინიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის დროს

განაჩენი საქართველოს სახელი

№349აპ-17

5 დეკემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალგიძე,
ნ. გვენეტაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის სტაჟიორ-პროკურორ თამთა რეხვიაშვილის საკასაციო საჩივარი თბილისის საპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 3 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 30 ნოემბრის განაჩენით ზ. მ-ი, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ე“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახით განესაზღვრა 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მასვე „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 5 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის, საადვოკატო საქმიანობის, პედაგოგიურ და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის, სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის, პასიური საარჩევნო, იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებები, ხოლო 10 წლით – საექიმო და ფარმაცევტული საქმიანობის, აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება. მსჯავრდებულს სასჯელის მოხდა აეთვალა 2016 წლის 30 ნოემბრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადში ჩაეთვალა დაკავებაში ყოფნის დრო – 2016 წლის 3 მარტიდან იმავე წლის 5 მარტის ჩათვლით.

2. განაჩენით მსჯავრდებულ ზ. მ-ს მსჯავრი დაედო დიდი ოდენობით ნარკოტიკული საშუალებისა და ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერების უკანონო შეძენა-შენახვაში იმის მიერ, ვისაც წინათ ჩადენილი აქვს სხვა ნარკოტიკული დანაშაული, რაც გამოიხატა შემდეგში:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 5 მაისის განაჩენით ნასამართლევი ზ. მ-ი ნასამართლობის გაქარწყლებამდე, 2016 წლის 3 მარტს, დღის საათებში, თ...ი, ...-ის ქ. №...-სი მდებარე საცხოვრებელ სახლში, უკანონოდ ინახავდა გამოძიებით დაუდგენელ დროსა და ვითარებაში უკანონო შეძენილ ნარკოტიკულ საშუალება 0,00042 გრამ „მეტამფეტამინს“ და ახალ ფსიქოაქტიურ ნივთიერებებს: AM-2201, MAM-2201, AKB-48 (APINACA).

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 30 ნოემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორს – თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის სტაფიორ-პროკურორ თ. რევზიაშვილს თავის საკასული საჩივარში წარმოდგენილი აქვს იგივე მოთხოვნა, რასაც წინათ ბრალდების მხარე იმავე საქმეზე შეტანილ სააპელაციო საჩივარში აყენებდა. პროკურორს მიაჩნია, რომ პირველი ინ-

სტანციისა და სააპელაციო სასამართლოებმა მსჯავრდებულ ზ. მ-ის მიმართ სასჯელის განსაზღვრისას დაარღვიეს მატერიალური სამართლის ნორმებით, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლითა და იმავე კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით დადგენილი მოთხოვნები – არ გააუქმეს წინა განაჩენით მსჯავრდებულის მიმართ გამოყენებული პირობითი მსჯავრი და არ დანიშნეს სასჯელი განაჩენთა ერთობლიობის წესით. საკასაციო საჩივრის ავტორი ითხოვს, რომ გასაჩივრებულ განაჩენში შეტანილ იქნეს ცვლილება – მსჯავრდებულ ზ. მ-ის მიმართ გაუქმდეს წინა განაჩენით გამოყენებული პირობითი მსჯავრი და სასჯელი განსაზღვრულ იქნეს საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული განაჩენთა ერთობლიობის წესით.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ ზ. მ-ის საქმის მასალები, შეამონმა სტაჟიორ-პროკურორ თამთა რეხვიაშვილის საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის მიერ 2015 წლის 5 მაისს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებს შორის დადებული საპროცესო შეთანხმების საფუძველზე გამოტანილი განაჩენით ზ. მ-ი ცნობილ იქნა ბრალეულად „ოპიუმის“ ჯგუფს მიკუთვნებული ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებაში, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2007 წლის 3 ივლისს რედაქცია), რისთვისაც მას სასჯელის ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლის ვადით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენით დადგენილად არის მიჩნეული, რომ ზ. მ-მ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაული ჩაიდინა 2016 წლის 3 მარტს ანუ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 5 მაისის განაჩენით დადგენილი გამოსაცდელი ვადის გასვლამდე. მიუხედავად ამისა, სააპელაციო სასამართლომ არ დააკმაყოფილა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივრი, რომლითაც აპელანტი ითხოვდა

ზ. მ-ის მიმართ პირობითი მსჯავრის გაუქმებასა და სასჯელის დანიშვნას განაჩენთა ერთობლიობის წესით.

3. სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ ბრალდების მხარეს მისი სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნის არსებით განხილვასა და, შესაბამისად, საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარი უთხრა შემდეგი მოტივით: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 298-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს უფლება აქვს, დანიშნოს უფრო მკაცრი სასჯელი ან სხვა გზით გააუარესოს მსჯავრდებულის მდგომარეობა, თუ ბრალდების მხარემ შეიტანა სააპელაციო საჩივარი სწორედ ამ მოთხოვნით და თუ მას ასეთი პოზიცია ეკავა პირველი ინსტანციის სასამართლოში. მოცემულ შემთხვევაში კი პირველი ინსტანციის სასამართლოში ბრალდების მხარეს სასჯელთან დაკავშირებით არანაირი პოზიცია არ დაუფიქსირებია.

4. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში საკითხი ეხება სისხლის სამართლის კოდექსის იმპერატიული მოთხოვნის დარღვევას პირობითი მსჯავრის გაუქმების შესახებ. სასამართლოს ვალდებულება გააუქმოს პირობითი მსჯავრი, არ არის დამოკიდებული პროკურორის პოზიციაზე და იმ შემთხვევაში, როდესაც ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილია მტკიცებულებები, რომლებითაც დასტურდება პირის მიერ განზრახი დანაშაულის ჩადენა გამოსაცდელ ვადაში, სასამართლოს მიერ პირობითი მსჯავრის არგაუქმებით არსებითად ირღვევა მატერიალური კანონი, რისი გასაჩივრების უფლებაც ბრალდების მხარეს ვერ შეეზღუდება.

5. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლოს არსებითად უნდა ემსჯელა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარში სასამართლოს მიერ დაშვებული უკანონობის თაობაზე და განეხილა მხარის მოთხოვნა მის მიმართ პირობითი მსჯავრის გაუქმებისა და განაჩენთა ერთობლიობის წესით სასჯელის დანიშვნის შესახებ.

6. ბრალდების მხარე მართებულად მიუთითებს თავის საკასაციო საჩივარში, რომ დარღვეულია მოქმედი მატერიალური სისხლის სამართლის ნორმებით დადგენილი მოთხოვნები, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილითა და იმავე კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით. აღნიშნულ გარემოებასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა, მიუხედავად მოცემული საკითხის თაობაზე მის მიერ უკვე დამკვიდრებული პრაქტიკისა (მაგალითის სახით იხ. საქართველოს

უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 20.. წლის .. ოქტომბრის №... განაჩენი, 20.. წლის ... ივნისის №.... განაჩენი), კიდევ ერთხელ განმარტავს: საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით დადგენილია, რომ პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი განზრახი დანაშაულის ჩადენის ნებისმიერ შემთხვევაში, პირობით მსჯავრი გაუქმებულად უნდა ჩაითვალოს და ახალი დანაშაულისათვის სასჯელის შეფარდებისას სასამართლომ უნდა გამოიყენოს განაჩენთა ერთობლიობის წესი, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული პირობების დაცვით. მატერიალური სისხლის სამართლის ამ დანაწესს აქვს იმპერატიული ხასიათი, რომელსაც ვერც შეცვლის და ვერც გააუქმებს სხვა სამართლებრივი აქტებით გათვალისწინებული რეგულაციები, რომლებიც შეეხება მხოლოდ პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას გამოსაცდელი ვადის დინების შეჩერებასთან დაკავშირებულ პროცედურულ საკითხებს და არა პირობითი მსჯავრის გაუქმება – არგაუქმების საკითხს, რომელიც მატერიალური სისხლის სამართლის სფეროს მიეკუთვნება.

7. კონკრეტულად, საკასაციო პალატას მხედველობაში აქვს „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონი, კერძოდ, ამ კანონის 23-ე მუხლის მე-8¹ ნაწილი, რომელიც აწესრიგებს პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენის დროს მის მიმართ აღკვეთის ღონისძიებად პატიმრობის გამოყენების შემთხვევაში, სააღსრულებო ნარმობების შეჩერების საკითხს, რაზედაც აპელირებენ ქვემდგომი სასამართლოები მსჯავრდებულ ზ. მ-ის მიმართ სასჯელის დანიშვნის წესთან დაკავშირებით. როგორც ვხედავთ, აღნიშნული საკანონმდებლო ნორმა უშუალოდ არ ეხება და არც წყვეტის მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას ამ ვადის დინებისა და, შესაბამისად, პირობითი მსჯავრის მიმდინარეობის შეჩერების ან შეწყვეტის საკითხს, რადგან იგი არ მიეკუთვნება აღნიშნული საკანონმდებლო აქტის რეგულაციის სფეროს. ამიტომ განსახილველ მემთხვევაში უნდა ვიხელმძღვანელოთ მხოლოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კანონმდებლობის ზემოხსენებული ნორმებით დადგენილი მოთხოვნებით.

8. აღნიშნული პოზიციის საწინააღმდეგოდ, გასაჩივრებულ განაჩენებში ნარმოდგენილი დასკვნის მიხედვით: როდესაც პი-

რობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი და-
 ნაშაულის ჩადენისას, მის მიმართ აღკვეთის ღონისძიებად პა-
 ტიმრობა არ არის გამოყენებული, მაშინ გამოსაცდელი ვადა ჩვე-
 ულებრივად მიედინება და ახალი დანაშაულისათვის განაჩენის
 დადგენამდე ამ ვადის ამონურვის შემთხვევაში, მსჯავრდებუ-
 ლის მიერ პირობითი მსჯავრი მოხდილად უნდა ჩაითვალოს, რაც
 გამორიცხავს ახალი დანაშაულისათვის მის მიმართ სასჯელის
 დანიშვნას განაჩენთა ერთობლიობის წესით. საკასაციო პალა-
 ტის აზრით, ასეთი მიდგომა უეჭველად გამოიწვევს აშკარა შე-
 უსაბამობას სისხლის სამართალში მოქმედ პროპორციულობის
 პრინციპთან და ყოვლად გაუმართლებელ უსამართლობას დას-
 ჯადობაში, რადგან მსგავს შემთხვევაში მსჯავრდებულის მი-
 მართ განაჩენთა ერთობლიობის წესით სასჯელის დანიშვნის შე-
 საძლებლობა მთლიანად იქნება დამოკიდებული არა შესაბამი-
 სი სისხლისსამართლებრივი ნორმებით განსაზღვრულ წესსა და
 კანონზომიერებაზე, არამედ – სრულიად სხვადასხვა შემთხვე-
 ვით გარემოებაზე, მაგალითად, ახალი დანაშაულის საქმეზე
 რამდენად სწრაფად დამთავრდება გამოძიება და გადაეცემა
 საქმე სასამართლოს განსახილველად; თავის მხრივ, სასამარ-
 თლო რამდენად დროულად დაინტერეს საქმის არსებით განხილ-
 ვას, გამომდინარე მისი დატემირთულობიდან; რამდენ ხანს გაგ-
 რძელდება საქმის განხილვა სასამართლოში, გამოსაკვლევი
 მტკიცებულებების მოცულობის გათვალისწინებით, და ა.შ. ასეთ
 პირობებში კი არც ასეთი შემთხვევა იქნება გამორიცხული: გა-
 უფრთხილებელი დანაშაულისათვის პირობით მსჯავრდებულს,
 მის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას,
 როდესაც ეს ვადა, მართალია, მინიმალური იყო, მაგრამ ახალი
 დანაშაულის გამო მისი ბრალდების საქმეზე საპროცესო წარ-
 მოება სწრაფად დასრულდა მის მიმართ დანიშნული გამოსაც-
 დელი ვადის ამონურვამდე, სასჯელი დაენიშნოს განაჩენთა ერ-
 თობლიობის უფრო მკაცრი წესით, ვიდრე იმ პირს, ვინც პირო-
 ბით მსჯავრდებული იყო უფრო მძიმე, განზრახი დანაშაული-
 სათვის და მისი გამოსაცდელი ვადაც ბევრად უფრო ხანგრძლი-
 ვი იყო. მაგრამ, ზემოაღნიშნულ შემთხვევით გარემოებებზე და-
 მოკიდებულებით, თუკი ამ უკანასკნელის მიმართ ახალი დანა-
 შაულის საქმეზე საპროცესო წარმოება მეტისმეტად გაჭიანურ-
 და და ამის შედეგად გამოსაცდელი ვადა ამოინურა განაჩენის
 გამოტანამდე, მაშინ შეუძლებელი გახდება მის მიმართ სასჯე-
 ლის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის წესით. სასჯელის და-
 ნიშვნის პრაქტიკაში ამგვარი არათანაბარი მიდგომა და ამით

განპირობებული აშკარა უსამართლობის შესაძლებლობა დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული. ამრიგად, საბოლოო დასკვნა ასეთია: ნებისმიერ შემთხვევაში, როდესაც პირობით მსჯავრდებულმა გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაული ჩაიდინა, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-4 ნაწილით (როდესაც პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი გაუფრთხილებელი დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით საქმის განხილვისას სასამართლომ მიზანშეწონილად მიიჩნია მის მიმართ გამოყენებული პირობითი მსჯავრის გაუქმება) და ასევე, მე-5 ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევებში პირობითი მსჯავრი უნდა გაუქმდეს და ახალი დანაშაულისათვის მისი მსჯავრდებისას სასჯელი უნდა დაინიშნოს განაჩენთა ერთობლიობის წესით.

9. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ კასატორის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მიერ 2017 წლის 3 მაისს ზ. მ-ის ბრალდების საქმეზე გამოტანილი გამამტყუნებელი განაჩენი სასჯელის ნაწილში უნდა შეიცვალოს მსჯავრდებულის საუკარესოდ, კერძოდ: საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე მის მიმართ უნდა გაუქმდეს წინა განაჩენით გამოყენებული პირობითი მსჯავრი და საბოლოო სასჯელი უნდა განესაზღვროს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილით განსაზღვრული წესის შესაბამისად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის სტაციონ-პროკურორ თამთა რეზვიაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდეს ზ. მ-ის მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს

სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 5 მაისის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გასაჩივრებული განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით (2015 წლის 8 ივნისის რედაქცია) განსაზღვრულმა სასჯელმა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთამ შთანთქას წინა – თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 5 მაისის განაჩენით დანიშნული მოუხდელი სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ ზ. მ-ს მოსახდელად განესაზღვროს 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

4. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

4. პირობითი მსჯავრი

პირობითი მსჯავრის გაუქმება

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№682აპ-17

4 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემაღენლობით:
3. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის გლდანი-ნა-
ძალადევის რაიონული პროკურორის პროკურორ ზაალ ურუ-
შაძის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ნოემბრის
განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 19 ივნისის განაჩენით შ. დ-ი, –
ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სის-
ხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით და სასჯელის სა-
ხედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1500 (ათას ხუთასი) ლა-
რი.

მას „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შე-
სახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის თანახმად, 3 წლით
ჩამოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის, საექიმო ან/
და ფარმაცევტული საქმიანობის, აფთიაქის დაფუძნების, ხელ-
მძღვანელობისა და ნარმომადგენლობის, საადვოკატო საქმია-
ნობის, პედაგოგიურ და საგანმანათლებლო დაწესებულებებში
საქმიანობის უფლება, სახელმწიფო და ადგილობრივი თვით-
მმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – სა-
ჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის, პასიური სა-
არჩევნო, იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარე-
ბის უფლებები.

2. აღნიშნული განაჩენით შ. დ-ს მსჯავრი დაედო ნარკოტი-
კული საშუალება „ტეტრაჰიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანა) ექი-

მის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარებაში, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ნასამართლევი პირის მიერ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 25 ივლისის განაჩენით შ. დ-ი ცნობილ იქნა დამაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის.

2017 წლის 20 აპრილს თ-ი, მ-ს დასახლებაში, მე-3 მიურორაონის, მე-5 კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე ნარკოტიკული საშუალების უკანონო მოხმარებისთვის ნასამართლევი შ. დ-ი პოლიციის თანამშრომლებმა ადგინისტრაციული წესით დააკავეს და გადაიყვანეს საქართველოს შსს საექსპერტო-კრიმინალისტიკურ დეპარტამენტში, სადაც ნარკოლოგიური შემოწმებისას ნარკოლოგიური ექსპერტიზის №.... დასკვნით დაუდგინდა ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაჰიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანა) ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარების ფაქტი.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგის 2017 წლის 19 ივნისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ზაალ ურუმაძემ. აპელანტმა ითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის სასჯელის ნაწილში ცვლილების შეტანა, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სასამართლო ვალდებული იყო, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და 59-ე მუხლის დანაწესის საფუძველზე შ. დ-ს სასჯელი შეფარდებინა განაჩენთა ერთობლიობით, ვინაიდან დადგენილია, რომ მან ახალი დანაშაული ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის პერიოდში.

აპელანტმა ასევე აღნიშნა, რომ მსჯავრდებულისათვის განსაზღვრული სასჯელი ვერ უზრუნველყოფდა სასჯელის მიზნებს, რადგან სასამართლომ სასჯელის შეფარდებისას არ გაითვალისწინა მისი ქონებრივი მდგომარეობა, კერძოდ ის ფაქტი, რომ შ. დ-ს არ ჰქონდა გადახდილი მისთვის შეფარდებული გირაოს თანხა – 1000 ლარი, რადგან არ გააჩნდა ამის მატერიალური შესაძლებლობა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ნოემბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგის 2017 წლის 19 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი – თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული

პროკურატურის პროკურორი ზაალ ურუშაძე საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას სასჯელის ნაწილში, კერძოდ, მსჯავრდებულ შ. დ-ს სასჯელის განსაზღვრას განაჩენთა ერთობლიობით, შემდეგი საფუძვლებით: საქმის მასალებით უტყუარად დადგენილია, რომ მსჯავრდებულმა შ. დ-ა განზრახი დანაშაული ჩაიდინა პირობითი მსჯავრის გამოსაცდელი ვადის პერიოდში. ამ შემთხვევაში საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილი იმპერატიულად ავალდებულებს სასამართლოს პირობითი მსჯავრის გაუქმებასა და სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე სასჯელის განაჩენთა ერთობლიობით განსაზღვრას; სააპელაციო სასამართლო არასწორად აპელირებს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 298-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე და უთითებს, რომ იგი არ იყო უფლებამოსილი, ემსჯელა განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის დანიშვნის შესახებ, რადგან პროკურორს პირველი ინსტანციის სასამართლოში არ მოუთხოვია სასჯელის განსაზღვრა მითითებული წესით. პროკურორის მოსაზრებით, სასამართლო ვალდებულია, განაჩენის გამოტანისას იხელმძღვანელოს მოქმედი კანონმდებლობით და მასზე დაყრდნობით მიიღოს ობიექტური და კანონშესაბამისი გადაწყვეტილება; ასევე, უკანონოა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მითითება „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის 23-ე მუხლზე და მსჯელობა, რომ ვინაიდან განაჩენის გამოტანის მომენტისათვის გასულია პირობითი მსჯავრის გამოსაცდელი ვადა, სასჯელი უნდა ჩაითვალოს სრულად მოხდილად. პროკურორის მოსაზრებით, აღნიშნული საკითხი ბრალდებულის სასარგებლოდ არ უნდა გადაწყდეს, რადგან დადგენილია, რომ ბრალდებულმა დანაშაული ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის პერიოდში, ხოლო საქმის არსებითი განხილვა და განაჩენის გამოტანა ვერ მოესწრო გამოსაცდელი ვადის პერიოდში. სასამართლის მითითებული მსჯელობის საფუძველზე არათანაბარ პირობებში აღმოჩნდებიან ის ბრალდებულები, რომელთაც დანაშაული ჩაიდინეს გამოსაცდელი ვადის პერიოდში, თუმცა სასამართლომ განაჩენის გამოტანა მოასწრო იმავე გამოსაცდელი ვადის პერიოდში, რაც წარმოადგენს არასამართლიან და დისკრიმინაციულ განმარტებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ შ. დ-ს საქმის მასალები, შეამოწმა თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაი-

ონული პროეურატურის პროეურორ ზაალ ურუშაძის საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ნოემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. წარმოდგენილი საქმის მასალების თანახმად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 25 ივლისის განაჩენით შ. დ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ ნარკოტიკულ საშუალებებს – „ამფეტამინს“, „მეტამფეტამინსა“ და „ტეტრაპიდორკანაბინოლს“ (მარიხუანა) მიყუთვნებულ ნარკოტიკულ საშუალებათა ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებაში, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (3 ეპიზოდი), რისთვისაც მას სასჯელის ზომად შეეფარდა: საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2015 წლის 6 აგვისტოს ეპიზოდი) – 2000 ლარი ჯარიმა; სსკ-ის 273-ე მუხლით (2015 წლის 26 ნოემბრის ეპიზოდი) – 2000 ლარი ჯარიმა; სსკ-ის 273-ე მუხლით (2016 წლის 20 მაისის ეპიზოდი) – 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე უფრო მეაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, შ. დ-ს სასჯელად განესაზღვრა 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდა შ. დ-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 31 მარტის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი და ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთამ – მთლიანად შთანთქა წინა განაჩენით შ. დ-ს მიმართ თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 9 (ცხრა) თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ შ. დ-ს დანაშაულთა და განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელად განესაზღვრა 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა დაეწყო 2016 წლის 16 ივნისიდან.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ნოემბრის განაჩენით დადგენილად არის მიჩნეული, რომ მსჯავრდებულმა შ. დ-ა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული ჩაიდინა პირობითი მსჯავრის პერიოდში (საქართველოს სასჯელადსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს აღმოსავლეთ საქართველოს მე-2 ადგილობრივი

საბჭოს №002/17-0604 გადაწყვეტილებით, შ. დ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 25 ივნისის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან – 2 თვითა და 16 დღით ადრე პირობით ვადამდე გათავისუფლდა პატიმრობიდან). მიუხედავად ამისა, სააპელაციო სასამართლომ არ დაკმაყოფილა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარი, რომლითაც აპელანტი ითხოვდა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას მსჯავრდებულის საუარესოდ, კერძოდ, მისთვის სასჯელის დანიშნვას განაჩენთა ერთობლიობის წესით.

4. სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ მიუთითა, რომ, მართალია, მსჯავრდებულმა შ. დ-ა ახალი დანაშაული ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის პერიოდში და მითითებულ შემთხვევაში საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულს სასჯელი უნდა განსაზღვროდა განაჩენთა ერთობლიობით, მაგრამ მას არ გააჩნდა უფლებამოსილება, ემსჯელა ამ საკითხზე, რადგან საქართველოს სსკ-ის 298-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად: „სააპელაციო სასამართლოს უფლება აქვს, გამამართლებელი განაჩენის ნაცვლად გამამტყუნებელი განაჩენი გამოიტანოს, გამოიყენოს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის უფრო მკაცრი მუხლი, დანიშნოს უფრო მკაცრი სასჯელი ან სხვა გზით გააუარესოს მსჯავრდებულის მდგომარეობა, თუ ბრალდების მხარემ შეიტანა სააპელაციო საჩივარი სწორედ ამ მოთხოვნით და თუ მას ასეთი პოზიცია ეკავა პირველი ინსტანციის სასამართლოში“. სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან ბრალდების მხარემ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვისას არ მოითხოვა შ. დ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის გამოყენებით სასჯელის განაჩენთა ერთობლიობით შეფარდება, იგი ვერ იმსჯელება და ამ საკითხზე.

5. გამოსაცდელი ვადის პერიოდში პირის მიერ განზრახი დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში სასჯელის განსაზღვრასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატის მიერ განმარტებულია (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №349აპ-17) შემდეგი: მოცემულ შემთხვევაში საკითხი ეხება სისხლის სამართლის კოდექსის იმპერატიული მოთხოვნის დარღვევას პირობითი მსჯავრის გაუქმების შესახებ. სასამართლოს ვალდებულება, გააუქმოს პირობითი მსჯავრი, არ არის დამოკიდებული პროკურორის პოზიციაზე და იმ შემთხვევაში, რო-

დესაც ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილია მტკიცებულებები, რომლებითაც დასტურდება პირის მიერ განზრახი დანაშაულის ჩადენა გამოსაცდელ ვადაში, სასამართლოს მიერ პირობითი მსჯავრის არგაუქმებით არსებითად ირღვევა მატერიალური კანონი, რისი გასაჩივრების უფლებაც ბრალდების მხარეს ვერ შეეზღუდება.

6. ამდენად, მითითებულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლოს არსებითად უნდა ემსჯელა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარში სასამართლოს მიერ დაშვებული უკანონის თაობაზე და განეხილა მხარის მოთხოვნა მის მიმართ პირობითი მსჯავრის გაუქმებისა და განაჩენთა ერთობლიობის წესით სასჯელის დანიშვნის შესახებ.

7. ბრალდების მხარე მართებულად მიუთითებს თავის საკასაციო საჩივარში, რომ დარღვეულია მოქმედი მატერიალური სისხლის სამართლის ნორმებით დადგენილი მოთხოვნები, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილითა და იმავე კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით. აღნიშნულ გარემოებასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატამ ასევე არაერთხელ განმარტა მითითებული მუხლებით სასჯელის განსაზღვრის წესი, კერძოდ:

– საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით დადგენილია, რომ პირობითი მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი განზრახი დანაშაულის ჩადენის ნებისმიერ შემთხვევაში პირობითი მსჯავრი გაუქმებულად უნდა ჩაითვალოს და ახალი დანაშაულისათვის სასჯელის შეფარდებისას სასამართლომ უნდა გამოიყენოს განაჩენთა ერთობლიობის წესი, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული პირობების დაცვით. მატერიალური სისხლის სამართლის ამ დანაწესს აქვს იმპერატიული ხასიათი, რომელსაც ვერც შეცვლის და ვერც გააუქმებს სხვა სამართლებრივი აქტებით გათვალისწინებული რეგულაციები, რომლებიც შეეხება მხოლოდ პირობითი მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას გამოსაცდელი ვადის დინების შეჩერებასთან დაკავშირებულ პროცედურულ საკითხებს და არა პირობითი მსჯავრის გაუქმება – არგაუქმების საკითხს, რომელიც მატერიალური სისხლის სამართლის სფეროს მიეკუთვნება (მაგალითის სახით იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებები: №203აპ-15, №733აპ-16, №349აპ-17).

– კონკრეტულად, საკასაციო პალატამ მხედველობაში მიიღო „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობა-

ციის „შესახებ“ საქართველოს კანონი, კერძოდ, ამ კანონის 23-ე მუხლის მე-ზ¹ ნაწილი, რომელიც აწესრიგებს პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენის დროს მის მიმართ აღკვეთის ღონისძიებად პატიმრობის გამოყენების შემთხვევაში, სააღსრულებო წარმოების შეჩერების საკითხს, რაზედაც აპელირებენ ქვემდგომი სასამართლოები მსჯავრდებულისათვის სასჯელის შეფარდების წესთან დაკავშირებით. აღნიშნული საკანონმდებლო ნორმა უშუალოდ არ ეხება და არც წყვეტს მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას ამ ვადის დინებისა და, შესაბამისად, პირობითი მსჯავრის მიმდინარეობის შეჩერების ან შეწყვეტის საკითხს, რადგან იგი არ მიეკუთვნება აღნიშნული საკანონმდებლო აქტის რეგულაციის სფეროს. ამიტომ განსახილველ შემთხვევაში უნდა ვიხელმძღვანელოთ მხოლოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კანონმდებლობის ზემოხსენებული ნორმებით დადგენილი მოთხოვნებით (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №349აპ-17).

– აღნიშნული პოზიციის საწინააღმდეგოდ, გასაჩივრებულ განაჩენებში წარმოდგენილი დასკვნის მიხედვით: როდესაც პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას მის მიმართ აღკვეთის ღონისძიებად პატიმრობა არ არის გამოყენებული, მაშინ გამოსაცდელი ვადა ჩვეულებრივად მიედინება და ახალი დანაშაულისათვის განაჩენის დადგენამდე ამ ვადის ამონურების შემთხვევაში მსჯავრდებულის მიერ პირობითი მსჯავრი მოხდილად უნდა ჩაითვალოს, რაც გამორიცხავს ახალი დანაშაულისათვის მის მიმართ სასჯელის დანიშნას განაჩენთა ერთობლიობის წესით. საკასაციო პალატის აზრით, ასეთი მიდგომა უეჭველად გამოიწვევს აშკარა შეუსაბამობას სისხლის სამართლაში მოქმედ პროპორციულობის პრინციპთან და ყოვლად გაუმართლებელ უსამართლობას დასჯადობაში, რადგან მსგავს შემთხვევაში მსჯავრდებულის მიმართ განაჩენთა ერთობლიობის წესით სასჯელის დანიშნის შესაძლებლობა მთლიანად იქნება დამოკიდებული არა შესაბამისი სისხლისსამართლებრივი ნორმებით განსაზღვრულ წესსა და კანონზომიერებაზე, არამედ – სრულიად სხვადასხვა შემთხვევით გარემოებაზე, მაგალითად: ახალი დანაშაულის საქმეზე რამდენად სწრაფად დამთავრდება გამოძიება და გადაეცემა საქმე სასამართლოს განსახილველად; თავის მხრივ, სასამართლო რამდენად დროულად დაინყებს საქმის არსებით განხილვას, გამომდინარე მისი დატვირთულობიდან; რამდენ ხანს გაგ-

რძელდება საქმის განხილვა სასამართლოში, გამოსაკვლევი მტკიცებულებების მოცულობის გათვალისწინებით და ა.შ. ასეთ პირობებში კი არც ასეთი შემთხვევა იქნება გამორიცხული: გაუფრთხილებელი დანაშაულისათვის პირობით მსჯავრდებულს, მის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას, როდესაც ეს ვადა, მართალია, მინიმალური იყო, მაგრამ ახალი დანაშაულის გამო მისი ბრალდების საქმეზე საპროცესო წარმოება სწრაფად დასრულდა მის მიმართ დანიშნული გამოსაცდელი ვადის ამონურვამდე, სასჯელი დაენიშნოს განაჩენთა ერთობლიობის უფრო მკაცრი წესით, ვიდრე იმ პირს, ვინც პირობით მსჯავრდებული იყო უფრო მძიმე, განზრახი დანაშაულისათვის და მისი გამოსაცდელი ვადაც ბევრად უფრო ხანგრძლივი იყო. მაგრამ, ზემოაღნიშნულ შემთხვევით გარემოებებზე დამოკიდებულებით, თუკი ამ უკანასკნელის მიმართ ახალი დანაშაულის საქმეზე საპროცესო წარმოება მეტისმეტად გაჭიანურდა და და ამის შედეგად გამოსაცდელი ვადა ამონურა განაჩენის გამოტანამდე, მაშინ შეუძლებელი გახდება მისთვის სასჯელის შეფარდება განაჩენთა ერთობლიობის წესით. სასჯელის დანიშვნის პრაქტიკაში ამგვარი არათანაბარი მიდგომა და ამით განპირობებული აშკარა უსამართლობის შესაძლებლობა დაუშევებლად უნდა იქნეს მიჩნეული. ამრიგად, საბოლოო დასკვნა ასეთია: წებისმიერ შემთხვევაში, როდესაც პირობით მსჯავრდებულმა გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაული ჩაიდინა, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-4 ნაწილით (როდესაც პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი გაუფრთხილებელი დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით საქმის განხილვისას სასამართლომ მიზანშეწონილად მიიჩნია მის მიმართ გამოყენებული პირობითი მსჯავრის გაუქმება) და ასევე, მე-5 ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევებში პირობითი მსჯავრი უნდა გაუქმდეს და ახალი დანაშაულისათვის მისი მსჯავრდებისას სასჯელი უნდა დადგინდეს განაჩენთა ერთობლიობის წესით (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №349აპ-17).

8. მოცემულ შემთხვევაში წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ შ. დ-ა ახალი განზრახი დანაშაული ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის პერიოდში და, მართალია, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარში მითითებულ მოტივებს, რომ დარღვეულია მოქმედი მატერიალური სისხლის სამართლის ნორმებით დადგენილი მოთხოვნები, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნა-

წილითა და იმავე კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, მაგრამ მხედველობაში იღებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 30 ნოემბრის №1/13/732 გადაწყვეტილებას, რომლითაც არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლის სიტყვების „ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფინანსურული ნივთიერებების, პრეურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება მარისუანის მოხმარებისთვის.

9. ასევე დადგენილია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ნოემბრის განაჩენით შ. დ-ს საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით მსჯავრი დაედო ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარისუანა) ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარებაში. შესაბამისად, საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე შ. დ-ს მიმართ უნდა შეწყდეს სისხლისამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებაში, რის გამოც აღარ არსებობს პროკურორის მოთხოვნის – სასჯელის განაჩენთა ერთობლიობით დადგენილი წესით განსაზღვრის სამართლებრივი საფუძველი.

10. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ კასატიკორის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 3 ნოემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, კერძოდ: მსჯავრდებულ შ. დ-ს მიმართ უნდა შეწყდეს სისხლისამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით შერაცხულ ბრალდებაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატუ-

რის პროექტორ ზაალ ურუშაძის საკასაციო საჩივარი არ დაკმა-
ყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-
თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ნოემბრის განაჩენში შევი-
დეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ შ. დ-ს მიმართ შეწყდეს სისხლისსამარ-
თლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით შერაც-
ხულ ბრალდებაში.

4. შ. დ-ს ალუდგეს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ
ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩა-
მორთმეული უფლებები.

5. შ. დ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გი-
რაო გაუქმდეს.

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

5. შეცვალება, ნასამართლობა

შეცვალება

განრიცხება საქართველოს სახელით

№5¹-18

28 თებერვალი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ გ. დ-ის საკასაციო საჩივარი ხელ-
ვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის გან-
ჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2008 წლის 22 დე-
კემბრის განაჩენით გ. დ. ცონბილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნ-
ქტით – უვადო თავისუფლების აღკვეთა, 262-ე მუხლის მე-4
ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – უვადო თავისუფლების აღკვეთა;
დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა და მსჯავრდებულს საბოლო-
ოდ განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა; მასვე 5
წლით ჩამოერთვა „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ
ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონში აღნიშნული უფლე-
ბები; გ. დ-ეს სასჯელის ათვლა დაეწყო 2008 წლის 24 ივნისი-
დან.

2. აღნიშნული განაჩენი უცვლელად დარჩა ქუთაისის სააპე-
ლაციო სასამართლოს 2009 წლის 25 მარტის განაჩენით, ხოლო
უზენაესი სასამართლოს 2009 წლის 27 ოქტომბრის განჩინებით
საკასაციო საჩივარი სააპელაციო პალატის განაჩენზე არ იქნა
დაშვებული განსახილველად.

3. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 10 თე-
ბერვლის განჩინებით „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012
წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე გ. დ. გათავისუფ-
ლდა სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და-
ნიშნული სასჯელის – უვადო თავისუფლების აღკვეთისაგან;

მასვე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა სსკ-ის 262-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული უვადო თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა; გ. დ-ეს სასჯელის ათვლა დაეწყო 2008 წლის 24 ივნისიდან.

4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2013 წლის 29 მარტის განჩინებით ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 10 თებერვლის განჩინება გ. დ-ის მიმართ დარჩა უცვლელად.

5. საქართველოს პრეზიდენტმა 2017 წლის 6 ივნისის განკარგულებით შეინყალა მსჯავრდებული გ. დ. და მას განესაზღვრა სასჯელის შემდგომი მოხდისაგნ გათავისუფლების კონკრეტული თარიღი – 2023 წლის 24 ივნისი.

6. 2018 წლის 16 იანვარს გ. დ-ემ განცხადებით მიმართა ხელვაჩაურის რაიონულ სასამართლოს მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენების თაობაზე, კერძოდ, მსჯავრდებულის მითითებით, მას ერთი მეოთხედით უნდა შეუმცირდეს სასჯელის ის კონკრეტული ვადა, რომელიც განესაზღვრა საქართველოს პრეზიდენტის განცარგულების საფუძველზე.

7. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინებით მსჯავრდებულ გ. დ-ის მიმართ არ იქნა გამოყენებული „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

8. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა გ. დ-ემ და ითხოვა მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენება საქართველოს პრეზიდენტის 2017 წლის 6 ივნისის განკარგულების გათვალისწინებით, რომლითაც მას ფაქტობრივად განესაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა. ამასთანვე, კასატორი მიუთითებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ კანონი, ამავე კანონის შინაარსიდან გამომდინარე, ვრცელდება ყველაზე. შესაბამისად, მისი არასახვა უვადო თავისუფლებააღკვეთით მსჯავრდებულ პირებზე, წარმოადგენს მათ მიმართ დისკრიმინაციულ მოპყრობას და არღვევს საქართველოს კონსტიტუციის მე-14 მუხლს. აღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორი ითხოვს მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ კანონის გამოყენებას, ხოლო აღტერნატივის სახით – საქმის დიდი პალატისთვის გადაცემას, საკონსულტაციო დასკვნისთვის ადამიანის უფლებათა ევროპული სა-

სამართლოსთვის მიმართვას, ან საქმის წარმოების შეჩერებასა და საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოსთვის წარდგინებით მიმართვას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივარი არ უნდა დაექმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. მოცემულ შემთხვევაში კასატორის მოთხოვნის ძირითადი არგუმენტია ის, რომ საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულების საფუძველზე მას უვადო თავისუფლების აღკვეთის ნაცვლად, ფაქტობრივად, განესაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა. ამდენად, იმის გათვალისწინებით, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე მას ერთი მეოთხედით აქვს შემცირებული სასჯელი, რაც რეალურად ვერ აისახა უვადო თავისუფლების აღკვეთაზე, იგი უნდა აისახოს დღეის მდგომარეობით მისთვის განსაზღვრულ ვადიან სასჯელზე, რასათან დაკავშირებითაც საკასაციო პალატა მიუთითებს:

3. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 78-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, შეწყალებას ახორციელებს საქართველოს პრეზიდენტი. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად კი, შეწყალების აქტით მსჯავრდებული შეიძლება გათავისუფლდეს სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან, ანდა მისთვის დანიშნული სასჯელი შეიძლება შემცირდეს ან შეიცვალოს უფრო მსუბუქი სასჯელით.

4. მოცემულ შემთხვევაში საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებიდან ირკვევა, რომ მსჯავრდებულისთვის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელი – უვადო თავისუფლების აღკვეთა – არ შეცვლილა. პრეზიდენტმა შეწყალების აქტით გამოხატა ნება, რომ გ. დ. კონკრეტულ დღეს გათავისუფლდეს სასჯელის მოხდისაგან. შესახებ. ამდენად, ვინაიდან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის თანახმად, ამნისტია ვრცელდება პირისთვის დანიშნულ სასჯელზე, პალატა კანონისმიერად მოქლებულია შესაძლებლობას, დააკმაყოფილოს კასატორის მოთხოვნა.

5. საკასაციო პალტა ვერ გაიზიარებს ასევე კასატორის მოთხოვნას საქმის დიდი პალატისთვის გადაცემის შესახებ, ვინაიდან განსახილველი საკითხი არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას. ამასთანავე, ამ საკითხზე არსებობს სა-

ქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა (იხ. №10აგ-14; №67აგ-16, №41-18), რომლის შეცვლის საფუძველი არ არსებობს.

6. პალატა ვერ გაიზიარებს კასატორის მოთხოვნას ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოსთვის საკონსულტაციო დასკვნის თაობაზე მიმართვის შესახებ, ვინაიდან საკითხი არ ეხება კონვენციითა და მისი დამატებითი ოქმებით გათვალისწინებული უფლებების განმარტებასა და გამოყენებას, რა დროსაც შესაძლებელია, მიზანშეწონილად მიერთია აღნიშნული მოთხოვნა. ამასთან, პალატა მიუთითებს, რომ „საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2015 წლის 29 მაისის კანონის შესაბამისად, საქართველოს სსკ-ის 304¹-ე მუხლი (რომლითაც გათვალისწინებულია ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოსთვის საკონსულტაციო დასკვნის თაობაზე მიმართვის უფლება) ამოქმედდება ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-16 ოქმის საქართველოს მიმართ ამოქმედებისთანავე. დღეის მდგომარეობით, ხსენებული ოქმი არ არის ამოქმედებული, რის გამოც, პალატა კანონისმიერადაც მოკლებულია შესაძლებლობას, ისარგებლოს საქართველოს სსკ-ის 304¹-ე მუხლით გათვალისწინებული პროცედურებით.

7. საკასაციო პალატა არ დგას ასევე საკონსტიტუციო სასამართლოსადმი მიმართვის საჭიროების წინაშე, ვინაიდან არ მიიჩნევს, რომ მის მიერ გამოსაყენებელი კანონი ეწინააღმდეგება საქართველოს კონსტიტუციას. ამასთან, განუმარტავს კასატორს, რომ თავად მსჯავრდებული არ არის შეზღუდული, მიმართოს საკონსტიტუციო სასამართლოს იმ ნორმათა კონსტიტუციურობის შემოწმების შესახებ, რომლებიც, მისი მოსაზრებით, არღვევს კონსტიტუციით გარანტირებულ მის უფლებებს.

8. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ გასაჩივრებული განჩინება კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. დ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყო-

ფილდეს.

2. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასამართლობა

განაჩენი საქართველოს სახალიფო

№334აპ-17

4 დეკემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისტემის
სამართლის საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ვ. შ-ის
საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ტემის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 აპრილის გა-
ნაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 4 ნოემბრის
განაჩენით ვ. შ., – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესავა: სა-
ქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის „გ“ ქვეპუნ-
ქტით (ც. ბ-ის ეპიზოდი) – 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მეოთხე ნაწილის „გ“
ქვეპუნქტებით (ნ. ჩ-ის ეპიზოდი) – 7 წლით თავისუფლების აღ-
კვეთა; სსკ-ის 284-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 1 წლით თავისუფ-
ლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველ-
ზე უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი, ხო-
ლო თანაბარმა სასჯელმა – თანაბარი და საბოლოოდ ვ. შ-ს და-
ნაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზ-
ღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვა-
ლა 2016 წლის 27 აპრილიდან.

2. განაჩენით ვ. შ-ეს მსჯავრი დაედო ქურდობაში, ჩადენილი

იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის, ქმედება, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით; მასვე მსჯავრი დაედო ქურდობაში, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის, ქმედება, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით; მასვე მსჯავრი დაედო კომპიუტერულ სისტემაში უნებართვო შეღწევისათვის, ქმედება, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 284-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით. ვ. შ-ის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 27 აპრილს, დღის საათებში, ვ-ის მოედანზე, ... მიმდებარე ტერიტორიაზე, ვ. შ. ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ც. ბ-ის ხელჩანთიდან დაეუფლა 15 ლარს, რა დროსაც იგი პოლიციის თანამშრომლებმა ადგილზე დაკავეს.

2016 წლის 26 აპრილს 6. ჩ-ემ თ-ში, ...-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, დაკარგა საფულე, რომელშიც ჰქონდა ბანკ „...“ საკრედიტო ბარათი. ქ. თ-ი, ...-ის №...-სი არსებულ ბანკ „...“ ბანკომატის გამოყენებით, ვ. შ. მოქალაქე 6. ჩ-ის კუთვნილი პლასტიკური ბარათის მეშვეობით, მის კომპიუტერულ სისტემაში უკანონდ შეღწევის გზით დაეუფლა 1970 ლარს.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 28 აპრილის განაჩენით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და გასაჩივრებული განაჩენი ვ. შ-ის მიმართ დარჩა უცვლელად.

4. კასატორი – მსჯავრდებული ვ. შ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს სასჯელის შემსუბუქებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მივიდა დასკვნამდე, რომ მსჯავრდებულ ვ. შ-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. პალატას მიაჩნია, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება მსჯავრდებულ ვ. შ-ის მიერ ქურდობისა (ორი ეპიზოდი) და კომპიუტერულ სისტემაში უნებართვოდ შეღწევის ფაქტი, რასაც არც მხარეები ხდიან სადავოდ.

3. ამასთან, საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გ. შ-ის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – ქურდობა ჩადენილი იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის (ორი ეპიზოდი) – დაკვალიფიცირების ნაწილში შემდეგ გარემოება-თა გამო:

გასაჩივრებული განაჩენით დადგენილია, რომ ვ. შ-ეს აღნიშნული კვალიფიკაციით მსჯავრი დაედო და-ის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 30 აპრილის განაჩენით – საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 6 ივლისის განაჩენით – საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების გამო.

საქმის მასალებით ასევე დადგენილია, რომ ახალი დანაშაულის ჩადენის მომენტისათვის მას ორივე ზემოხსენებული განაჩენით დანიშნული სასჯელი მოხდილი ჰქონდა.

იმის გათვალისწინებით, რომ და-ის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 30 აპრილის განაჩენით ბრალად შერაცხული ქმედება (სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი) ვ. შ-ემ ჩაიდინა არასრულწლოვან ასაკში და ამავდროულად, იყო ნასამართლობის არმქონე, არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის მე-12 მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის მოხდისთანავე იგი ითვლება ნასამართლობის არმქონედ. საქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მე-6 ნაწილის მიხედვით კი – გაქარნყლებული ან მოხსნილი ნასამართლობა მხედველობაში არ მიიღება სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობის, დანაშაულის კვალიფიკაციისა და სისხლისსამართლებრივი ზემოქმედების ღონისძიების საკითხის გადაწყვეტისას.

ამდენად, და-ის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 30 აპრილის განაჩენის ნასამართლობა ვ. შ-ეს ვერ შეერაცხება მაკვალიფიცირებელ გარემოებად.

რაც შეეხება თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 6 ივლისის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით ჩადენილ ქმედებას, როგორც ნარმოდგენილი საქმის მასალებიდან, კერძოდ, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2009 წლის 26 თებერვლის განაჩენიდან და სასჯელადსრულების დაწესებულებიდან გათავისუფლების ცნობიდან ირკვევა, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 6 ივლისის განაჩენით საქართველოს სსკ-

ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი მან სრულად მოიხადა და გათავისუფლდა 2011 წლის 10 მარტს.

იმის გათვალისწინებით, რომ ვ. შ. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 6 ივლისის განაჩენით ბრალად შერაცხული საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედებების ჩადენის დროს იყო სრულწლოვანი, ხოლო მის მიერ ჩადენილი დანაშაული კი, სსკ-ის მე-12 მუხლის თანახმად, მძიმე კატეგორიის დანაშაულს მიეკუთვნება, საქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, მას ამ დანაშაულისთვის ნასამართლობა გაუქარწყობოდა სასჯელის მოხდიდან 6 წლის შემდეგ – ანუ 2017 წლის 10 მარტს.

საქართველოს სსკ-ის მე-15 მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, არაერთგზისი დანაშაული ნიშნავს ნინათ ნასამართლევი პირის მიერ ამ კოდექსის იმავე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას. ამ კოდექსის სხვადასხვა მუხლით გათვალისწინებული ორი ან მეტი დანაშაული მხოლოდ მაშინ ჩაითვლება არაერთგზის დანაშაულად, თუ ამის შესახებ მითითებულია ამ კოდექსის შესაბამის მუხლში.

ვინაიდან გასაჩივრებული განაჩენით ბრალად შერაცხული ახალი დანაშაული – სსკ-ის 177-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება (ორი ეპიზოდი) ვ. შ-ემ ჩაიდინა 2016 წელს – ანუ ნასამართლობის გაქარწყლებამდე (2017 წლის 10 მარტამდე), გამოკვეთილია არაერთგზისი დანაშაული, ვინაიდან სსკ-ის 177-ე მუხლით მსჯავრდებულმა ვ. შ-ემ ნასამართლობის გაქარწყლებამდე კვლავ ჩაიდინა სსკ-ის 177-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება, რის გამოც ბრალდების ორივე ეპიზოდში ვ. შ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე – ქურდობა ჩადენილი არაერთგზის.

4. რაც შექება სასჯელს, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ სახეზეა დანაშაულის რეციდივი, ვინაიდან ვ. შ., გარდა საქუთრების ნინააღმდეგ მიმართული დანაშაულისა, ნასამართლევია სხვა განზრახი დანაშაულისთვისაც (სსკ-ის 236-ე მუხლის 1-ლი, მე-2 ნაწილებით); ამასთანავე, პალატა ითვალისწინებს მსჯავრდებულის მიერ დანაშაულის აღიარებასა და მონანიებას, ჯანმრთელობის მძიმე მდგომარეობას (დაავადებულია ტუბერკულოზით) და სსკ-ის 58-ე მუხლის

მოთხოვნათა გათვალისწინებით (დანაშაულის რეციდივის დროს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნისას მოსახდელი სასჯელის ვადა, სულ მცირე, 1 წლით უნდა აღემატებოდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის ამ კოდექსის შესაბამისი მუხლით ან მუხლის ნაწილით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალურ ვადას), განუსაზღვრავს მინიმალურ სასჯელს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ვ. შ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 აპრილის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

 3. ვ. შ-ის მიერ ჩადენილი მართლსაწინააღმდეგო ქმედება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან (ბრალდების ორივე ეპიზოდში) გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე.
 4. ვ. შ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:
საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ც. ბ-ის ეპიზოდი) – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა.
საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (ნ. ჩ-ის ეპიზოდი) – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა.
 - საქართველოს სსკ-ის 284-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა.
 - საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე უფრო მეტაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მეტაცრი, ხოლო თანაბარმა სასჯელმა – თანაბარი და საბოლოოდ ვ. შ-ეს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალის 2016 წლის 27 აპრილიდან.
 5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 აპრილის განაჩენი ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
 6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივარდება.

კერძო ნაწილი

1. დანაშაული სიცოცხლის ნინააღმდეგ

განზრახ გავლელობის მცდელობა ოჯახის სხვა
ნევრის მიმართ

განაჩენი
საქართველოს სახალი

№527აპ-17

20 თებერვალი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- პ. სილაგაძე

განიხილა გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნა-
თია კიკალიას საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
21 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 25 ოქტომბრის
განაჩენით ი. კ., - (ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა
საქართველოს სსკ-ის 11¹-19-108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალ-
დებაში; ი. კ-ის მიმართ შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება გაუქ-
მდა. ი. კ-ს განემარტა, რომ უფლება აქვს, აუნაზღაურდეს მი-
ყენებული ზიანი.

2. ი. კ-ს ბრალად დაედო განზრახ მკვლელობის მცდელობა
ოჯახის სხვა წევრის მიმართ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის 30 აპრილს, დაახლოებით 23:30 საათზე, კ-ს რაი-
ონის სოფელ ქ. გ-ში ზ. კ-ის საცხოვრებელ სახლში, ოჯახის წევ-
რმა – შვილმა ი. კ-მა ურთიერთშელაპარაკების ნიადაგზე, თან-
ნაქონი დანით ჩაიდინა მამის – ზ. კ-ის განზრახ მკვლელობის
მცდელობა.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა გორის რაიონუ-
ლი პროკურატურის პროკურორმა ნათია კიკალიამ. მან ითხოვა
გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება, ი. კ-ის დამნაშავედ ცნო-
ბა საქართველოს სსკ-ის 11¹-19-108-ე მუხლით წარდგენილ

ბრალდებაში და შესაბამისი სასჯელის განსაზღვრა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 ივლისის განაჩენით გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 25 ოქტომბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი - გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ნათია კიკალია საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ ზ. კ-ის ჩვენება არ არის უტყუარი და მიმართულია საკუთარი შევილის – ი. კ-ის პასუხისმგებლობის თავიდან არიდებისაკენ. შესაძლოა იგივე ითქვას ი. კ-ის დის – ე. კ-ის ჩვენებაზეც. დაზარალებულის ჩვენების არაუტყუარ ხასიათს ამყარებს ბრალდებულის ტანსაცმელსა და ბოტასზე, აგრეთვე მისი პირადი ჩხრეკისას ამოღებულ დანაზე დაზარალებულის სისხლის აღმოჩენა. აღსანიშნავია ისიც, რომ დაზარალებულისა და ბრალდებულის ტანსაცმელზე ურთიერთიდენტური ქსოვილის ბოჭკოები აღმოჩნდა. კასატორის მითითებით, ვერც ერთი ფაქტობრივი გარემოებით ვერ აიხსნება ი. კ-ის ტანსაცმელზე ზ. კ-ის სისხლის კვალის აღმოჩენა. განსახილველი დანაშაული მიეკუთვნება ლატენტურ დანაშაულთა რიცხვს, რის გამოც მის თაობაზე იციან მხოლოდ დაზარალებულმა და ამსრულებელმა.

6. აღნიშნულიდან გამომდინარე, პროკურორი ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 ივლისის განაჩენის გაუქმებას, მის ნაცვლად გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანასა და ი. კ-ის მიმართ შესაბამისი სასჯელის განსაზღვრას.

7. საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა მიხეილ ბერიაშვილმა მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივარს და მოითხოვა მისი დაკმაყოფილება, ხოლო დაცვის მხარემ მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს და ი. კ-ის მიმართ დადგენილი გამამართლებელი განაჩენი უნდა გაუქმდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას დაზარალებულმა ზ. კ-მა განაცხადა, რომ 2015 წლის 30 აპრილს იმყოფებოდა კ-ის რაიონის სოფელ ქ. გ-ში და დილიდან ეხმარებოდა

თანასოფლელ ბ. მ-ს ხეხილის გასხვლაში. მას სახლიდან თან ნა-დებული ჰქონდა ორი დანა. მუშაობისას დანით დაიზიანა ხელი, რის გამოც ხეხილის გასხვლას თავი დაანება და ბ. მ-ის სახლში დაიწყო არყის დალევა. დაახლოებით 17:00 საათზე მათთან მი-ვიდა თავისი შვილი ი. კ., რომელმაც აგრეთვე მიიღო ალკოჰო-ლური სასმელი. შეინდებისას, ვინაიდან გაწვიმდა, ი-თან ერ-თად წავიდა თავისი საცხოვრებელი სახლის მიმართულებით, რა დროსაც გაახსენდა, რომ დანები დარჩა ბ. მ-თან და შვილს სთხო-ვა დაბრუნებულიყო მათ წამოსალებად, თვითონ კი შევიდა სახ-ლში. ოთახში შესვლისას სიბძელეში ფეხით წამოედო კარის ჩარ-ჩოს, რის გამოც თავი ვერ შეიკავა და მკერდით დაეცა შესას-ვლელთან მდგარ მაგიდაზე, რომელზეც ეწყო ნახევრად დაწ-ნული კალათები, ბასრი პირის მქონე ნერგის წნელებით. ამ დროს ხელში ეჭირა სასხლავი მაკრატელი. ფეხზე ადგომის შემდეგ კვლავ დაეცა ზურგით. ორივე შემთხვევაში სხეულზე მიიღო მრავლობითი დაზიანებები, მოსდიოდა სისხლი, მაგრამ დასახ-მარებლად არავისთვის მიუმართავს. მოგვიანებით სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების ბრიგადამ იგი საავადმყოფოში გადა-იყვანა. ზ. კ-ის ჩვენებით, მისთვის ი. კ-ს დაზიანებები არ მიუ-ყენებია. თავდაპირველად ზ. კ-მა განაცხადა, რომ მისი შვილი სახლში არ მობრუნებულა და არ იცოდა, დანები წამოიღო თუ არა; შემდგომში კი მანვე განმარტა, რომ საავადმყოფოში წაყ-ვანის დროს დაინახა, რომ მისი შვილი კარში შემოდიოდა და, მგონი, წაიქცა კიდევაც.

3. მონმე ზ. მ-მა გამოიძიების დროს მიცემული ჩვენება უარ-ყო, რომ თითქოს, ი. კ-საგან შეიტყო მისი მამის – ზ. კ-ის დაჭრის შესახებ. მონმემ განმარტა, რომ 2015 წლის 1 მაისს, ღამით, კ-ის რაიონის სოფელ ქ. გ-ში მდებარე ზ. კ-ის სახლთან მივიდა, სადაც იმყოფებოდნენ პოლიციის მუშაკები და სასწრაფო-სა-მედიცინო დახმარების ბრიგადა. ზ. კ. მას არ უნახავს და მისი დაჭრის შესახებ ი. კ-საც არაფერი განუცხადებია.

4. მონმე ე. კ-მა განმარტა, რომ ცხოვრობს თ-ში ძმასთან – ი. კ-თან ერთად, ხოლო მათი მამა ზ. კ. მარტო ცხოვრობს კ-ის რა-იონის სოფელ ქ. გ-ში. 2016 წლის 30 აპრილს იგი თ-ში, თავის საცხოვრებელ სახლში იმყოფებოდა, ხოლო ი. კ. დილით გავიდა სახლიდან და როგორც შემდეგ შეიტყო, წავიდა სოფელში. გვი-ან საღამოს ზ. კ-ის მეზობლად მცხოვრებმა ნათესავმა ნ. კ-მა ტელეფონით შეატყობინა, რომ მამამისი იყო ცუდად, კერძოდ, ხმას არ სცემდა და იყო სისხლიანი. საგანგებო სიტუაციების სამ-სახურის ნომერზე 112-ზე დარეკვით, ზ. კ-სათვის დახმარების

აღმოსაჩენად მან გამოიძახა სასწრაფო სამედიცინო დახმარების ბრიგადა, თვითონ კი ავტომანქანით გაემგზავრა სოფლის მიმართულებით და მივიდა ქალაქ კის საავადმყოფოში, სადაც ნახა ზ. კ., რომელმაც მას განუცხადა, რომ სხეულზე დაზიანებები მიიღო წნელებზე დაცემის შედეგად.

5. მოწმე ნ. კ-ის მიერ სასამართლოში მიცემული ჩვენებით დადგენილია, რომ იგი არის ზ. კ-ის ძმისცოლი და ცხოვრობენ ერთ სახლში, რომელსაც გააჩნია სხვადასხვა შესასვლელი. 2015 წლის 30 აპრილს იმყოფებოდა სახლში, რა დროსაც ლამის საათებში (ზუსტი დრო არ იცის) ზ. კ-ის ოთახში მოესმა დაცემის ხმა. იგი შევიდა ზ. კ-ის ოთახში და ნახა, რომ იგი იწვა საწოლში. მან შესასვლელთან სისხლის კვალი შენიშნა, ზ. კ-ს ჰეთხა, ხომ არაფერი სჭირდებოდა და სასწრაფო სამედიცინო დახმარების გამოძახება შესთავაზა, მაგრამ უარი მიიღო. ზ. კ-მა უთხრა, რომ წნელზე დაეცა, მაგრამ თავს კარგად გრძნობდა და დახმარებას არ საჭიროებდა. 6. კ-მა დაურეკა ზ. კ-ის შვილს, ე. კ-ს, რომელსაც შეატყობინა, თუ რა მდგომარეობაში იმყოფებოდა მამამისი, შემდეგ დაუძახა მეზობლად მცხოვრებ ლ. გ-ს, რადგან თვითონაც ესაჭიროებოდა დახმარება. მოგვიანებით, სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების ბრიგადისა და პოლიციის თანამშრომლების გამოცხადების შემდეგ, მან დაინახა, რომ ზ. კ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში შევიდა ი. კ., რომელიც იმყოფებოდა ზ.ა მ-თან ერთად. არ დაუნახავს, მაგრამ საუბრების მოსმენის შედეგად მიხვდა, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა ი. კ-ს ჩაუტარეს ჩხერეკა. 6. კ-მა აგრეთვე განმარტა, რომ ზ. კ-თან ჩხუბის ან სხვა კონფლიქტის შესახებ არ სმენია და გაიგონა მხოლოდ დაცემის, კერძოდ, მისი განმარტებით – „ბრაგუნის“ ხმა.

6. სასამართლოში დაკითხვისას მოწმე ლ. გ-მა დაადასტურა, რომ 2015 წლის 1 მაისს, ლამით, ნ. კ-ის თხოვნით ზ. კ-ის სახლში მივიდა, რა დროსაც ოთახში, სადაც ზ. კ. იწვა, შესასვლელ კართან, იატაკზე, შენიშნა სისხლის წვეთების კვალი. მის კითხვაზე, თუ რა დაემართა, ზ. კ-მა უპასუხა, რომ არაფერი. რამდენიმე ხნის შემდეგ იქ მივიღნენ პოლიციისა და სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების ბრიგადის თანამშრომლები, მათ შორის – უბნის ექიმი ე. შ., რომელმაც ზ. კ-ს გაუწია პირველადი დახმარება. ლ. გ-ის ჩვენებით, მას ზ. და ი. კ-ბს შორის კონფლიქტის ან ჩხუბის შესახებ არაფერი სმენია და მხოლოდ ქალაქ კის საავადმყოფოში შეიტყო, რომ ზ. კ-ის ჯანმრთელობის დაზიანების ფაქტზე დაკავებული იყო მისი შვილი ი. კ..

7. კ-ის სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების სამსახურის ექიმ-

მა ე. შ-ემ სასამართლოში მოწმედ დაკითხვისას დაადასტურა, რომ ზ. კ-ს გაუწია პირველადი სამედიცინო დახმარება. 2015 წლის 1 მაისს, ღამის საათებში, სასწრაფო დახმარების სამსახურში შესული შეტყობინების საფუძველზე, ექთან მ. ჩი-სთან ერთად გამოცხადდა კ-ის რაიონის სოფელ ქ. გ-ში, სადაც დახვდათ პოლიციის ეკიპაჟი და ერთად მივიდნენ პაციენტთან. ოთახში, სადაც იმყოფებოდა ზ. კ., იყო სიბნელე, მაგრამ მობილური ტელეფონის აპარატის შუქზე იატაკზე შენიშნა სისხლის მსგავსი ლაქები და ზ. კ-ის საწოლისაკენ მიმართული კვალი. პაციენტის განმარტებით, მან დაზიანებები მიიღო კალათის დასაწნავად განკუთვნილ წნელებზე დაცემის შედეგად. ზ. კ-ის განმარტება მან საეჭვოდ მიიჩნია, რადგან დათვალიერების შედეგად ნახა, რომ მას სხეულზე აღენიშნებოდა მრავლობითი, მათ შორის – მუცლის ღრუში შემავალი ჭრილობები. მან დაზარალებულს პირველადი სამედიცინო დახმარება გაუწია. ზ. კ. უარს აცხადებდა სამედიცინო დაწესებულებაში მოთავსებაზე, მაგრამ იგი გადაიყვანეს საავადმყოფოში. ე. შ-ის განმარტებით, ფარნებითა და მობილური ტელეფონით განათების პირობებში მან შეამჩნია, რომ ოთახში, სადაც ზ. კ. იმყოფებოდა, იყო უწესრიგობა, მაგრამ არ უნახას ისეთი საგნები ან ნივთები, რომლებზე დაცემასაც, მისი მოსაზრებით, შეეძლო გამოეწვია დაზარალებულის სხეულზე არსებული ჭრილობების მსგავსი დაზიანებები.

8. ანალოგიური ჩვენება მისცა სასამართლოს ქალაქ სასრაფო-სამედიცინო დახმარების სამსახურის ექთანმა მ. ჩ-ზ.

9. კ-ის სამედიცინო ცენტრ „...“ ქირურგ ზ. პ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 1 მაისს იგი, როგორც მორიგე ქირურგი, იმყოფებოდა აღნიშნულ სამედიცინო დაწესებულებაში და ასრულებდა სამსახურებრივ მოვალეობას, რა დროსაც 01:25 საათზე სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების სამსახურის ბრიგადამ საავადმყოფოში მიყვანა ზ. კ., რომელსაც გულმერდის წინა, უკანა ზედაპირზე და კისრის არეში აღენიშნებოდა ნეკნთა რეალის დონეზე მუცლის ღრუში შემავალი ორი ჭრილობა. პაციენტს ჩაუტარდა გადაუდებელი ოპერაცია. მოწმის განმარტებით, მან არ იცის, შეეძლო თუ არა ზ. კ-ს აღნიშნული დაზიანებები მიეღო დაცემის შედეგად.

10. შინაგან საქმეთა სამინისტროს კ-ის რაიონული სამმართველოს უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლის შ. ქ-სა და მ. ბ-ის მიერ სასამართლოში მიცემული ჩვენებებით დადგენილია, რომ 2015 წლის 1 მაისს ისინი ერთად ასრულებდნენ სამსახურებრივ

მოვალეობას რა დროსაც, მიიღეს შეტყობინება კ-ის რაიონის სოფელ ქ. გ-ში მცხოვრებ ზ. კ-ის დაჭრის შესახებ. შემთხვევის ადგილზე მისვლისას ნახეს, რომ ზ. კ-ის საცხოვრებელი სახლის იატაკი იყო სისხლით მოსვრილი, ხოლო იგი იწვა საწოლზე. შ. ქ. და მ. ბ. იცავდნენ შემთხვევის ადგილს, ამ დროს მათთან მივიდა ი. კ., რომელსაც შარვალსა და ქურთუკზე აღენიშნებოდა სისხლის კვალი. ვინაიდან ჰქონდათ ინფორმაცია ი. კ-ის მიერ დანაშაულის შესაძლო ჩადენის შესახებ, დააკავეს და ჩაუტარეს პირადი ჩხრეკა, რის შედეგად, ი. კ-სგან ამოიღეს ორი დანა, რომლებზეც შეინიშნებოდა სისხლის მსგავსი კვალი.

11. სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას შინაგან საქმეთა სამინისტროს კ-ის რაიონული სამართველოს უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელმა გ. მ-მა დაადასტურა დანაშაულის შესაძლო ჩამდენი პირის შესახებ მის მიერ ინფორმაციის მიღების ფაქტი და განმარტა, რომ 2015 წლის 1 მაისს, ლამის საათებში, მიიღო ოპერატორული ინფორმაცია, რომ კ-ის რაიონის სოფელ ქ. გ-ში მცხოვრებ ზ. კ-ს ჯანმრთელობის დაზიანება მიაყენა თავისმა შვილმა ი. კ-მა, რომელიც იმყოფება სოფელ გ-ში. მიღებული ინფორმაციის თაობაზე დაუყოვნებლივ პატაკით მიმართა პოლიციის ხელმძღვანელობას. მეორე დღეს გამომძიებელ გ. ხ-საგან შეიტყო, რომ მის მიერ მიღებული ინფორმაცია დადასტურდა.

12. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტის – პ. ჯ-ის ჩვენებებითა და მის მიერ გაცემული №... ექსპერტის დასკვნებით დადგენილია შემდეგი გარემოებები: ზ. კ-ს 2015 წლის 1 მაისის მიღებულ ტრავმასთან დაკავშირებით დაუდგინდა დიაგნოზი: ორი ნაკვეთი ჭრილობა მუცლის არეში, შემავალი მუცლის ღრუში, ღვიძლის, განივი კოლინჯის სეროზული გარსის, დიდი ბადექონისა და დიაფრაგმის დაზიანებით; ერთი ნაკვეთი ჭრილობა კისრის მიდამოში და სამი ნაკვეთი ჭრილობა გულმკერდის მარცხენა ნახევარში, ნინა და უკანა ზედაპირებზე; მრავლობითი ექსკორაციები და ჭრილობები სხეულის სხვადასხვა მიდამოში. დაზიანებები ნაკვეთი ჭრილობების სახით მიყენებული აქვს რაიმე მჭრელი საგნის მოქმედებით, ექსკორაციები – მკვრივი და ბლაგვი საგნის მოქმედებით. მუცლის მიდამოში არსებული ჭრილობები, ვინაიდან შემავალნი არიან მუცლის ღრუში, განეკუთვნება სიცოცხლისათვის სახითათო მძიმე ხარისხის დაზიანებებს, ხოლო სხვა დაზიანებები, ერთად აღებული, მიეკუთვნება ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით;

2015 წლის 1 მაისის მდგომარეობით ი. კ-ს აღენიშნებოდა სისხლნაჟღენტები – შუბლის არეში, მარცხნივ, ნაჭდევები – მარჯვენა მხრისა და მარცხენა წვივის არეში, ზედაპირული ხასიათის სწორკიდებიანი ჭრილობა – მარცხენა მტევნის ხელისგულის ზედაპირზე. სწორკიდებიანი ჭრილობა მიყენებულია რაიმე მჭრელი საგნის მოქმედებით, ხოლო ყველა სხვა დაზიანება მკვრივი და ბლაგვი საგნის მოქმედებით. დაზიანებები ერთობლივად მიეკუთვნება მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად.

13. ბრალდებულის დაკავებისა და პირადი ჩხრეკის ოქმის მიხედვით, ი. კ. დააკავეს 2015 წლის 1 მაისს, 01:30 საათზე. მას ტანსაცმელზე აღენიშნებოდა მოწითალო სისხლისმაგვარი ლაქები. ბრალდებული ადგილზე პირადად გაჩხრივეს, რის შედეგადაც მისგან ამოიღეს: მომცრო ზომის შავტარიანი დანა, რომელსაც ტარისა და პირის შეერთების ადგილზე აღენიშნებოდა სისხლის მსგავსი ლაქა და მოზრდილი ზომის მოვერცხლისფრო შავტარიანი დანა, რომლის პირზეც შეიმჩნეოდა სისხლის მსგავსი ლაქა.

14. ამოღების ოქმებით დასტურდება, რომ 2015 წლის 1 მაის, 02:45 საათზე, ი. კ-სგან ამოიღეს: შავი ფერის ჟილეტი ელავაშესაკრავით, თეთრი ნაჭრის უაკეტი, ფოლაქებზე შესაკრავით და ლურჯი ჯინსის შარვალი. 2015 წლის 1 მაისს, 13:39 საათზე,-ის დროებითი მოთავსების იზოლატორში ი. კ-საგან აგრეთვე ამოიღეს „ნიკეს“ ფირმის, ბოტასის ტიპის ერთი წყვილი ფეხსაცმელი.

15. ზ. კ-ის ტანსაცმლის ამოღების ოქმით დასტურდება, რომ 2015 წლის 1 მაისს ქალაქ კ-ში მდებარე შპს „...“ კ-ის სამედიცინო ცენტრის შენობაში ზ. პ-საგან ამოიღეს ზ. კ-ის ტანსაცმელი, რომელიც მას ეცვა აღნიშნულ სამედიცინო დაწესებულებაში მიყვანისას, ქვედა საცვალი და ერთი წყვილი წინდა.

16. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის მიხედვით, 2015 წლის 1 მაისს შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულია: სავარაუდოდ, ზ. კ-ის ტანსაცმელი – პულოვერი, მაისური და სპორტული შარვალი, სისხლის მსგავსი ლაქებით დასვრლილი სამი დოლბანდი, ზენრის ამონაჭერი, შესასვლელთან და ოთახის შუაგულში იატაკზე არსებული სისხლის მსგავსი კვალი.

17. ტრასოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, გამოსაკვლევი (ი. კ-ის პირადი ჩხრეკის შედეგად ამოღებული) დანები დამზადებულია ქარხნული წესით, დასაკეცი და სანადირო დანიშნულების დანების ტიპზე და მიეკუთვნება მჩხვლე-

ტავ-მჭრელ ცივ იარაღთა კატეგორიას.

ამავე ექსპერტის დასკვნით დადგენილია, რომ მაისურზე სპორტულ შარვალსა და ტრუსზე საერთო ექსპლუატაციური ცვეთის ფონზე რაიმე დაზიანება არ აღინიშნება, ხოლო უსახელო ჯემპრზე – ე.ნ. „პულოვერსა“ და წინდებზე არსებული დაზიანებები განვითარებულია ხევით და რღვევით, რაც არ გამორიცხავს ექსპლუატაციით მათი განვითარების შესაძლებლობას.

18. დაქტილოსკოპიური ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ ი. კ-ის პირადი ჩერეკის შედეგად ამოღებული დანების ზედაპირზე აღინიშნება ხელის დვრილოვანი ხაზების სუსტად გამოსახული კვლები, მცირე ზომის ნაწვეტებისა და ფრაგმენტების სახით, რომლებიც პიროვნების იდენტიფიკაციისათვის უვარებელია.

19. ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, ი. კ-სგან ამოღებულ მოვერცხლის-ფრო მეტალის დანის პირსა და ტარზე, ი. კ-ის კუთვნილ ჯინსის შარვალზე, თეთრ ჟაკეტზე, ბოტასის ტიპის მარჯვენა ფეხსაცმელზე, შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულ ობიექტებსა და ზ. კ-ის ტანსაცმელზე აღმოჩნდა ადამიანის სისხლი, რომელიც გენეტიკური პროფილის მიხედვით, ზ. კ-ის სისხლის იდენტურია. ი. კ-ის ორივე ხელიდან აღებულ ანანძენდებსა და ფრჩხილებზე სისხლი არ აღმოჩნდა.

20. ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ ი. კ-ის ჟაკეტზე აღმოჩნდა შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული ნაქსოვი ჟილეტისა და მაისურის ქსოვილების ანალოგიური ბოჭკოები, ხოლო ი. კ-ის დანარჩენ ტანსაცმელსა და ფრჩხილების გადანაჭრებზე შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული ნივთებისა და ზ. კ-ის ტანსაცმლის ქსოვილების შემადგენელი ბოჭკოები არ აღმოჩნდა.

21. აღნიშნული ექსპერტიზების მათ მიერ ჩატარების ფაქტი, ექსპერტიზების დასკვნების ნარმომავლობა და ავთენტურობა დადასტურებულია ექსპერტების – ქ. გ-ის, თ. შ-ის, ნ. ნ-ის, ნ. კ-ისა და თ. მ-ის მიერ სასამართლოში მიცემული ჩვენებებით.

22. უსაფუძვლოა დაცვის მხარის პოზიცია, რომ საქმეში არ მოიპოვება პირდაპირი სახის მტკიცებულებები, რომლებიც მიუთითებდა ი. კ-ის მიერ დანაშაულის ჩადენაზე. კასატორის მითითებით, დაზარალებულს არ განუხადება, რომ მას სხეულზე არსებული დაზიანებები შეიღმა მიაყენა და არც ი. კ-ს განუმარტავს, რომ მამა მან დაჭრა.

23. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ოჯახური დანაშაული, მისი ბუნებიდან გამომდინარე, მოწმეთა სიმრავლით არ გამოირჩევა. დანაშაულის მსხვერპლი შესაძლოა, მისი ოჯახის წევრისათვის სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობის თავიდან არიდებას ცდილობდეს, რის გამოც მისი ჩვენების უტყუარობა, საქმეში არსებული ყველა ფაქტობრივი გარემოებისა და მტკიცებულების დეტალური ანალიზით უნდა შეფასდეს.

24. დაზარალებულმა ზ. კ-მა თავის სხეულზე არსებული დაზიანებები ოთახში შესვლისას სიბნელეში წაქცევითა და ბასრი პირის მქონე ნერგის წნელებზე დაცემით ახსნა. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება დაზარალებულის განმარტებას, ვინაიდან შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმითა და მოწმეთა ჩვენებებით (რომლებსაც დაჭრილ ზ. კ-თან პირველადი შესება ჰქონდათ) წნელების შემთხვევის ადგილზე არსებობის ფაქტი არ დასტურდება. კ-ის სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების სამსახურის ექიმის – ე. შ-ის ჩვენების თანახმად, შემთხვევის ადგილას რაიმე მტრელი, ბასრი საგანი ან/და წნელები არ დაუნახავს. ე. შ-ის განმარტებით, დაზარალებულმა მას უთხრა, რომ წნელებზე დაეცა და როდესაც ჭრილობა დაუმუშავა, ეჭვი შეეპარა მის წარმოშობაში. ექსპერტმა პ. ჯ-ემ განმარტა, რომ ზ. კ-ს ნაკვეთი ჭრილობები ჰქონდა, რომელიც შეიძლება იყოს მტრელი საგნით, მათ შორის, დანით მიყენებული. პალატა აგრეთვე ყურადღებას ამახვილებს დაზიანებების სიმრავლეზე, მათ ლოკალიზაციასა და ზომებზე, რომელიც აგრეთვე საეჭვოს ხდის დაზარალებულის წნელებით დაზიანების ფაქტს, კერძოდ, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, ზ. კ-ს აღენიშნებოდა: ორი ნაკვეთი ჭრილობა მუცელში, სამი, გულმკერდის არეში, ერთი, კისრის მიდამოში და მრავლობითი ექსკორიაციები და ჭრილობები – სხეულის სხვადასხვა მიდამოში, სხვადასხვა, მათ შორის 5×0.5 , 4×1 , 3.5×1 ზომებით. აღსანიშნავია, რომ მსგავსი დაზიანებების მიუხედავად, ზ. კ-ს არ სურდა სასწრაფო დახმარების ბრიგადის გამოძახება.

25. საფუძველს მოკლებულია ზ. კ-ის განმარტება იმის თაობაზე, რომ წნელებზე ოჯერ დაცემის შემდეგ, მალევე მასთან კლიენტი მივიდა, რომელმაც დასახელებული წნელები შეიძინა. დაზარალებულის მითითებით, კლიენტი მას თ. მ-დ გაეცნო. პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე დაიკითხა დაზარალებულის თანასოფლელი ა. მ., რომელმაც განმარტა, რომ ერთადერთი კაცი იყო სოფელში სახელად და გვარად – თ. მ.. სახელი – ა. მას მხოლოდ საბუთებში აქვს მითითებული. შემთხვევის

დღეს დაზარალებული არ უნახავს და არც რაიმე უყიდია მის-გან.

26. ამდენად, საქმეში წარმოდგენილი ზეპირი და წერილო-ბითი მტკიცებულებები საეჭვოს ხდის და ეწინააღმდეგება და-ზარალებულის ჩვენებას მის სხეულზე მრავლობითი დაზიანე-ბის წარმოშობის შესახებ, რის გამოც იგი ვერ ჩაითვლება უტ-ყუარად. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ზ. კ-ის ჩვენება მი-მართულია ოჯახის წევრის, შვილის სისხლისამართლებრივი პა-სუხისმგებლობის თავიდან არიდებისაკენ.

27. ი. კ-ის მიერ ბრალადშერაცხული ქმედების ჩადენაზე აგ-რეთვე მიუთითებს: ი. კ-ის დაკავების ოქმი, მოწმეების – მ. ბ-სა და შ. ქ-ის ჩვენებები, რომელთა თანახმადაც, ი. კ-ს მამის, ზ. კ-ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში შესვლისას ტანსაცმელზე აღ-ნიშნებოდა მოწითალო ლაქები; იგი დააკვეს და პირადად გაჩ-ხრიკეს, რა დროსაც ამოუდეს ორი დანა, რომლებზეც აგრეთვე მოწითალო ლაქები აღინიშნებოდა. შემდგომში, ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნის თა-ნახმად დადასტურდა, რომ ი. კ-სგან ამოლებული ერთი დანის პირსა და ტარზე და მის კუთვნილ ჯინსის შარვალზე, თეთრი ფერის ფაკეტსა და ბოტასის ტიპის მარჯვენა ფეხსაცმელზე აღ-მოჩენილი სისხლი, გენეტიკური პროფილის მიხედვით, ზ. კ-ის სისხლის იდენტურია. ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №... დასკვნით კი დადასტურებუ-ლია ი. კ-სა და ზ. კ-ის ტანსაცმელზე ურთიერთიდენტური ქსო-ვილის ბოჭკოების არსებობის ფაქტი.

28. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საფუძველს მოკლე-ბულია დაცვის მხარის ვერსია, რომლის თანახმადაც, ი. კ-ის ტან-საცმელზე ზ. კ-ის სისხლის კვალის არსებობა შემთხვევის ად-გილზე მისი წაქცევის შედეგია. დაზარალებულმა მოწმედ და-კითხვის დროს თავდაპირველად განაცხადა, რომ მისი შვილი სახლში არ მობრუნებულა და არ იცოდა, დანები წამოიღო თუ არა; შემდგომში კი განმარტა, რომ საავადმყოფოში წაყვანის დროს დაინახა კარში შემომავალი ი. კ-ი, რომელიც, მგონი, წა-იქცა კიდევაც. ამდენად, დაზარალებულს ბრალდებულის შემ-თხვევის ადგილზე წაქცევის ფაქტი უტყუარად არ დაუდასტუ-რებია და გასათვალისწინებელია ის გარემოებაც, რომ პოლიცი-ამ ბრალდებული მისი ადგილზე მისვლის დროს ეზოში (და არა საცხოვრებელ სახლში) დააკავა და პირადად გაჩხრიკა, რა დრო-საც სისხლის ლაქები არა მხოლოდ მის ტანსაცმელზე აღინიშ-ნებოდა, არამედ მისგან ამოლებულ დანებზეც. დაკავებისა და

პირადი ჩერეკის ოქმს ხელს აწერს თავად ბრალდებული და მასში შენიშვნა ან/და შესწორება არ შეუტანია. ამდენად, ი. კ-ის ტან-საცმელზე, ფეხსაცმელსა და მისგან ამოღებულ დანაზე სისხლის კვალი არსებობდა შემთხვევის ადგილზე სასწრაფო-სამედიცინო დახმარებისა და პოლიციის მისვლამდე, რაც ენინა-ალმდეგება დაზარალდებულის ვერსიას, რომ შემთხვევის დროს მისი შვილი სახლში არ იმყოფებოდა.

29. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის – განზრახვის დასადასტურებლად აუცილებელია ერთდროულად არსებობდეს ცოდნის, ნებელობისა და მართლწინააღმდეგობის შეგნება. რიგ შემთხვევებში შესაძლებელია, მსჯავრდებული (ბრალდებული) არც აკონკრეტებდეს ან/და უარყოფდეს განზრახვის არსებობას, მაგრამ საქმეში არსებულ ფაქტობრივ გარემოებათა ანალიზით დადგინდეს პირის მიერ განზრახვის ნამდვილობა. ანუ ფაქტობრივ გარემოებათა განვითარების ლოგიკური ჯაჭვი ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის შეფასების შესაძლებლობას იძლევა.

30. განსახილველ შემთხვევაში განზრახვას ადასტურებს ზ. კ-ის სხეულზე მიყენებულ ჭრილობათა სიმრავლე და მდებარეობა, ერძოდ, ზ. კ-ის სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, დაზიანებები მოიცავს მუცლის (ორი ნაკვეთი ჭრილობა), გულმკერდის (სამი ნაკვეთი ჭრილობა) და კისრის არეს (ერთი ნაკვეთი ჭრილობა). ზ. კ-ს აგრეთვე აღნიშნებოდა მრავლობითი ექსკორიაციები და ჭრილობები სხეულის სხვადასხვა მიდამოში. ამასთან, მუცლის არეში მიყენებული ჭრილობები მიეკუთვნება – სიცოცხლისთვის სახიფათო მძიმე ხარისხს.

31. ამდენად, საქმეში წარმოდგენილი ზემოაღნიშნული მასალები ერთობლივად გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცებულებითი სტანდარტით ადასტურებს ი. კ-ის მიერ დანაშაულის ჩადენას, ვინაიდან:

- დაზარალდებულ ზ. კ-ის ჩვენება არ არის უტყუარი და მისი სხეულის წნევებით დაზიანების ვერსია არ შეესაბამება საქმეში წარმოდგენილ მასალებს. წნევები შემთხვევის ადგილიდან არ ამოღებულა, ხოლო მათი კლიენტისათვის მიყიდვის ფაქტი ა. მ-ის ჩვენებიდან და ზ. კ-ის სხეულზე არსებულ დაზიანებათა სიმრავლიდან, მათი ზომებიდან და ლოკალიზაციიდან გამომდინარე, არასანდო და არადამაჯერებელია;
- სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად დაზიანებები ნაკვეთი ჭრილობების სახით მიყენებულია რაიმე მჭრელი საგნის მოქმედებით, ხოლო ექსკორიაციები – მკვრივი და

ბლაგვი საგნის მოქმედებით;

- ი. კ-ს ტანსაცმელსა (რამდენიმე ადგილას, კერძოდ, შარვალ-სა და უაკეტზე) და ფეხსაცმელზე, აგრეთვე მისგან ამოღე-ბულ დანაზე აღმოჩნდა დაზარალებულის სისხლი. ი. კ. მამის საცხოვრებელი სახლის ეზოში დააკავეს, რა დროსაც მის ტანსაცმელზე მოწითალო ლაქები აღინიშნებოდა და საქმე-ში არსებული არც ერთი მტკიცებულებით უტყუარად არ დას-ტურდება, რომ სისხლი ბრალდებულს შემთხვევის ადგილ-ზე წაქცევის შედეგად მოეცხო;
- ექსპერტიზის დასკვნით აგრეთვე დადასტურებულია ი. კ-სა და ზ. კ-ის ტანსაცმელზე იდენტური ქსოვილების ბოჭკო-ების აღმოჩენის ფაქტი.

32. შესაბამისად, პალატას მიაჩნია, რომ პროკურორის საკა-საციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და ი. კ. ცნობილ უნდა იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11'-19-108-ე მუხლით ნარდგენილ ბრალდებაში.

33. რაც შეეხება სასჯელის ზომას, საკასაციო პალატა მხედ-ველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექ-სის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნებას და სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს. საქ-მის მასალათა თანახმად, ი. კ. ხასიათდება დადებითად. ამას-თან, გასათვალისწინებელია, რომ ზ. კ-ს დროული სამედიცინო დახმარების შედეგად შეუნარჩუნდა სიცოცხლე.

34. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ბრალად შერაცხული ქმედების სასჯელის ზომის მინიმუმი საკმარისი იქნება ი. კ-ის გამოსწორებისა და რესოციალიზაციის უზრუნველსაყოფად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნათია კი-კალიას საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. გაუქმდეს თბილისს საპატიო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 ივლისის გამამარ-თლებელი განაჩენი ი. კ-ის მიმართ;

3. ი. კ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹-19-108-ე მუხლით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

4. ი. კ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან. ი. კ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩატიმრობაში ყოფნის დრო 2015 წლის 1 მაისიდან 2016 წლის 18 იანვრის ჩათვლით.

5. ნივთმტკიცება – ი. კ-ის პირადი ჩხრეკისას ამოღებული ორი დანა, შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული ზენარი, სამი დოლბანდი და ორ პაკეტში მოთავსებული სისხლის კვალი, ზ. კ-ის სისხლის ნიმუში, ი. კ-ის ხელის ანაწმენდები და ფრჩხილის ნიმუშები, რომლებიც ინახება შინაგან საქმეთა სამინისტროს კ-ის რაიონული სამმართველოს ადმინისტრაციულ შენობაში – განადგურდეს საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ;

ზ. კ-ის კუთვნილი სპორტული შარვალი, ქვედა საცვალი, ერთი წყვილი წინდა, პულოვერი და მაისური, ი. კ-ის კუთვნილი ტანსაცმელი და ერთი წყვილი ბოტასის ტიპის ფეხსაცმელი, რომელიც ინახება შინაგან საქმეთა სამინისტროს კ-ის რაიონული სამმართველოს ადმინისტრაციულ შენობაში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ დაუბრუნდეთ მათ კანონიერ მფლობელებს;

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**განზრას მპვლელობა ჩაღენილი ჯგუფურად,
ნინასნარ შეცხობით არასრულცლოვანის მიმართ**

**განაჩენი
საქართველოს სახალი**

№656აპ-17

20 თებერვალი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

განიხილა მსჯავრდებულ პ. ო-ს ინტერესების დამცველის,
ადგომატ ქ. ვ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
17 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 30 ივნისის განაჩენით პ. ო-ე, –
დაბადებული 20.. წელს, ნასამართლობის არმქონე – ცნობილ
იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: სსკ-ის 109-ე მუხლის 1-ლი ნაწი-
ლის „დ“ და ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „ე“ ქვეპუნქტებით
– 15 (თხუთმეტი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც არას-
რულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 73-ე მუხლის მე-
2 ნაწილის გამოყენებით შეუმცირდა 1/3-ით და განესაზღვრა
10 (ათი) წლით თავისუფლების აღკვეთა; სსკ-ის 179-ე მუხლის
მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 8 (რვა) წლით თავისუფლების
აღკვეთა, რაც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექ-
სის 73-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გამოყენებით შეუმცირდა 1/3-
ით და განესაზღვრა – 5 (ხუთი) წლითა და 4 (ოთხი) თვით თავი-
სუფლების აღკვეთა; საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2
ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით
– 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც არასრულწლო-
ვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 73-ე მუხლის მე-2 ნაწი-
ლის გამოყენებით შეუმცირდა 1/3-ით და განესაზღვრა – 2 (ორი)
წლითა და 8 (რვა) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად,
უფრო მკაცრმა სასჯელმა, შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯე-

ლები და პ. ო-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოო სასჯე-ლის სახედ და ზომად განესაზღვრა 10 (ათი) წლით თავისუფ-ლების აღკვეთა.

მსჯავრდებულ პ. ო-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო და სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 13 თებერვლიდან.

2. აღნიშნული განაჩენით პ. ო-ს მსჯავრი დაედო:

– განზრას მკვლელობაში, სხვა დანაშაულის ჩადენის გაად-ვილების მიზნით, დამასავისათვის წინასწარი შეცნობით არას-რულწლოვნის მიმართ, ჩადენილი ჯგუფურად;

– ყაჩაღობაში, ე. ი. თავდასხმაში სხვისი მოძრავი ნივთის მარ-თლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოც-ხლისათვის საშიში ძალადობით, ჯგუფურად;

– ქურდობაში, ე. ი. სხვისი მოძრავი ნივთის ფარულ დაუფ-ლებაში მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუ-ფის მიერ.

- მსჯავრდებულ პ. ო-ს ქმედება გამოიხატა შემდეგში: 2016 წლის 17 ოქტომბერს ქ. თბილისში, №.....-ის მიმდებარე ტერიტორიიდან, პ. ო-ე თანამზრახველთან ერთად, ფარუ-ლად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაეუფ-ლა გ. ფ-ს კუთვნილ ველოსიპედს, რითაც დაზარალებულს მიაყენა 700 ლარის ზიანი.
- 2017 წლის 12 თებერვალს, ქ. თბილისის მეტროში, საღამოს საათებში, პ. ო-მ სხვა პირთან ერთად განიზრახა გაეცნო ვინ-მე, მისთვის რაიმე ნივთის ნართმევის მიზნით. ამ მოტივით მათ გაიცენეს დ. დ-ა, დაამყარეს ურთიერთობა, რის შემდე-გაც ისინი ერთად ამოვიდნენ მეტროს „...დან“ და ფეხით ერთად გაემართნენ ... ქუჩაზე. დაახლოებით 21:15 საათზე პ. ო-მ, თანამზრახველთან ერთად, დაყაჩალების მიზნით, არას-რულწლოვნანი დ. დ-ა შეიყვანა თბილისში, ... ქ. №...-ში არსე-ბული მშენებარე კორპუსის ტერიტორიაზე და სიცოცხლი-სათვის საშიში ძალადობის გამოყენებით მოსთხოვა მობი-ლური ტელეფონი. მიღებული უარისა და გაწეული წინააღ-მდეგობის შემდეგ, განზრახვის სისრულეში მოყვანის მოტი-ვითა და მოკვლის განზრახვით, პ. ო-ს თანამზრახველმა რამ-დენჯერმე დაარტყა თანნაქონი დანა არასრულწლოვან დ. დ-ს, ხოლო პ. ო-ე ამ დროს ურტყყამდა თანნაქონ „საჯირ-გველს“ (კასტეტს). დ. დ-მ თავის დაღწევის მიზნით გაიარა რამდენიმე მეტრი და მიღებული ჭრილობების შედეგად გარ-

დაიცვალა.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 30 ივნისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. აპელანტმა ითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში განაჩენის უცვლელად დატოვება, ხოლო სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და სსკ-ის 109-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ და ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „ე“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში – პ. ო-ს უდანაშაულოდ ცნობა და გამართლება, შემდეგი საფუძვლებით: განაჩენი არის უკანონი და დაუსაბუთებელი, ვინაიდან სასამართლომ არასწორად შეაფასა გამოკვლეული მტკიცებულებები. სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა მოწმების, მ. პ-სა და ნ. დ-ს ჩვენებზე, რომელებიც დროის მოკლე ინტერვალში შეესწორენ მომხდარ ინციდენტს. კერძოდ, როდესაც მსჯავრდებული პ. ო-ე ჩსუბის დროს აშველებდა გ. ც-სა და დ. დ-ს, პ. ო-მ დაიძახა „არ გინდა“, სწორედ მისი სიტყვები გაიგონა მ. პ-მ, რომელმაც სასამართლოში განაცხადა, რომ ჩსუბის ადგილიდან გაიგონა სიტყვები „არ გინდა“ და არა „არ გინდათ“, როგორც ეს განაჩენშია მოყვანილი. იგივე დაადასტურა სასამართლოში მოწმე ნ. დ-მაც; მსჯავრდებული პ. ო-ე არ არის მკვლელობის თანაამსრულებელი, მას გარდაცვლილ დ. დ-სთვის არანაირი დაზიანებები არ მიუყენებია, ის მოჩეუბრებს აშველებდა და მკვლელობა ჩაიდინა გ.ც-მ, რაც დასტურდება გ. ც-სა და მსჯავრდებულის ჩვენებებით.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 17 ოქტომბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 30 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 17 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ პ. ო-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ქ. ვ-მ. კასატორი საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ: საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით პ. ო-ს მსჯავრდების ნაწილში განაჩენის უცვლელად დატოვებას, ხოლო სსკ-ის 179-ე

მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და სსკ-ის 109-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ და ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „ე“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში, – მის უდანაშაულოდ ცნობასა და გამართლებას იმავე საფუძვლებით, რაზეც უთითებდნენ საპელაციო საჩივარში.

6. საკასაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულმა პ. ო-მ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ქ. ვ-მ მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივარს და მოითხოვეს მისი დაკმაყოფილება.

7. საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა მოითხოვა თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 17 ოქტომბრის განაჩენის უცვლელად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა მსჯავრდებულ პ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ქ. ვ-ს საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. ბრალდებულმა პ. ო-მ სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას განმარტა, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს გ. ც-სთან ერთად „.....“ შეხვდა მეგობრებს – კ. და ვ. გ-ებს, გ. გ-ს, ლ. ლ-ს და ი. ჩ-ს. შემდეგ გ. ც-ს გაჰყენა სახლში. ისინი გზად, მეტროს ვაგონში შეხვდნენ გარდაცვლილ დ. დ-ს, რომელიც გ. ც-ს გამოელაპარაკა მისთვის გაუგებარ მეგრულ ენაზე. მოწმემ აღნიშნა, რომ მიუხედავად გ. ც-ს საცხოვრებელი ადგილისა (გ. ც-ა ცხოვრობდა „.....“), ისინი ამოვიდნენ „.....“ და გზა ფეხით განაგრძეს. მას ც-სა და გარდაცვლილის საუბარი არ ესმოდა, რადგან მოშორებით მიღიოდა. მხოლოდ გაიგო ის, თუ როგორ სთხოვა ც-მ გარდაცვლილს ტელეფონი დასარეკად. აღნიშნულის შემდეგ მას მოუნდა მოშარდვა, რის გამოც მოძებნა ბნელი ადგილი და მშენებარე ობიექტზე შევიდა. მოწმის განმარტებით, სიბნელის გამო წაიქცა და ნიკაპი დაიზიანა. უკან დაბრუნებულს ჩხუბის ხმა შემოესმა. მიახლოებისას შეამჩნია, რომ ც-ა და დ-ა ჩხუბობდნენ, რის გამოც გასაშველებლად შუაში ჩადგა. ჩხუბი დაახლოებით 5 წამს გაგრძელდა. მოჩხუბრები ერთმანეთს არ აგინებდნენ, მაგრამ მიმართავდნენ უწმაწური სიტყვებით. მათ ერთმანეთი ეჭირათ და ახლოს იდგნენ, თუმცა იგი ვერ ხედავდა, ურტყამდნენ თუ არა ერთმანეთს. მას არც ის დაუნა-

ხავს, ეჭირა თუ არა ც-ს რაიმე ხელში. მოწმემ განმარტა, რომ მან გააშველა თუ არა მოჩხუბრები, და ც-ს მოშორდა და გაიქცა. გზად მას ც-მ სპორტული ზედატანი მისცა და უთხრა, გაქცეულიყვნენ. ასეც მოიქცნენ. დაახლოებით 200 მეტრში ტაქსი გააჩერეს. პ-მ ტაქსში მოისხა ზემოაღნიშნული სპორტული ზედატანი, რომელიც, მისი აზრით, ც-ს ეკუთვნოდა. მოწმე პ. ო-მ დაადასტურა ის ფაქტი, რომ ც-ს ხელზე ჰქონდა დაზიანება, რის გამოც შეეკითხა ამ უკანასკნელს, თუ რა მოუვიდა, რაზეც გ. ც-მ უპასუხა, რომ შესაშინებლად დაჭრა და, ხელი მოქნეული დანით დაიზიანა, ხოლო ფეხი – „არმატურით“. ამის შემდეგ ის და ც-ა „.....“ შეხვდნენ მეგობრებს, რომლებსაც მან გადასცა მისი სახლის გასაღები, ხოლო თავად წავიდა „.....“ გ. გ-სა და მის შეყვარებულთან შესახევდრად. მოწმემ განმარტა, რომ ტანისამოსზე სისხლის ლაქა მხოლოდ მაშინ შენიშნა, როდესაც სახლში დაბრუნდა, სისხლიანი შარვალი გამოიცვალა და კარადაში შეინახა, რათა შემდეგ გაერეცხა. დაკავებისას პოლიციელებმა მას აჩვენეს „.....“ ბენზინგასამართ სადგურზე განთავსებული კამერებიდან ამოლებული ფოტოსურათები, საიდანაც იცოდნენ, რომ მას შემთხვევის დროს ეცვა ღია ფერის ჯინსის შარვალი, რის გამოც ამოიღეს სისხლიანი ჯინსის შარვალი და ჩაცვეს. აღნიშნულის შემდეგ პოლიცილელებმა იგი გაიყვანეს ცალკეოთახში და ურტყამდნენ. ურტყამდნენ ასევე გ. ც-საც. პ. ო-ს განმარტებით, მასზე ახდენდნენ ზეწოლას სასურველი ჩვენების მისაღებად, რა დროსაც იყენებდნენ ელექტროშოკს. იგი ითხოვდა ადვოკატს, რომელიც არ მიუყვანეს. პ-მ საკუთარი აღიარებითი ჩვენება ახსნა იმ გარემოებით, რომ გ. ც-სთან შედარებით მას, არასრულწლოვნებიდან გამომდინარე, უფრო მსუბუქად დასჯიდნენ, ხოლო მასზე განხორციელებული ძალადობის შესახებ არ განაცხადა მისი გაგრძელებით გამოწვეული შიშით. მოწმემ დაადასტურა ის ფაქტი, რომ მის დაკითხვას ესწრებოდა როგორც კანონიერი წარმომადგენელი, ისე მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატი.

3. ბრალდებულმა ასევე განმარტა, რომ მას გარდაცვლილი პირი ეგონა გ. ც-ს მეგობარი, ვინაიდან მისი ტელეფონით სურათებს იღებდნენ. მისივე ჩვენებით, დ. და-ა იყო მაღალი და ჩასკვნილი, სახეზე აშკარად ეტყობოდა, რომ ც-ზე დიდი იყო. იმ ფაქტს, რომ მის ტანსაცმელზე აღმოჩნდა სისხლი, ხსნის იმ გარემოებით, რომ გარდაცვლილ დ. დ-ს სისხლიანი ზედატანი მოიხვია. მან უარყო „კასტეტის“ ქონის ფაქტი.

4. ბრალდებულმა გ. ც-მ სასამართლოში მოწმის სახით და-

კითხვისას განმარტა, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, საღამოს, პ. ო-სთან ერთად „.....“ შეხვდა ც. ჯ-ს, ძმებ გ-ებს, გ. გ-ს, ლ. ლ-ს და ი. ჩ-ს. დაახლოებით 20:00 – 21:00 საათისათვის მან პ. ო-ს სთხოვა სახლში გაყოლა. გზად მეტროს ვაგონში გაიცნო დ. დ-ა, რადგან წარმოშობით ერთი კუთხიდან აღმოჩნდნენ. დ-მ უთხრა, რომ „.....“ ცხოვრობდა. მოწმის გამოც ამოვიდნენ „.....“ მეტროში და გზა ფეხით განაგრძეს. მან გარდაცვლილს შესთავაზა, ემეგობრათ. გზაში დ-ს ტელეფონით რამდენიმე სურათიც გადაიღეს. ფეხით დაახლოებით 45 წუთი იარეს. იგი გარდაცვლილთან ერთად მიდიოდა ხელგადახვეული, ხოლო პ. ო-ე – მათგან მოშორებით. გზად მან დ-ს სთხოვა ტელეფონი მიეცა, რათა ლ. ლ-თან დაერევა. თავიდან გარდაცვლილის ტელეფონით უნდოდა საუბარო, მაგრამ ანგარიშზე საკმარისი თანხა არ ჰქონდა და მხოლოდ ზარი გაუშვა, რის შემდეგ ლ-მ თვითონ გადაურევა მის კუთვნილ ტელეფონზე. ამასობაში, ო-მ მოსაშარდად გადაუხვია გზიდან, სადაც ბეჭედოდა. იგი დ-სთან ერთად გაჰყვა ო-ს, რომელიც მათგან რამდენიმე მეტრის მოშორებით მიდიოდა. მან უთხრა დ-ს, რომ პრობლემები ჰქონდა, რის გამოც სჭირდებოდა მისი ტელეფონის დალომბარდება, რაზეც დ-ა გაბრაზდა, შეურაცხყოფა მიაყენა და ხელიც ჰქრა, რაც ფიზიკურ დაპირისპირებაში გადაიზარდა. მოწმემ დაადასტურა ის ფაქტი, რომ ისინი ერთმანეთს მუშტებს ურთყამდნენ. გარდაცვლილი მასზე ძლიერი იყო და რადგან ვერ მოერია, შესაშინებლად ფეხში დაარტყა დანა, თუმცა ზუსტად არ ახსოვს, სულ რამდენი ჭრილობა მიაყენა. დანა, რომლითაც დ-ა დაჭრა, იყო პატარა, მოყავისფრო, ვერცხლისფერი პირით, რომელსაც ადრეც ატარებდა. დანას ჰქონდა ღილაკი და მასზე დაჭრით იხსნებოდა. მოწმის განმარტებით, ჩხუბის დროს ის და დ-ა მარტო იყვნენ. ო-ე მათგან დაახლოებით 10-15 მეტრის მოშორებით იმყოფებოდა. იგი ყვიროდა, მაგრამ არავის გაუგია, რადგან ახლომახლო არავინ ცხოვრობდა. ამის შემდეგ იგი ო-სთან ერთად შემთხვევის ადგილიდან გზაზე გამოვიდა და სამშობიაროსთან ტაქსი გააჩერეს. „.....“ ტაქსით იმგზავრეს. გარდაცვლილს მისთვის რაიმე დაზიანება არ მიუყენებია. ფეხზე, კერძოდ, მუხლის ქვემოთ, კოჭთან ჰქონდა დაზიანება, რომელიც ბეტონის იატაკზე დაცემისას მიიღო, სადაც „არმატურები“ ეყარა.

5. მოგვიანებით ო-ს სახლში გამომძიებელმა მობილურით აჩვენა „.....“ ბეზზინგასამართი სადგურის სათვალთვალო კამერიდან ამოღებული ფოტოსურათი, რომელზეც აღბეჭდილი იყო

თვითონ, დ. დ-სთან ერთად. გამოძიებისას მან მისცა ჩვენება, რომ თითქოს დ-ა ტელეფონის ნართმევის მიზნით გაიცნო და თითქოს, ხელი დანის გამლის დროს გაეჭრა, რადგან მასზე ხორციელდებოდა ზეწოლა. თავდაპირველად პ. ო-მ აღიარა დანაშაული, რადგან ო-ე მისი ახლო მეგობარია და მის ადგილას თავადაც ასე მოიქცეოდა.

6. გ. ც-მ განმარტა, რომ შემთხვევის ადგილიდან დაახლოებით 5-6 მეტრში მან პ. ო-ს გადასცა გარდაცვლილის სპორტული ქურთუკი, რომელიც ჩეუბის დროს შერჩა ხელში, რადგან იყო შეშინებული და ვერ მოიფიქრა შემთხვევის ადგილზე დატოვება. მან არ იცოდა, რომ გარდაცვლილი არასრულწლოვანი იყო, რადგან არ ჰგავდა 15 წლისას. დ-თვის არც ასაკი უკითხავს და არც ის, სკოლაში სწავლობდა თუ არა.

7. მოწმის სახით დაკითხულმა დაზარალებულის უფლება-მონაცვლე ო. დ-მ, რომელიც გარდაცვლილი დ. დ-ს მამაა, განმარტა, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, საღამოს, მის ვაჟს შინ მისვლა შეაგვიანდა. დაახლოებით საღამოს 20:40 საათზე გადაურეკეს, რა დროსაც დ-მ უპასუხა, რომ გზაში იყო და შინ მალე დაბრუნდებოდა. დაახლოებით 21:40 საათზე ისევ დაურეკეს და პოლიციისგან შეიტყო მომხდარის შესახებ. მან გამორიცხა ქუჩაში დ-ს ვინმესთან სპონტანური დამეგობრება, რადგან მისი ვაჟი არ იყო კონტაქტური, ძირითად დროს კომპიუტერთან ატარებდა, არ უყვარდა სურათების გადაღება, არც ჩეუბში ჩაებმებოდა, რადგან ფიზიკური მონაცემები არ უწყობდა ამისთვის ხელს.

8. მანვე განმარტა, რომ მათ ოჯახს არაფერი აკავშირებს აფხაზეთთან და დაადასტურა, რომ გარდაცვლილმა არ იცოდა მეგრული ენა. მის გარდაცვლილ ვაჟს ტელეფონით მხოლოდ სმს-ების გაგზავნა შეეძლო, შესაბამისად, შემთხვევის დროს მას მობილურ ტელეფონზე დასარეკად საკმარისი თანხა არ ექნებოდა.

9. იგივე დაადასტურა სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხებისას გარდაცვლილის დედამ ე. ქ-მ და დამატებით განმარტა, რომ დ-ს ჰქონდა „აიფონ 5ს-ის“ ფირმის მობილური ტელეფონი, რომელიც ღირდა დაახლოებით 800-900 ლარი. მისი შვილი იყო ძალიან ბავშვური, როგორც ფიზიკურად, ისე ხასიათით.

10. მოწმე ნ. დ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, საღამოს ცხრიდან ათ საათამდე, უყურებდა ტელევიზორს, რა დროსაც მოესმა ხმაური. სახლის მეორე სართულზე არსებული საძინებელი ოთახის ფანჯრებიდან გაიხედა

და დაახლოებით 15-20 მეტრის მოშორებით დაინახა სამი ადამიანის ლანდი, რომელთა სიმაღლით მიხვდა, რომ იყვნენ ბავშვები და ძიძგილაობდნენ. ერთი იყო შედარებით მაღალი, რომელიც შუაში იდგა, მას ჰაერში აწეული ტელეფონი ეჭირა, რომელიც ანათებდა. მონმერ რამდენჯერმე გაიმეორა ჩვენებაში, რომ დაიძახა – „თავი დაანებეთ, შეეშვით“, რასაც მათი მხრიდან რეაგირება არ მოჰყოლია, ხოლო როდესაც ფანჯარას ხურავდა, მოესმა ხმა – „მიშველეთ“ (იხ. სასამართლო სხდომის ოქმი 08.06.17 – 15:28:14). მანვე სახლის უკანა აივნიდან დაინახა, რომ ერთი ბიჭი ქუჩისკენ ნასვამივით მიდიოდა. ნახევარი გზის გავლის შემდეგ უკან დაბრუნდა და მანქანასთან ჩაიკეცა. ეზოში ჩასვლისას ბავშვი გარდაცვლილი დახვდა, რომელიც დაახლოებით 15-17 წლის იქნებოდა.

11. მონმე მ. ბ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, საღამოს ცხრიდან ათ საათამდე, მისი მშობლების სახლიდან რამდენიმე მეტრში მომხდარი ჩხუბის ფაქტი და განმარტა, რომ სასადილო ოთახში ვახშმობისას შემოესმა ჩხუბის-მაგვარი ხმა. ფანჯრიდან დაინახა ზურგით მდგარი, მუქ ფერებში ჩაცმული ადამიანი, რომელსაც კაპიუშონი ეფარა. იმის გამო, რომ სახლის კედელი ეფარებოდა, სხვა ვერაფერი გაარჩია. ამ დროს გაიგო დედამისის (ნ. დ-ს) ხმა – „თავი დაანებეთ“, ხოლო შემდეგ – „მიშველეთ“. ამის შემდეგ იგი ავიდა მეორე სართულზე და საძინებლის ფანჯრიდან, რომელიც გადაჰყურებს მშენებარე კორპუსს, დაინახა ორი ბირი, რომლებიც ... ქუჩიდან მირბოდნენ ... ქუჩისკენ. სიბნელის გამო ვერ გაარჩია მათი სილუეტები. ეზოში ჩასულს ბიჭი გარდაცვლილი დახვდა, რომელიც წლოვანების შესაბამისად გამოიყურებოდა და ვერ იტყოდი, რომ იყო თხუთმეტ-ჩვიდმეტ წელზე დიდი.

12. მონმე გ. ბ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, დაახლოებით 21:00-22:00 საათის პერიოდში, მისი საცხოვრებელი კორპუსის გვერდზე მდებარე მშენებარე ობიექტიდან შემოესმა ბიჭების შეკამათებისა და ხმამაღალი საუბრის ხმა. გადაიხედა ფანჯრიდან და დაინახა ერთნაირი აღნაგობის სამი მოზარდი ბიჭი, ერთ-ერთი მათგანი ითხოვდა დახმარებას. ამ დროს მისმა მეუღლემ, ნ. დ-მ ფანჯრიდან დაიყვირა, რომ თავი დაენებებინათ მისთვის, თვითონ კი ეზოში ჩავიდა. მშენებარე ობიექტთან აღარავინ იყო, ხოლო მოზარდი, რომელიც დახმარებას ითხოვდა, იქვე, მიწაზე, დაეცა. შემთხვევის ადგილზე მოსულმა სასწრაფო დახმარების ბრიგადამ დააფიქსირა ბიჭის გარდაცვალება.

13. მოწმე ნ. ნ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ მან დ.დ-ს მკეცელობის საქმეზე ჩაატარა რამდენიმე საგამოძიებო მოქმედება, მათ შორის – პ. ო-ს ბინის ჩხრევა, რა დროსაც ამოიღეს პ. ო-ს მობილური ტელეფონი, შავი ფერის ორი ქურთუკი, რომელთაგან ერთი იყო დაზიანებული და ჰქონდა სისხლის ლაქები. როგორც მოგვიანებით გაირკვა, ეს ქურთუკი ეკუთვნოდა გარდაცვლილს. ასევე ამოიღეს დანა, სისხლის ლაქებით. ბინის ჩხრევისას მან ნახა „კასტეტი“, რომელიც იდო კომპიუტერის მაგიდის თაროზე. იმის გათვალისწინებით, რომ იმ მომენტისთვის გამოძიებისთვის ცნობილი იყო, რომ და-გარდაიცვალა დანით მიყენებული ჭრილობებით, „კასტეტი“ გამოძიებისთვის მნიშვნელოვან ნივთად არ მიიჩნიეს. საქმესთან მისი კავშირი მხოლოდ პ. ო-ს დაკითხვის შემდეგ გახდა ცნობილი.

14. პირველი ინსტანციის სასამართლოში ანალოგიური ჩვენება მისცა მოწმის სახით დაკითხულმა საქმის გამომძიებელმა ი. ც-მ, რომელმაც დამატებით განმარტა: მას შემდეგ, რაც პ. ო-ს გამოკითხვისას გაირკვა, რომ ამ უკანასკნელმა დ. დ-ს „კასტეტით“ მიაყენა დაზიანებები, დაუკავშირდა დედამისს ბინის ჩხრევკასთან დაკავშირდებით, რაზეც მიიღო თანხმობა, თუმცა ბინაში „კასტეტი“ არ აღმოჩნდა.

15. მოწმე ვ. გ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, საღამოს, იგი მივიდა ... თავის ძმასთან – კ. გ-თან, გ. გ-სთან, პ. ო-სთან, გ. ც-სთან, ც. ჯ-სა და ი. ჩ-თან ერთად. ამ ადგილას ისინი ხშირად იკრიბებოდნენ. გ. ც-ა და პ. ო-ე მალევი ნავიდნენ, რათა ვინმე „შეეყენებიათ“, მისივე განმარტებით, ვინმესთვის ტელეფონი ნაერთმიათ. როდესაც უკან დაბრუნდნენ, გ. ც-ს ხელი და ფეხი ჰქონდა გაჭრილი. მოწმის განმარტებით, მათივე ნაამბობიდან ვიღაც ბიჭისთვის ტელეფონის წართმევას ცდილობდნენ, რაც ვერ შეძლეს და შეკამათებისას მიიღეს დაზიანებები. ტელეფონის წართმევისას აღნიშნულ პირს, ც-მ დანით, ხოლო პ. ო-მ „კასტეტით“ მიაყენეს დაზიანებები და გაიქცნენ. მოწმის ჩვენებით დგინდება, რომ მან პ. ო-თან სახლში, სავარძელზე, ნახა ვერცხლისფერი „კასტეტი“.

16. მოწმე ც. ჯ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს გ. გ-სთან ერთად მივიდა „.....“, სადაც შეხვდნენ ი. ჩ-ს და კ. გ-ს. ისინი ერთად მივიდნენ მეტრო „.....“, სადაც ნახეს გ. ც-ა და პ. ო-ე. ო-ს ეტყობოდა ჩხუბის კვალი. იგი შეეკითხა პ. ო-ს, რაში იყო საქმე, რაზეც მან უპასუხა, რომ ბიჭისთხოვა ტელეფონი და მოუკიდათ შეკამათება. გ. ც-ს ხელი ჰქონდა შეხვეული და შარვალზეც ეტყობოდა სისხლის კვალი. მასაც

ჰკითხა, თუ რა მოხდა, რაზეც ც-მ უპასუხა, რომ ჩხუბი მოუვიდათ ბიჭთან და დანის გაშლისას გაეჭრა ხელი. მეტროში მგზავრობისას მან შენიშნა, რომ პ. ო-ს ეცვა ღია ფერის ჯინსის შარვალი და ე.წ „პლაშოვკის“ მოსაცმელი. წელზე ჰქონდა შემოხვეული ჟაკეტი, რომელიც ჯინსის შარვალს არ უფარავდა. მან დაინახა, რომ პ. ო-ს ღია ფერის ჯინსის შარვალი სისხლით ჰქონდა დასვრილი და ემჩნევდა შავი ლაქა. მოწმემ განმარტა, რომ გარდაცვლილ დ. დ-ს, რომელიც აღმოჩნდა მისი უბნელი, იცნობდა. დ. დ-ს გარეგნობა ასაკის შესაბამისი ჰქონდა, 16 წელზე მეტი შეხედულება არ ჰქონია.

17. პირველი ინსტანციის სასამართლოში კანონის სრული დაცვით გამოქვეყნდა მოწმე ი. ჩ-ს ჩვენება, რომლის მიხედვით, 2017 წლის 13 თებერვალს, დაახლოებით 23:00 საათზე, მეტროს „.....“ გ. -სთან, ც. ჯ-თან, მ. კ-სთან, კ. და ვ. გ-თან ერთად შეხვდა პ. ო-ს და გ. ც-ს. მან ც-ს ტანსაცმელზე შენიშნა სისხლის კვალი, რაზეც ც-მ ჰკითხა, რა ხდებოდა და ც-მ უპასუხა, რომ იგი და ო-ე მეტროს „.....“ გაცყვნენ უცხო ბიჭს, რათა წაერთმიათ მობილური ტელეფონი. „.....“, სპორტული კომპლექსის მიმდებარედ არსებულ მშენებარე კორპუსთან, ჩაბნელებულ ადგილას, გადაწყვეტის ამის განხორციელება და მას შემდეგ, რაც ამ ბიჭმა გაუწიათ წინააღმდეგობა, გ. ც-მ რამდენჯერმე დაარტყა დანა სხეულის სხვადასხვა არეში. იმის გამო, რომ მოსახლეობამ ატეხა ყვირილი, მან და პ. ო-მ სირბილით დატოვეს იქაურობა. გ. ც-ა ნანობდა, რომ ტყუილად დაჭრა ბიჭი, მობილური კი მაინც ვერ წაართვა. ც-ს მარჯვენა ხელი ჰქონდა გაჭრილი, შემოხვეული ჰქონდა ბინტი და ეტყობოდა სისხლდენის კვალი. გ. ც-ს მონათხრობი დაადასტურა პ. ო-მ, რომელსაც წელზე ჰქონდა შემოხვეული მუქი ფერის ჟაკეტი, რაზეც განმარტა, რომ ჩხუბის დროს წაართვა ბიჭს, რომელიც მობილურის წართმევის დროს დაიჭრა.

18. 2017 წლის 28 თებერვლის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით, მოქალაქე დ. დ-ს სიკვდილის მიზეზია გულმკერდის მარცხენა ნახევრის, გულმკერდის ღრუში შემავალი, ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობებით დაზიანებული გულიდან პერიკარდიუმში და სისხლდენის შედეგად განვითარებული გულის პერანგის ღრუს ტამპონადა. გვამის გამოკვლევისას ნანახი სიკვდილის შემდგომი ნაადრევი გვამური მოვლენების მხედველობაში მიღებით, სიკვდილის დადგომიდან გვამის გამოკვლევამდე გასული უნდა იყოს დაახლოებით 6 საათი. დ. დ-ს გვამს გარეგნული და შინაგანი გამოკვლევით აღენიშნებოდა:

გულმკერდის წინა ზედაპირის, გულმკერდის ღრუში შემავალი, ორი ნაჩხვლეტ-ნაკვეთი ჭრილობა. ჭრილობა პირობითად №1 – გულმკერდის წინა ზედაპირზე მარცხნივ, მე-3-მე-4 ნეკნთაშუა არის საპროექციოდ, მამულარულ ხაზზე, მარცხენა ძუძუს დვრილის ზედა პერიფერიული საზღვრის გასწვრივ, ტერფის ძირიდან 130 სმ-ის მოშორებით – კანის, კანქვეშა რბილი ქსოვილების, მარცხენა ფილტვის კიდის, პერიკარდიუმისა და მარცხენა პარკუჭის წინა კედლის გამჭოლად დაზიანებით, მუქი მონითალო ფერის სისხლჩაქცევებით ჭრილობის კიდეებში და არხის გასწვრივ კედლებში; ჭრილობის არხის მიმართულებით: წინიდან – უკან, მცირედ მარცხნიდან – მარჯვნივ, მცირედ ზემოდან – ქვემოთ, არხის სიგრძით 8-8,5 სმ (ჭრილობის არხის სიგრძის უფრო ზუსტად აღება შეუძლებელია, ვინაიდან იგი შემავალია ღრუში); ჭრილობა პირობითად №2 – გულმკერდის წინა ზედაპირზე მარცხნივ, მე-4-მე-5 ნეკნთაშუა არის საპროექციოდ, მედიოკლავიკულარულ ხაზზე, ტერფის ძირიდან 124 სმ-ის მოშორებით – კანის, კანქვეშა რბილი ქსოვილების, პერიკარდიუმის და მარცხენა პარკუჭის წინა კედლის გამჭოლად დაზიანებით – მუქი მონითალო ფერის სისხლჩაქცევებით ჭრილობის კიდეებში და არხის გასწვრივ კედლებში; ჭრილობის არხის მიმართულებით: წინიდან – უკან, მცირედ ზემოდან – ქვემოთ, არხის სიგრძით: 7-7,5-სმ (ჭრილობის არხის სიგრძის უფრო ზუსტად აღება შეუძლებელია, ვინაიდან იგი შემავალია ღრუში) – დაზიანებები სიცოცხლისდროინდელია, განვითარებულა რაიმე მჩხვლეტავ-მჭრელი საგნის (საგნების) ზემოქმედებით, რომელსაც (რომლებსაც) გააჩნია ყუა და ლესილი პირი, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა სიცოცხლისათვის სახითათ მძიმე ხარისხს, მიზეზობრივ კავშირში იმყოფება დამდგარ შედეგთან – სიკვდილთან და ხანდაზმულობით არ ენინააღმდეგება დადგენილებაში მითითებულ თარიღს. დ. დ-ს გვამს გამოკვლევით ასევე აღნიშნებოდა ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობები მარჯვენა საზარდულის მიდამოში, მარჯვენა ბარძაყის გარეთაუკანა ზედაპირის შუა მესამედში, ასევე ნაკვეთი ჭრილობები მარჯვენა წინამხრის მიდამოსა და წინა ზედაპირის შუა მესამედში, რომლებიც მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მითითებულ თარიღს. დ. დ-ს გვამს გამოკვლევით ასევე აღნიშნებოდა ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობები მარჯვენა საზარდულის მიდამოში, მარჯვენა ბარძაყის გარეთაუკანა ზედაპირის შუა მესამედში, ასევე ნაკვეთი ჭრილობები მარჯვენა წინამხრის მიდამოსა და წინა ზედაპირის შუა მესამედში, რომლებიც მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მითითებულ თარიღს.

19. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ დ. დ-ს სხეულზე მიყენებული დაზიანებები

სიცოცხლისდროინდელია, განვითარებულია რაიმე მჩხვლეტავ-მჭრელი საგნის (საგნების) ზემოქმედებით, რომელსაც (რომ-ლებსაც) გააჩნია ყუა და ლესილი პირი.

20. საქმეზე ამოღებული ვიდეოჩანაწერებით დადგენილია, რომ 2017 წლის 12 თებერვალს, 21:01:31 საათიდან 21:07:35 საა-თამდე დროის ინტერვალში, დ-დ-ა, გ. ც-ა და პ. ო-ე ერთად გა-დაადგილდებიან ჯერ მეტროს ... „„“, შემდეგ მოძრაობენ მეტ-როს ... „„“ მხრიდან ქ. თბილისში, ... ქუჩა №...-ში მდებარე სს „„“ ბეზინგასამართი საფურის მიმართულებით და ბოლო დისლო-კაციის ადგილი ფიქსირდება ქ. თბილისში,..... ქუჩა №.....-ის მიმ-დებარე ტერიტორიაზე, სადაც უშუალოდ მოხდა დანაშაული.

21. 2017 წლის 18 თებერვლის ოდოროლოგიური ექსპერტი-ზის №... დასკვნით, ქ. თბილისში, ... ქუჩა №...-ში მდებარე კორ-პუსის პირველ სართულზე, ბეტონის იატაკიდან, ბეტონის სა-ფარზე აღმოჩენილი ნაფეხურებიდან და მიწის ზედაპირიდან ამოღებული სუნის კვალის ნიმუშები იდენტურია გ. ც-სა და პ. ო-სგან აღებული სუნის კვლების ნიმუშების.

22. ბიოლოგიურტი ექსპერტიზის დასკვნით დადგენილია შემდეგი: პ. ო-ს შარვალზე არსებული მოწითალო-მოყავისფრო ლაქები ნარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი (ობ №10) ეკუთვნის დ. დ-ს (ობ №51). პ. ო-ს ბინის ჩხრეკისას ამოღებულ ქურთუკზე არსებული მუქი მოყავისფრო ლაქები (ობ №13) შეიცავს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტი-კური პროფილი შერეულია, ძირითადი ნანილისა და დ. დ-ს გე-ნეტიკური პროფილი იდენტურია. ამავე ობიექტის პროფილში ვლინდება ასევე პ. ო-სა და გ. ც-ს გენეტიკური თანამონანილე-ობა; პ. ო-ს ბინის ჩხრეკისას ამოღებული დასაკეცი დანის პირ-ზე არსებული მოწითალო-მოყავისფრო ლაქები ნარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის დ. დ-ს. დანის ტარზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პრო-ფილი შერეულია და ვლინდება დ. დ-ს და გ. ც-ს გენეტიკური თანამონანილეობა.

23. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივებს და დადგენილად მააჩნია, რომ პ. ო-მ ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის მსჯავრად შერაცხული დანაშაულები, რასაც ადასტურებს შემდეგი მტკი-ცებულებები:

24. საკასაციო პალატა პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ საა-პელაციო პალატამ მართებულად არ გაიზიარა პ. ო-ს ჩვენება, რომ იგი არ არის მკვლელობის თანაამსრულებელი, მას გარდაც-

ვლილ დ. დ-თვის დაზიანებები არ მიუყენებია და ის მოჩხუბ-რებს მხოლოდ აშველებდა.

25. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ პ. ო-ს ჩვენება მიზნად ისახავს სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისგან თავის არიდებას, ამასთან, იგი არადამაჯერებელია და ენინააღმდეგება როგორც საქმეზე მოწმის სახით დაკითხულ ბრალდებულ გ. ც-ს, ასევე სხვა მოწმეთა ჩვენებებსა და საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებებს, რომელთა უტყუარობის საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი, მათი თანმიმდევრულობისა და ურთიერთშეთანხმებულობის გამო, საკასაციო პალატას არ გააჩნია, კერძოდ:

26. დაცვის მხარის ვერსიით, პ. ო-ე გ. ც-სა და დაზარალებულს შორის ჩხუბის დაწყებამდე გასული იყო ბუნებრივი მოთხოვნილების დასაკმაყოფილებლად და როდესაც იგი მათთან ბრუნდებოდა, მოესმა ჩხუბის ხმა. როდესაც მათთან მივიდა, ისინი უკვე ჩხუბობდნენ. იგი მივიდა მათ გასაშველებლად და ჩადგა შუაში. გაშველებისას დაიძახა სიტყვები – „არ გინდა“, რაც დასტურდება თვითმხილველი მოწმების – მ. ბ-სა და ნ. დ-ს ჩვენებებით. დაცვის მხარის აღნიშნული ვერსია საფუძველს მოკლებულია, არ არის სარწმუნო, რადგან იგი ენინააღმდეგება საქმეზე შეკრებილ მტკიცებულებებს, კერძოდ: მოწმე ნ. დ-ს თავის ჩვენებაში არსად უთქვამს, რომ ჩხუბის ადგილიდან გაიგონა სიტყვები – „არ გინდა“. მოწმემ ხაზგასმით აღნიშნა, რომ სახლის მეორე სართულზე არსებული საძინებელი ოთახის ფანჯრიდან გაიხედა და დაახლოებით 15-20 მეტრის მოშორებით დაინახა სამი ადამიანის ლანდი, რომელთა სიმაღლით მიხვდა, რომ იყვნენ ბავშვები და ძიძილაობდნენ. ერთი იყო შედარებით მაღალი, რომელიც შუაში იდგა, მას ჰაერში აწეული ტელეფონი ეჭირა, რომელიც ანათებდა. მოწმემ რამდენჯერმე გაიმეორა ჩვენებაში, რომ დაიძახა – „თავი დაანებეთ, შეეშვით“, რასაც მათი მხრიდან რეგაირება არ მოჰყვა, ხოლო როდესაც ფანჯარას ხურავდა, მოესმა ხმა – „მიშველეთ“. მოწმე მ. ბ-მ კი განმარტა, რომ გაიგო დედამისის, ნ. დ-ს ხმა – „თავი დაანებეთ“, ხოლო შემდეგ „მიშველეთ“, რის შემდეგაც ავიდა მეორე სართულზე და საძინებლის ფანჯრიდან, რომელიც გადაპყურებს მშენებარე კორპუსს, დაინახა ორი პირი, რომლებიცქუჩიდან მირბოდნენ ... ქუჩისკენ. ანალოგიური ჩვენება მისცა კიდევ ერთმა თვითმხილველმა მოწმემ გ. ბ-მ, რომელმაც განმარტა, რომ ფანჯრიდან გახედვისას დაინახა ერთნაირი აღნაგობის სამი მოზარდი ბიჭი, რომელთაგან ერთ-ერთი ითხოვდა დახ-

მარებას. ამ დროს მისმა მეუღლემ – ნ. დ-მ ფანჯრიდან დაიყვირა, ბიჭისთვის თავი დაენებებინათ, თვითონ კი ეზოში ჩავიდა. გარდა ამისა, ამოღებული ვიდეოჩანანერებით დასტურდება, რომ გ. ც-ა, პ. ო-ე და დ. დ-ა გადაადგილდებოდნენ ერთად და პ. ო-ე მათგან განცალევებით არ გასულა.

27. გარდა ამისა, საპელაციო პალატამ ასევე მართებულად აღნიშნა, რომ მსჯავრდებულ პ. ო-სა და მოწმე გ. ც-ს ჩვენებებს შორისაც არსებობს არსებითი წინააღმდეგობები, კერძოდ:

28. პირველი ინსტანციის სასამართლოში მსჯავრდებულმა პ. ო-მ როგორც პირდაპირი, ისე ჯვარედინი დაკითხვისას აღნერა მის მიერ დ. დ-სა და გ. ც-ს გაშველების ეპიზოდი და განმარტა, რომ როდესაც მშენებარე ობიექტის ავტოფარეხში ბუნებრივი მოთხოვნილება დაიკავილა და უკან პრუნდებოდა, გაიგონა კამათის ხმა და ამოსვლისას დაინახა, რომ დ. დ-ა და გ. ც-ა ერთმანეთს ეჩჩუბებოდნენ. ის ჩადგა მათ შორის და შეეცადა მათ გაშველებას, თან დაიძახა „გაჩერდით“. დ. დ-მ უკან გადადგა ნაბიჯი და გაიქცა. პ. ო-ს არც პირდაპირი და არც ჯვარედინი დაკითხვისას არ უთქვამს, რომ მან დაიძახა „თავი დაანებე“. ამდენად, მისი ჩვენების ეს ნაწილი არ შესაბამება მოწმეების – ნ. დ-სა და მ. ბ-ს ჩვენებებს.

29. მოწმე გ. ც-ს მიერ მიცემული ჩვენების მიხედვით კი საერთოდ გამოირიცხა ის ფაქტი, რომ პ. ო-ე აშველებდა გ. ც-სა და დაზარალებულს. მისი ჩვენების თანახმად, როდესაც პ. ო-ე მშენებარე ობიექტის ავტოსადგომიდან ამოვიდა, დ. დ-ა უკავე გარბოდა. ამდენად, თუ პ. ო-ს ავტოსადგომიდან ამოსვლის მომენტში დ. დ-ა უკავე გარბოდა, მაშინ მსჯავრდებული მოჩხუბრებს ვერ გააშველებდა.

30. პ. ო-მ ასევე იცრუა, რომ თითქოსდა, დ. დ-ა და გ. ც-ა ერთმანეთს მეგრულად ესაუბრებოდნენ, ვინაიდან საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, დაზარალებულ დ. დ-ს მშიბლების – ი. დ-სა და ე. ქ-ს ჩვენებებით დადგენილია, რომ მან არ იცოდა მეგრული ენა. პ. ო-მ ასევე იცრუა, რომ თითქოსდა, გარდაცვლილის უაკეტი გ. ც-სი ეგონა, რადგან დადგენილია, რომ დაზარალებულის უაკეტი ფერით რადიკალურად განსხვავდება გ. ც-ს უაკეტისაგან (შავი და მწვანე) და იგი პ. ო-მ წელზე მოიხვია შარვალზე არსებული სისხლის კვალის დასაფარად.

31. შესაბამისად, მ. ბ-სა და ნ. დ-ს ჩვენებებით არათუ დასტურდება მსჯავრდებულ პ. ო-ს უდანაშაულობა, არამედ პირი-ქით, დასტურდება, რომ შემთხვევის ადგილზე იმყოფებოდა სა-

მი ახალგაზრდა, რომელთაგან ორი მათგანი ეძიძგილავებოდა დაზარალებულს და ცდილობდნენ მისთვის ტელეფონის ნართმევას. მათი ჩვენებების სისწორეს ადასტურებს ასევე მოწმე გ. ბ-ს ჩვენება. ყველა თვითმხილველი მოწმე ადასტურებს ერთსა და იმავე ფაქტს, რომ ჩსუბში მონანილეობდა სამი პირი, რომელთაგან ორი ერთად გაიქცა შემთხვევის ადგილიდან, ხოლო მესამე ადგილზე გარდაიცავლა. ამდენად, დაცვის მხარის არგუმენტი, რომ პ. ო-ე აშველებდა მოჩეუბრებს და სიტყვები „არ გინდა“ ეკუთვნოდა არა დაზარალებულს, არამედ – მსჯავრდებულ პ. ო-ს, ამ მოწმების ჩვენებებიდან არ გამომდინარეობს.

32. აღსანიშნავია ის ფაქტიც, რომ თავად გ. ც-ა არ უარყოფს, რომ მან დაჭრა დაზარალებული დ. დ-ა, თუმცა განმარტა, რომ მისი მოკვლის განზრახვა არ ჰქონია და დანა დაარტყა ფეხში შესაშინებლად.

33. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ დამამძიმებელ გარემოებებში ჩადენილი განზრას მკვლელობა წარმოადგენს შედევრის დელიქტს, რომელიც დამთავრებულად ითვლება დამნაშავის მიერ გამიზნული მართლსაწინააღმდეგო შედეგის რეალურად დადგომის შემთხვევაში. ამ დანაშაულის ჩადენისათვის აუცილებელია, რომ დანაშაულის სუბიექტი მოქმედებდეს განზრახვით – ჩაიდინოს მკვლელობა, რაც უნდა ეფუძნებოდეს შესაბამის მიზანს, მოტივს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, ქმედების განხორციელების სახესა და ხერხს. ასეთი კატეგორიის საქმეებზე განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია, დადგინდეს დანაშაულის ჩადენის მოტივი, თუ რა ამოძრავებდა დამნაშავეს, რა გარემოებამ მიიყვანა იგი დანაშაულის ჩადენამდე, რომელი ფაქტორი იყო გადამწყვეტი. ამასთან, უნდა დადგინდეს ფაქტორივად განხორციელებულ ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის მიზეზობრივი კავშირი, რომელთა გარეშეც ქმედების განზრას მკვლელობად დაკვალიფიცირება სამართლებრივ საფუძველს მოკლებული იქნება.

34. მოცემულ საქმეზე გამოკვლეული მტკიცებულებებიდან გამომდინარე დადგენილია, რომ პ. ო-ე და გ. ც-ა მოქმედებდენ შეთანხმებულად როგორც დანაშაულის ჩადენამდე, ისე მისი ჩადენისა და ჩადენის შემდეგ, კერძოდ: მოწმე ვ. გ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ პ. ო-სა და გ. ც-ს განზრახული ჰქონდათ საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაულის ჩადენა (სურდათ ვინმესთვის ტელეფონის წარმევა) საქმის მასალებით, მათ შორის ვიდეოჩანანერებით, ასევე დადგენილია, რომ გ. ც-ა

და პ. ო-ე მეტროში აედევნენ დაზარალებულ დ. დ-ს და მისი გაცნობიდან მკვლელობამდე ისინი მასთან ერთად უწყვეტად გადაადგილდებოდნენ. მეტროდან ამოსვლის შემდეგ, დაზარალებულის დაყაჩალების მიზნით, იგი შეიყვანეს მოფარებულ ადგილას, მშენებარე კორპუსის ტერიტორიაზე, რა დროსაც მან ნინააღმდეგობა გაუწი თავდამსმელებს. ყაჩალობის ჩადენის გააღვილებისა და მისი წინააღმდეგობის დაძლევის მიზნით, გ. ც-მ დანის, ხოლო პ. ო-მ „კასტეტის“ გამოყენებით დ. დ-ს მიაყენეს მრავლობითი დაზიანებები და განზრახ მოკლეს იგი, რის შემდეგადაც ერთად გაიქცნენ შემთხვევის ადგილიდან. მართალია, დაზარალებულ დ. დ-ს დანით სასიკვდილო ჭრილობები მიაყენა უშუალოდ გ. ც-მ, მაგრამ შემთხვევის თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებებით დადგენილია, რომ დაზარალებულს ერთდროულად ორი პირი დაესხა თავს, რომლებიც ერთობლივად ცდილობდნენ მისთვის ტელეფონის წართმევას. ამ ქმედებით თავდამსმელებმა დ. დ-ს ფაქტობრივად მოუსპეს თავის დაცვისა და გადაადგილების საშუალება და ამავდროულად გ. ც-მ დანით, ხოლო პ. ო-მ „კასტეტით“ მიაყენეს მას დაზიანებები, რასაც პირდაპირი მიზეზობრივი კავშირში აქვს დამდგარ შედეგთან – დ. დ-ს სიკვდილთან.

35. გარდა შემთხვევის თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებებისა, პ. ო-ს მიმართ ბრალად შერაცხული ქმედებები დადასტურებულია შემდეგი მტკიცებულებებით:

- მოწმეების – ვ. გ-ს, ი. ჩ-სა და გ. გ-ს ჩვენებებით, რომელთა თანახმად, პ. ო-მ და გ. ც-მ მათ უამბო უცხო პირისათვის ტელეფონის წართმევის მცდელობისა და მისი დაჭრის შესახებ. მათივე ჩვენებებით ირკვევა, რომ გ. ც-ს ტანსაცმელი სისხლიანი ჰქონდა, ხოლო პ. ო-ს წელზე შემოხვეული ჰქონდა დაჭრილის სისხლიანი ჟავეტი;
- 2017 წლის 28 თებერვლის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით, რომლის თანახმად, დაზარალებულ დ. დ-ს ჭრილობები მიყენებული აქვს როგორც მჭრელ-ბასრი, ასევე მკვრივი ბლაგვი საგნით და მისი სიკვდილის მიზეზია გულმკერდის მარცხენა ნახევრის, გულმკერდის ღრუში შემავალი ირი ნაჩხვლეტ-ნაკვეთი ჭრილობა. გარდა ნაკვეთ-ნაჩხლეტი ჭრილობებისა, დაზარალებულს ასევე აღენიშნება ნაკვეთი ჭრილობები მარჯვენა წინამხრის მიდამოში სისხლჩაქცევებით, კისრის მარცხენა-გვერდითა ზედაპირზე, მარცხენა მუხლის სახსრის წინა ზედაპირსა და მარცხენა ხელის მტევნის უკანა ზედაპირზე – დაზიანებები ნაჭდევების

სახით, რაც მათი ოდენობის, ხასიათის, ლოკალიზაციისა და ხარისხის გათვალისწინებით, უტყუარად ადასტურებს იმ ფაქტს, რომ დაზარალებულს დაზიანებები მიაყენა არაერთმა პირმა;

- 2017 წლის 10 მარტის ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით, რომლის მიხედვით: პ. ო-ს შარვალზე არსებული მონითალო-მოყავისფრო ლაქები წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის დაზარალებულ დ. დ-ს; პ. ო-ს ბინის ჩხრეკისას ამოლებულ ქურთუკზე არსებული მუქი მოყავისფრო ლაქები შეიცავს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი შერეულია, ძირითადი ნაწილისა და დ. დ-ს გენეტიკური პროფილი იდენტურია. ამავე ობიექტის პროფილში ვლინდება ასევე პ. ო-სა და გ. ც-ს გენეტიკური თანამონანილეობა; პ. ო-ს ბინის ჩხრეკისას ამოლებული დასაკეცი დანის ბირზე არსებული მონითალო-მოყავისფრო ლაქები წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის დ. დ-ს. დანის ტარზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი შერეულია და ვლინდება დ. დ-სა და გ. ც-ს გენეტიკური თანამონანილეობა.

36. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო პალატის მოტივებს და არ იზიარებს დაცვის მხარის პაზიციას, რომ მონმეტზე – გ. გ-ზე, კ. გ-სა და მ. კ-ზე პოლიციის თანამშრომლებმა მოახდინეს ფიზიკური და ფსიქოლოგიური ზეწოლა და რომ სასამართლო უსაფუძვლოდ არ გაიზიარა მათი ჩვენებები. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მათი ჩვენებები აშკარად წინააღმდეგობრივია, არ შეესაბამება საქმის ფაქტობრივ გარემოებებს და მიმართულია მსჯავრდებულის მდგომარეობის შემსუბუქებისაკენ, კერძოდ:

37. მონმეტი, ერთი მხრივ, ადასტურებენ, რომ ჩვენებების მიცემისას მათზე ახდენდნენ ფიზიკურ და ფსიქოლოგიურ ზეწოლას, ხოლო, მეორე მხრივ, ვერ უარყოფენ მათ დაკითხვებში კანონიერი წარმომადგენლების მონანილეობას. მონმეტ მ. კ-მ განაცხადა, რომ დაკითხვისას მასზე ახდენდნენ ფსიქოლოგიურ ზეწოლას, მაშინ, როდესაც თვითონვე დაადასტურა, რომ მის დაკითხვას ესწრებოდა მისი კანონიერი წარმომადგენელი, რაც რეალობას მოკლებულია, ხოლო კ. გ-მ ჩვენების მიცემისას თავიდან საერთოდ უარყო, რომ მისთვის ცნობილი იყო მომხდარი ფაქტის შესახებ, თუმცა შემდეგ დაადასტურა. მანვე განაცხადა, რომ ესმოდა ც. ჯ-ს კივილი, რომელსაც სცემდნენ პოლიცი-

ის განყოფილებაში. პ. ო-ს განცხადებით, მან დაინახა პოლიციის განყოფილებაში, როგორ დაეცა კიბეზე ნაცემი ვ. გ-ი, თუმცა აღნიშნული ფაქტები საერთოდ არ უხსესებიათ თავად ც. ჯ-სა და ვ. გ-ს. ამასთან, მოწმეებმა ვერ ახსნეს მათზე განხორციელებული ზემოქმედების შემთხვევაში რატომ აწერდნენ ჩვენებებს ხელს მათი კანონიერი წარმომადგენლები.

38. მოწმე კ. გ-მ განმარტა, რომ ჩვენება მისცა მისი კანონიერი წარმომადგენლის გარეშე, მაგრამ მერე მიუთითა, რომ ჩვენებას ისე მოაწერა ხელი, რომ პირადად არ წაუკითხავს, წაიკითხა მხოლოდ მისმა კანონიერმა წარმომადგენელმა. მისივე თქმით, პ. ო-ს სახლში პ. ო-ე და გ. გ-ე გაიყვანეს ცალკე ითახში, საიდანაც მათი ყვირილი ესმოდა, თავად პ. ო-ე კი აცხადებს, რომ იგი ცალკე გაიყვანეს ითახში და ურტყამდნენ, ხოლო გ. ც-მ კი განმარტა, რომ იგი პ. ო-სთან ერთად გაიყვანეს ცალკე ითახში. კ. გ-მ ასევე განაცხადა, რომ საგამოძიებო ორგანოში ჩვენების მიცემისას იყო არაფხიზელ მდგომარეობაში, თუმცა პ. ო-მ განმარტა, რომ იმ სალამოს, მის მეგობრებს ალკოჰოლი არ მიუღიათ.

39. მოწმე გ. ც-ს თქმით მის მიმართ არასათანადო მოპყრობის ფაქტს ესწრებოდა მისი ადვოკატი, თუმცა პოლიციოლების სიმრავლის გამო მარტო დამცველი ვერაფერს გახდებოდა, რაც მოკლებულია ყოველგავარ დამაჯერებლობას. ნიშანდობლივია სასამართლოში მისი განცხადება, რომ მისი მეგობრის, პ. ო-ს გადასარჩენად ყველაფერს გააკეთებდა

40. პ. ო-ე ერთ შემთხვევაში უჩვენებს, რომ გამოძიებაში მასზე ფიზიკურ ზენოლას ახდენდნენ და იმიტომ მისცა აღიარებითი ჩვენება, ხოლო შემდეგ განმარტა: იმიტომ აღიარა დანაშაული, რომ იცოდა მას, როგორც არასრულნლოვანს, უფრო მსუბუქად დასჯიდნენ, ვიდრე სრულნლოვან გ. ც-ს და არა იმიტომ, რომ მასზე რაიმე სახის ზენოლა განხორციელდა.

41. შესაბამისად, მითითებული მოწმეების ჩვენებები, მათზე არასათანადო მოპყრობასთან დაკავშირებით, მოკლებულია ყოველგვარ სანდობასა და უტყუარობას, ენინააღმდეგება ფაქტობრივ გარემოებებს, რის გამოც სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა ისინი, რასაც საკასაციო პალატაც ეთანხმება.

42. საკასაციო პალატა ასევე იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას „კასტეტთან“ დაკავშირებით და დადგენილად მიაჩნია, რომ პ. ო-მ დაზარალებულს სხეულზე დაზიანებები მიაყენა „კასტეტის“ გამოყენებით, რასაც ადასტურებს: სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, რომლითაც დადგე-

ნილია, რომ გარდაცვლილს სხეულზე აღენიშნებოდა მრავლობითი დაზიანებები, მათ შორის – მიყენებული მკვრივი, ბლაგვი საგნით; ასევე, პ. ო-ს მეგობრის, მოწმე ვ. გ-ს ჩვენება, რომლითაც დასტურდება, რომ მან პ. ო-ს სახლში ორჯერ ნახა ვერცხლისფერი „კასტეტი“; მოწმების, საქმის გამომძიებლების – ი. ც-სა და ნ. ნ-ს ჩვენებები, რომლებითაც დასტურდება, რომ პ. ო-ს საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკისას, მათ მაგიდაზე დაინახეს ვერცხლისფერი „კასტეტი“, რომელიც მოგვიანებით ჩატარებული ჩხრეკისას ვეღარ აღმოაჩინეს.

43. დაცვის მხარე ასევე საეჭვოდ მიიჩნევს პოლიციელ დ. ნ-ს პატაკის სანდოობას, რომელშიც მითითებულია ინფორმაცია დ. დ-ს დაყაჩალებისა და მკვლელობის შესახებ, ვინადან როგორი ინფორმაციაც არის მითითებული პატაკში, გამოძიებაც ზუსტად მის მიხედვით წარიმართა და ბრალიც იმავე ფორმულირებით აქვს წარდგენილი მსჯავრდებულს. დაცვის მხარე ასევე უთითებს, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა „...“ ბენზინგა-სამართი სადგურის სათვალთვალო კამერებიდან თავიანთ მობილურ ტელეფონებზე კანონდარღვევით გადაწერეს ვიდეო-ჩანაწერები და ამ გზით მოახდინეს პ. ო-სა და გ. ც-ს იდენტიფი-ცირება.

44. საკასაციო პალატა დაცვის მხარის მოცემულ არგუმენტებზეც იზიარებს სააპელაციო პალატის განმარტებას: 2017 წლის 12 თებერვლის პატაკში მითითებულია, რომ დ. დ-ზე ყაჩა-ლური თავდასხმა და მისივე მკვლელობა ჩადენილი აქვს გ. ც-ს. დანაშაულში მასთან ერთად მონაწილეობდა პ. ო-ე, რაც პირველი ინსტანციის სასამართლოში დაადასტურა პატაკის ავტორმა დ. ნ-მ.

45. აღნიშნულ სისხლის სამართლის საქმეზე გამოძიება დაიწყო პატაკში მითითებული ინფორმაციის საფუძველზე, საქართველოს სსკ-ის 108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, ხოლო მოპოვებული მტკიცებულებების შემდეგ პ. ო-ს ბრალდება წარედგინა იმ კვალიფიკაციით, რომლითაც არის მსჯავრდებული. რაც შეეხება იმას, რომ პოლიციელებმა „...“ ბენზინგასამართი სადგურის სათვალთვალო კამერებიდან ჩანაწერები გადაწერეს, აღნიშნული, პ. ო-ს ჩვენების გარდა, სხვა რაიმე მტკიცებულებით არ დასტურდება.

46. საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტკიცებული განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა

გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ განმარტა, რომ აღნიშნული კონსტიტუციური დებულება წარმოადგენს სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთ საფუძველს, განამტკიცებს უდანაშაულო პირის მსჯავრდების თავიდან აცილების მნიშვნელოვან, საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპს – „in dubio pro reo“, რომლის თანახმად, დაუშვებელია პირის მსჯავრდება საეჭვო ხასიათის ბრალდებების საფუძველზე და, ამდენად, სისხლისსამართლებრივი დევნის პროცესში ადამიანის უფლებების დაცვის მნიშვნელოვან გარანტიას ქმნის. კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 პუნქტიდან გამომდინარე, მტკიცებულებითი სტანდარტი ვალდებულებას აკისრებს სასამართლოს, რომ სათანადო შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვიტოს ბრალდებულის უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარგებლოდ¹.

47. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო მტკიცების სტანდარტად განიხილავს „გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს“ და განმარტავს, რომ ასეთი მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარწყლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან².

48. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საქმეზე წარმოდგენილ ერთმანეთთან შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება მსჯავრდებულ პ. ო-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ და ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „ე“ ქვეპუნქტებითა და სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა.

49. რაც შეეხება მსჯავრდებულ პ. ო-თვის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით შერაცხულ ბრალდებებს, დაცვის მხა-

¹ საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1548 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“.

² იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე: „ელ-მასრი ყოფილი იუგოსლავის რესპუბლიკა მკედონიის წინააღმდეგ“, (El-Masri v The Former Yugoslav Republic of Macedonia) [დიდი პალატა], №39630/09, § 151, 13.12.2012).

რე მოცემული ბრალდების ეპიზოდებს სადაც არ ხდის და, შესაბამისად, საკასაციო პალატა დამატებით აღარ მსჯელობს ამ საკითხზე.

50. რაც შეეხება მსჯავრდებულ პ. ო-თვის შეფარდებულ სასაჯელს, საკასაციო პალატა პირველ რიგში ყურადღებას ამახვლინებს იმ გარემოებაზე, რომ პ. ო-მ ჩაიდინა სიცოცხლის წინააღმდეგ მიმართული დანაშაული – განზრას მკვლელობა, დამამძიმებელ გარემოებებში. სიცოცხლის უფლება, თავისი მნიშვნელობის გამო, არის ერთ-ერთი ყველაზე უმნიშვნელოვანესი და ფუნდამენტური ფასეულობა, რომელსაც ითვალისწინებს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენცია. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტული სამართლის მიხედვით, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-2 მუხლი კონვენციის ერთ-ერთი ყველაზე ფუძემდებლური დებულებაა. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო განსაკუთრებული ყურადღებით იხილავს სიცოცხლის ხელყოფის საქმებს (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე: „მაკარაძის საბერძნეთის წინააღმდეგ“ MAKARATZIS v. GREECE) №50385/99, ჭ 56-59, 20.12.2004).

51. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სიცოცხლის წინააღმდეგ მიმართულ დანაშაულებთან დაკავშირებით, განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს სამართლიანი და ადეკვატური სასჯელების გამოყენებას. პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მასალებიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულ პ. ო-თვის განსაზღვრული სასჯელი შეესაბამება არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსითა და საერთაშორისო სამართლით დადგენილ ნორმებს, კერძოდ, ბავშვის უფლებათა კონვენციის მე-3 მუხლს, რომელიც ავალდებულებს სახელმწიფოს, რომ არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების აღსრულების პროცესში ნებისმიერი გადაწყვეტილება მიზნად ისახავდეს ბავშვის ჭეშმარიტი და საუკეთესო ინტერესის დაცვას; ამავე კონვენციის 32-ე მუხლის პირველი პუნქტისა და მე-2 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სახელმწიფოს აკისრია ვალდებულება, რომ სასჯელის შესაბამისი სახის გათვალისწინებისას მხედველობაში მიიღოს ბავშვის ჯანმრთელობა, განათლება, ეკონომიკური ექსპლუატაცია, ფიზიკური, გონებრივი, სულიერი, მორალური და სოციალური განვითარების ფაქტორები. არასრულწლოვანთა მიმართ მართლმსაჯულების განხორციელების შესახებ გაეროს მინიმა-

ლური სტანდარტული წესების („პეკინური წესები“) მე-5 მუხლის თანახმად, ზემოქმედების ზომები უნდა იყოს თანაზომადი, არა მარტო ჩადენილი ქმედების გარემოებებთან, არამედ – არასრულწლოვნის მდგომარეობასა და მოთხოვნილებებთან. არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 65-ე მუხლის თანახმად, არასრულწლოვნისათვის შეფარდებული სასჯელის მიზანია არასრულწლოვნის რესოციალიზაცია-რეაბილიტაცია და ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება.

52. საკასაციო პალატა სასჯელის შეფარდებისას ითვალისწინებს შემდეგ გარემოებებს: პ. ო-ს ინდივიდუალური შეფარდის ანგარიშის თანახმად, მან ნაწილობრივ აღიარა და განიცადა მომხდარი ფაქტი, ემპათია გამოხატა დაზარალებული მხარის ოჯახისა და ახლობლების მიმართ, თავს დამნაშავედ გრძენობს მათ წინაშე; გამოხატავს მზაობას, მიიღოს პროფესიული განათლება, რაც დაეხმარება დასაქმებაში; მისი ცხოვრების, აღზრდისა და განვითარების პირობებს, ოჯახურ ვითარებას, კერძოდ: იგი ცხოვრობდა დედასთან ერთად სახელმწიფო საკუთრებაში არსებულ ბინაში. მისი მამა სამუშაოდ იმყოფება საზღვარგარეთ. ოჯახი რეგისტრირებულია სოციალურად დაუცველი ოჯახების მონაცემთა ერთიან ბაზაში; დაზარალებულის უფლენამონაცვლის მკაცრ პოზიციას დამნაშავის დასჯასთან დაკავშირებით; მსჯავრდებულის ქმედებაში გამოვლენილ ანგარების მოტივს (მობილური ტელეფონის დაუფლების სურვილს და სწორედ ამ მიზნით, დაზარალებულის წინააღმდეგობის დასაძლევად, თანატოლ ახალგაზრდაზე ჯგუფურად თავდასხმას და მისთვის სასიკვდილო დაზიანებების მიყენებას) და აღნიშნულის გათვალისწინებით მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულისათვის შეფარდებული სასჯელის სახე და ზომა არის მის მიერ ჩადენილი ქმედების პროპორციული, რაც სრულად შეესაბამება და უზრუნველყოფს არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 65-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნების შესრულებას.

53. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 17 ოქტომბრის განაჩენი პ. ო-ს მიმართ არის კანონიერი და არ არსებობს მისი შეცვლის საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით,

მე-2, მე-3 ნაწილებით, არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ პ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატის, ვ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 17 ოქტომბრის განაჩენი პ. ო-ს მიმართ დარჩეს უცვლელად.
3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. დანაშაული ჯანმრთელობის წინააღმდეგ

ოჯახის ქალადობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№367აპ.-17

13 დეკემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა ოზურგეთის რაიონული პროკურატურის პროკუ-
რორ მამუკა ნადირაძის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპე-
ლაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2017 წლის 20 აპრილის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ს. მ-ემ –
არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მი-
მართ ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ ძალა-
დობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰ-
ყოლია საქართველოს სსკ-ის 117-ე, 118-ე, ან 120-ე მუხლებით
გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი ორი პირის მიმართ, რაც
გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 17 ოქტომბერს, დაახლოებით 01:30 საათზე, ლ-ის
მუნიციპალიტეტის სოფელ ჭ-ჭი ს. მ-ემ მეუღლეს – ლ. ქ-ს სახ-
ლში ყოფნისას მათი არასრულწლოვანი შვილის – ქ. მ-ის თან-
დასწრებით, შელაპარაკებისას, ძალადობით, კერძოდ, შუბლის
არეში ჭიქის სროლითა და სახეში ხელის დარტყმით მიაყენა ფი-
ზიკური ტკივილი და მსუბუქი ხარისხის დაზიანება ჯანმრთე-
ლობის მოუწლელად. იმავე ღამეს, დაახლოებით 04:30 საათზე,
ს. მ-ემ სახლში ყოფნისას მისი არასრულწლოვანი შვილების – გ.
და ქ. მ-ების თანდასწრებით, მამას – მ. მ-ეს ძალადობით, კერ-
ძოდ, ფეხებში მუშტების რამდენჯერმე დარტყმით მიაყენა ფი-
ზიკური ტკივილი.

2. ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 10 ოე-
ბერვლის განაჩენით ს. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართვე-

ლოს სისხლს სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის საფუძველზე გაუქმდა ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 2 ნოემბრის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული პირობითი მსჯავრი – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, რომლის ნაწილი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, დაემატა ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს და საპოლოოდ ს. მ-ს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 აპრილის განაჩენით ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 10 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორი – ოზურგეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორი მამუკა ნადირაძე ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას და მსჯავრდებულისათვის უფრო მკაცრი სასჯელის დანიშნვას თავისუფლების აღკვეთის სახით იმ მოტივით, რომ ს. მ. ნასამართლევია განზრახი მძიმე დანაშაულისთვის (ქურდობა ბინაში უკანონო შეღწევით) და მიუხედავად მის მიმართ გამოჩენილი ლმობაქერებისა, რაც გამოიხატა მისთვის პირობითი სასჯელის განსაზღვრაში, მან არასრულნლოვანი შვილების თანდასწრებით იძალად მეუღლესა და მამაზე. ამდენად, საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრა არ არის სამართლიანი, არ შეესაბამება ს. მ-ის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების ხასიათს, არ იქნება დამაფიქრებელი და ვერ უზრუნველყოფს მის რესოციალიზაციას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები და მიაჩნია, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, მათ შორის – ბრალდებულ ს. მ-ის აღიარებითი ჩვენება, დაზარალებულების: ლ. ქ-სა და მ. მ-ის ჩვენებები, მოწმეების: ქ. მ-სა და კ. მ-ის ჩვენებები, შემთხვევის ადგილის დათვა-

ლიერების ოქმი, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ს. მ-ემ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, რასაც არც მხარეები ხდიან სადაცოდ.

2. მოცემულ შემთხვევაში ბრალდების მხარემ განაჩენი გაასაჩივრა მხოლოდ სასჯელის ნაწილში და ითხოვა ს. მ-თვის პენიტენციურ დანესებულებაში მოსახდელი სასჯელის განსაზღვრა, რასაც საკასაციო პალატა არ მიიჩნევს მიზანშენონილად შემდეგ გარემოებათა გამო:

3. საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, განაჩენი უნდა იყოს კანონიერი, დასაბუთებული და სამართლიანი. ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანამატებულის სიმძიმეს. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მეცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მეცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის დანიშნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მისწრაფებას, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

4. მსჯავრდებულ ს. მ-თვის ბრალად შერაცხული ქმედება სასჯელის სახით ითვალისწინებს საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის ვადით ორასიდან ოთხას საათამდე ან თავისუფლების აღკვეთას ვადით ერთიდან სამ წლამდე. შესაბამისად, სასამართლოს აქვს დისკრეცია, სასჯელის რომელ სახეს შეარ-

ჩევს და რა ზომით.

5. პალატა მიუთითებს, რომ სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპიდან გამომდინარე, რომლის გაუთვალისწინებლადაც შეუძლებელია საუბარი სასჯელის სამართლიანობაზე, სასამართლო ინდივიდუალურად უნდა შეაფასოს მოცემული საქმის გარემოებები და მსჯავრდებულის პიროვნება; ასევე, ის გარემოება, თუ კონკრეტული სახისა და ზომის სასჯელის შერჩევა რამდენად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს.

6. მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს შემდეგ გარემოებებს:

მსჯავრდებულმა ს. მ-ემ პირველივე დაკითხვისას აღიარა და მოინანია ჩადენილი ქმედება და ითანამშრომლა გამოძიებასთან.

საქმეზე უდავოდ ცნობილი მტკიცებულებებით: ს. მ-ის მეუღლის – ლ. ქ-ას (დაზარალებული), მამის – მ. მ-სა (დაზარალებული) და დედის – ქ. მ-ის ჩვენებებით დადგენილია, რომ 2016 წლის 17 ოქტომბერს ჩადენილი ფიზიკური ძალადობა მამისა და მეუღლის მიმართ იყო პირველი შემთხვევა და მანამდე მას ოჯახის წევრებზე, კერძოდ – მშობლებზე, შეიღებსა და მეუღლეზე ფიზიკური ძალადობა არ განუხორციელებია.

საქმეში წარმოდგენილია 2016 წლის 15 ნოემბრის სანოტარო წესით დამოწმებული განცხადება, რომლის თანახმადაც, ლ. ქ-სა და მ. მ-ეს (დაზარალებულებს) არანაირი პრეტენზია არ აქვთ ს. მ-თან და თანახმა არიან, მასზე გავრცლდეს კანონით გათვალისწინებული შეღავათები.

ს. მ-ეს მსჯავრი დაედო ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულის ჩადენაში. მართალია, იგი წარსულში ნასამართლევია და ამ დანაშაულის ჩადენის დროს იყო პირობით მსჯავრდებული, მაგრამ მის მიერ წარსულში ჩადენილი ქმედება (ქურდობა) არ არის ძალადობრივი ხასიათის. შესაბამისად, სასჯელის სახის შერჩევისას გასათვალისწინებელია ის გარემოებაც, რომ მსჯავრდებული მიდრეკილი არ არის, ჩაიდინოს ერთი და იმავე სიმძიმისა და კატეგორიის დანაშაული, რომლის არსებობაც მნიშვნელოვნად შეამცირებდა სასჯელის ერთ-ერთი მიზნის – ახალი დანაშაულის პრევენციის შანსებს.

პალატა ასევე ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებასაც, რომ ს. მ-ეს განაჩენთა ერთობლიობით საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით. მას დღე-ის მდგომარეობით საპატიმრო სასჯელი – 1 წელი – მოხდილი

აქვს სრულად და იხდის არასაპატიმრო სასჯელს – ეწევა საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომას. პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლების შემდეგ ს. მ-ის რაიმე ანტისოციალურ ან დანაშაულებრივ ქცევაზე ან/და საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომისთვის თავის არიდების შესახებ ინფორმაცია სასამართლოში არ ყოფილა წარმოდგენილი, რის გამოც, საკასაციო პალატის მოსაზრებით, არასაპატიმრო სასჯელის შეცვლა საპატიმრო სასჯელით და მისი კვლავ პენიტენციურ დაწესებულებაში მოთავსება ხელს შეუშლის მისი რესოციალიზაციის პროცესს, რაც ასევე სასჯელის მიზანს წარმოადგენს.

7. რაც შეეხება პროკურორის მიერ საჩივარში მითითებული მი გარემოებას, რომ ს. მ-ემ დანაშაული ჩაიდინა არასრულწლოვანი შვილების თანდასწრებით, რა თქმა უნდა, პალატა იზიარებს ბრალდების მხარის სულისკვეთებას, რომ არასრულწლოვანი ბავშვების თანდასწრებით ს. მ-თვის შერაცხული ქმედების (ოჯახური ძალადობის) ჩადენა მომეტებულად გასაკიცხია, მაგრამ იმის გათვალისწინებით, რომ აღნიშნული წარმოადგენს მუხლის მაკვალიფიცირებელ გარემოებას, სასჯელის განსაზღვრისას საკასაციო პალატა მას მხედველობაში არ მიიღებს, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსის კერძო ნაწილის მუხლი ან ნაწილი დანაშაულის შემადგენლობის ნიშნად ითვალისწინებს შემამსუბურებელ ან დამამძიმებელ გარემოებას, იგივე გარემოება სასჯელის დანიშვნის დროს მხედველობაში არ მიიღება.

8. ამდენად, ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, მოცემული კონკრეტული საქმის გარემოებებიდან გამომდინარე, განაჩინთა ერთობლიობით განსაზღვრული საბოლოო სასჯელი – 1 ნლით თავისუფლების აღკვეთა და საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით – წარმოადგენს სამართლიან სასჯელს და სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების მიღწევას.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ოზურგეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მამუკა ნადირაძის საკასაციო საჩივარი არ დაქმაყოფილდეს.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 აპრილის განაჩენი დარჩეს უც-ვლელად.

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მოსამართლე ნინო გვენეტაძის განსხვავებული აზრი

ს. მ-ის სისხლის სამართლის საქმეზე, დანაშაული, გათვა-ლისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით

1. უწინარესად ვადასტურებ ჩემს პატივისცემას საკასაციო პალატის აღნიშნული სასამართლო გადაწყვეტილების მიმართ, რომელიც პალატის წევრებმა გამოიტანეს ხმათა უმრავლესობით. მიუხედავად ამისა, როგორც საქმის განხილვაში მონაწილე მოსამართლეს, მაქვს ჩემი კოლეგებისგან განსხვავებული აზრი და არ ვთანხმები ს. მ-ის მიმართ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 აპრილის განაჩენის უცვლელად დატოვებას სასჯელის ნაწილში. მიმაჩინა, რომ მსჯავრდებულის მიმართ უნდა გამოყენებულიყო საქართველოს სსკ-ის მე-40 მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული სასჯელის სახე – ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა. ჩემი აზრით, სასამართლოს მიერ მსჯავრდებულის მიმართ გამოყენებული სასჯელის სახე – საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით, არ შეესაბამება მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედების სიმძიმესა და მის პირვენებას. აღნიშნული სასჯელის სახე ამ კონკრეტულ შემთხვევაში არის ზედმეტად ლმობიერი და არ წარმოადგენს მსჯავრდებულ ს. მ-ზე ზემოქმედების იმ ფორმას, რომელსაც შეუძლია უზრუნველყოს სასჯელის მიზნების განხორციელება-სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. ჩემს პოზიციას ვასაბუთებ საქმეში არსებული შემდეგი გარემოებებით, კერძოდ:

2. 2016 წლის 19 ოქტომბრის ბრალდების შესახებ დადგენილებით, ს. მ-ეს ბრალად წარედგინა საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენა, ესე იგი ოჯახის ერთი წევრის მიერ

ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი ორი პირის მიმართ, არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

3. 2016 წლის 17 ოქტომბერს, დაახლოებით 01:30 საათზე, ლის მუნიციპალიტეტის სოფელ შ-ში ს. მ-ებ მეუღლეს – ლ. ქ-ას, სახლში ყოფნისას, მათი არასრულწლოვანი შვილის – ქ. მ-ის თანდასწრებით, შელაპარაკებისას, ძალადობით, კერძოდ, შუბლის არეში ჭიქის სროლითა და სახეში ხელის დარტყმით მიაყენა ფიზიკური ტკივილი და მსუბუქი ხარისხის დაზიანება ჯანმრთელობის მოუშლელად. იმავე დამეს, დაახლოებით 04:30 საათზე, ს. მ-ებ სახლში ყოფნისას თავისი არასრულწლოვანი შვილების – გ. და ქ. მ-ების თანდასწრებით, მამას – მ. მ-ეს ძალადობით, კერძოდ, ფეხებში მუშტების რამდენჯერმე დარტყმით მიაყენა ფიზიკური ტკივილი.

4. ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 10 ოქტომბერის განაჩენით ს. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით.

5. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის საფუძველზე გაუქმდა ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 2 ნოემბრის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული პირობითი მსჯავრი – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, რომლის ნაწილი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, დაემატა პოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს და საბოლოოდ ს. მ-ეს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 400 საათით.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 აპრილის განაჩენით ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 10 ოქტომბერის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. კასატორი – ოზურგეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორი მამუკა ნადირაძე ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში

ცვლილების შეტანას და ს. მ-თვის საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში უფრო მკაცრი სასჯელის დანიშვნას თავისუფლების აღკვეთის სახით, იმ მოტივით, რომ ს. მ. ნასამართლევია განზრახი დანაშაულისთვის (ქურდობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ბიამზ უკანონო შეღწევით) და მიუხედავად მის მიმართ გამოჩენილი ლმობიერებისა, რაც გამოიხატა მისთვის ამ დანაშაულთან დაკავშირებით პირობითი სასჯელის განსაზღვრით, მან არასრულნლოვანი შვილების თანდასწრებით იძალადა მეუღლესა და მამაზე. ამდენად, ასეთ პირობებში აღნიშნული დანაშაულისთვის მსჯავრდებულის მიმართ სასჯელის სახედ საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრა არ არის სამართლანი, არ შეესაბამება ს. მ-ის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების ხასიათს, არ იქნება დამაფიქრებელი და ვერ უზრუნველყოფს მის რესოციალიზაციას.

8. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები და მიიჩნია, რომ წარმოდგენილია საკამარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, მათ შორის – ბრალდებულ ს. მ-ის აღიარებითი ჩვენება, დაზარალებულების: ლ. ქ-სა და მ. მ-ის ჩვენებები, მოწმეების: ქ. მ-ისა და კ. მ-ის ჩვენებები, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ს. მ-ემ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, რასაც არც მხარეები ხდიან სადაცოდ.

9. მოცემულ შემთხვევაში ბრალდების მხარემ განაჩენი გაასაჩივრა მხოლოდ სასჯელის ნაწილში და ითხოვა ს. მ-თვის პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელი სასჯელის განსაზღვრა, რაც მიმაჩნია მიზანშენონლად და პროკურორის საკასაციო საჩივრი უნდა დაკმაყოფილდეს საქმეში არსებულ შემდევ გარემოებათა გამო:

10. ზემოხსენებული შემთხვევა არ ყოფილა მსჯავრდებულის მიერ ოჯახის წევრის მიმართ ძალადობის პირველი ფაქტი, რასაც ადასტურებს 2015 წლის 5 აგვისტოს ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს მოსამართლის გადაწყვეტილება შემაკავებელი ორდერის №... დამტკიცების შესახებ მოძალადე-ს. მ-ის მიმართ. სასამართლო სხდომაზე ძალადობის მსხვერპლმა ლ. ქ-მ მხარი დაუჭირა ორდერის დამტკიცებას და დაადასტურა ს. მ-ის მხრიდან მის მიმართ ოჯახური ძალადობის ფაქტები და ს. მ-

ც დაეთანხმა შემაკავებელი ორდერის დამტკიცებას. მოძალა-დეს დაევალა, მოშორებოდა მსხვერპლის საცხოვრებელ სახლს. ასევე აეკრძალა ლ. ქ-სთან, მის სამსახურსა და იმ ადგილებთან მიახლოება, სადაც მსხვერპლი იმყოფებოდა. შემაკავებელი ორ-დერი გაიცა ერთი თვის ვადით. აღნიშნული ცხადყოფს, რომ მსჯავრდებული ადრეც ძალადობდა ოჯახის წევრზე, მეუღლე-ზე.

11. საქმეში არსებობს მსჯავრდებულის მეზობლის, მოწმე კ. მ-ის დაკითხვის ოქმი, სადაც იგი აღნიშნავს, რომ ს. მ. ხშირად სვამს და მთვრალი თავისი ოჯახის წევრების მიმართ ხდება აგ-რესიული. ხშირად გაუგონია მისი ოჯახიდან მსჯავრდებულის ყვირილისა და გინების ხმა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, ჩანს, რომ ს. მ. სისტემატურად ავლენს აგრესიას ოჯახის წევრების მიმართ და საფრთხეს წარმოადგენს მათვის.

12. ს. მ-ის პასუხისმგებლობის ერთ-ერთ მთავარ დამამძიმე-ბელ გარემოებას წარმოადგენს ის, რომ ოჯახში ძალადობა არ ყოფილა მისი მხრიდან განზრახი დანაშაულის ჩადენის პირვე-ლი ფაქტი, რაც აღნიშნულია პროკურორის საკასაციო საჩივარ-ში. ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 2 ნოემ-ბრის განაჩენით დამტკიცდა ოზურგეთის რაიონული პროკურა-ტურის პროკურორსა და ს. მ-ეს შორის დადებული საპროცესო შეთანხმება. ს. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სის-ხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და იმავე მუხლის მესამე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით გათვა-ლისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (ქურდობა, რამაც მნიშ-ვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ბინაში უკანონო შეღ-წევით). აღნიშნული დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენის გამო, სასამართლომ მსჯავრდებულს სასჯელის სახედ და ზომად გა-ნუსაზღვრა 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სა-ქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე, 64-ე მუხლე-ბის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით მსჯავრად და გამოსაც-დელ ვადად დაუდგინდა 4 (ოთხი) წელი. ს. მ-ემ ოჯახური ძალა-დობა ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის მსვლელობის პერიოდში. აღ-ნიშნულს კი დიდი მნიშვნელობა გააჩნია ბრალის ცნების უპირა-ტესობაზე აგებული სისხლის სამართლისთვის, რომლის მიხედ-ვით, მოსამართლე სუბიექტურად და პერსონალურად კიცხავს დანაშაულებრივი ქმედების ამსრულებელს მის მიერ ჩადენილი მართლსაწინააღმდეგო ქმედების გამო. ამასთან, სასჯელსა და დანაშაულს შორის პროპორციულობის განსაზღვრისას, გარდა ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედების მაკვალიფიცირებელი და

შემამსუბუქებელი გარემოებებისა, ხელმძღვანელობს ასევე დამნაშავის პიროვნული მახასიათებლებით. ხოლო სისხლის სამართლისთვის პიროვნების დახასიათების დროს, პირველ რიგში, გასათვალისწინებელია მისი კრიმინალური წარსული, არის თუ არა პირი ნასამართლევი. ნასამართლობისა და მით უმეტეს, პირობით დანიშნული გამოსაცდელი ვადის მსვლელობისას განზრახი დანაშაულის ჩადენა წარმოადენს ისეთ სამართლებრივ მდგომარეობას, რომელიც ერთობ ამცირებს დამნაშავის მიმართ მსუბუქი სასჯელის გამოყენების შანსს. მოცემულ შემთხვევაში პირობითმა მსჯავრმა ვერ უზრუნველყო სასჯელის იმ მიზნების მიღწევა, რომელიც გულისხმობს ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას და დამნაშავის რესოციალიზაციას. მსჯავრდებულ ს. მ-ის მიერ განხორციელებული ქმედებიდან და მისი პიროვნებიდან გამომდინარე, მისთვის სასჯელის სახედ საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრა ვერ შეძლებს აგრეთვე სამართლიანობის აღდგენის მიზნის მიღწევას.

13. გარდა აღნიშნულისა, აუცილებლად მიმაჩნია მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი ქმედების გარემოებების ზედმინევნით გაანალიზება. ს. მ. ოჯახში ძალადობას სჩადის მისი ოჯახის ორი წევრის მიმართ, თანაც არასრულწლოვანი შეიღების თანდასწრებით. საქმის მასალებისა და მის მიმართ შერაცხული ბრალის მიხედვით, ს. მ-ის მიერ ჩადენილი დანაშაული ფაქტობრივად მოიცავს ორი ეპიზოდის კუმულაციას. სახელდობრ, პირველ შემთხვევაში როგორც ბრალდებულის, დაზარალებულებისა და მოწმის ჩვენებებით ირკვევა, ჯერ საკუთარი ქალიშვილის თანდასწრებით ფიზიკურად იძალადა მეუღლეზე – ლ. ქ-ზე, კერძოდ, შებლის არეში ესროლა ჭიქა და სახეში დაარტყა მთელი ძალით მოქნეული ხელი. შემდგომ ძალის გამოყენებით გააღმობლების საძინებელი ოთახის კარი, რომელიც შიგნიდან იყო ჩაკეტილი თოკით, შევარდა ოთახში, სადაც ეძინათ მსჯავრდებულის მამას-მ. მ-ეს, დედას – ქ. მ-ეს და მსჯავრდებულის არასრულწლოვან შეილს – გ. მ-ეს. ის ყვიროდა და სიტყვიერად ემუქრებოდა სიცოცხლის მოსპობით მამასა და საკუთარ მეუღლეს – ლ. ქ-ას, რომელიც ცდილობდა დაეწყნარებინა მსჯავრდებული. ამის შემდეგ კი მან მამას – მ. მ-ს, რომელიც ცდილობდა საწოლიადან წამოდგომას, სხეულზე, კერძოდ, ფეხების არეში მუშტებით მიაყენა რამდენიმე დარტყმა. ამგვარი ქმედების ჩადენამ არასრულწლოვანთა თანდასწრებით შესაძლოა, სავალალო ზემოქმედება იქონიოს მათ ფსიქიკასა და შემდგომ განვითარებაზე, ვინაიდან ოჯახში ძალადობა ნეგატიურ

გავლენას ახდენს ბავშვზე, უნგრევს მას სტაბილურობისა და უსაფრთხოების განცდას. როგორც სისხლის სამართლის საქმეში არსებული დაპადების მოწმობების ასლებიდან ირკვევა, მსჯავრდებულის შვილები იყვნენ 3 და 4 წლისანი, როდესაც შეესწრნენ ს. მ-ის მიერ ოჯახის ორი წევრის მიმართ ჩადენილ ძალადობას. ს. მ-ემ არ გაითვალისწინა, მის ქმედებას რა უარყოფითი გავლენას მოხდენა შეეძლო თავის შვილებზე. მით უმეტეს, რომ ალნიშნულ ასაკში ბავშვის ფსიქიკა ადრეული ჩამოყალიბების სტადიაზეა და გამოირჩევა განსაკუთრებული მგრძნობელობით. ის ჯერ თავისი ქალიმვილის ნინაშე ფიზიკურად ძალადობს მეუღლეზე, ხოლო შემდგომ – უკვე საკუთარ მამაზე ორივე არასრულწლოვანი შვილის თანდასწრებით, რაც ცალსახად წარმოადგენს ჩადენილი ქმედების მახასიათებელ ისეთ გარემოებას, რომელიც მის საშიშროებას მნიშვნელოვნად ზრდის.

14. რაც შეეხება საქმეში არსებულ სასჯელის შემამსუბუქებელ გარემოებებს-ს. მ-ის მიერ გამოძიებასთან თანამშრომლობასა და მის მიერ ბრალის ალიარებას, ასევე სანოტარო აქტს, რომლითაც დამოწმებულია დაზარალებულების – ლ. ქ-სა და მ. მ-ის განცხადება, რომლითაც ისინი აფიქსირებენ, რომ არ გააჩნიათ პრეტენზიები ს. მ-ის მიმართ და ითხოვენ მასზე კანონით გათვალისწინებული მაქსიმალური შეღავათების გავრცელებას, მითითებული გარემოებები შეიძლებოდა, გამხდარიყო მხოლოდ ჩადენილი დანაშაულისათვის საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის სანქციით გათვალისწინებული სასჯელის სახის – თავისუფლების აღკვეთის ფარგლებში მსჯავრდებულისთვის შეღავათის განევის და არა მის მიმართ უფრო მსუბუქი სახის სასჯელის-საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის გამოყენების საფუძველი.

15. მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არსებული სასჯელის დამამზიმებელი და შემამსუბუქებელი გარემოებების შედარებით დავასკვენი, რომ ს. მ-თვის სასჯელის სახედ და ზომად საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის შეფარდება არის ზედმეტად ლმობიერი სასჯელი, ვერ აკმაყოფილებს საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის მოთხოვნებს, რომლის მიხედვით, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს, ასევე ვერ უზრუნველყოფს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის ზოგადი ნაწილის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრული სასჯელის მიზნების განხორციელებას. სამართლიანობის აღდგენა

პრაქტიკაში დაიყვანება სამართლიანი სასჯელის დანიშვნაზე და ს. მ-ის დანაშაულებრივი ქმედების დამამტიმებელი გარემოებებიდან გამომდინარე, დანიშნული სასჯელი, საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომა, ვერ შეძლებს მიაღწიოს სამართლიანობის აღდგენის მიზანს. რაც შეეხება ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებასა და დამნაშავის რესოციალზაციას, როგორც უკვე აღვნიშნე, მსჯავრდებულმა განზრახი დანაშაული, ჯანმრთელობის წინააღმდეგ მიმართული ქმედება – ოჯახში ძალადობა (126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტები) ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის მსვლელობის დროს და ასეთი მსუბუქი სასჯელის გამოყენება ვერ გამორიცხავს მის მიერ ახალი დანაშაულის ჩადენის რისეს და ვერ იქნება დამაფიქრებელი მსჯავრდებულისთვის, გააცნობიეროს თავისი ქმედების ხასიათი, მართლწინააღმდეგობა და დანაშაულებრივი ქმედების სიმძიმე.

16. სასჯელის პროპორციულობის, ანუ თანაზომიერების პრინციპი სამართლებრივი სახელმწიფოს იდეიიდან მომდინარეობს. დანიშნულმა სასჯელმა საზოგადოებას სამართლიანობის განცდა უნდა გაუჩინოს. ამასთანვე, სასჯელი უნდა ეფუძნებოდეს სამართლიანობის არა აბსტრაქტულ იდეას, არამედ დამნაშავის რაციონალურ, მიზანშეწონილ დასჯას, მის მიერ ჩადენილი მართლსანინააღმდეგო და ბრალეული ქმედების გამო, რაც ხელს უწყობს დანაშაულთან ეფექტიან ბრძოლას. ამგვარად, სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პროცესში გადამზყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება სისხლის სამართლის კოდექსის ნორმით გათვალისწინებული სანქციის სწორად შერჩევას. ამ თვალსაზრისით, სასჯელის ინდივიდუალიზაციისთვის მაქსიმალურ შესაძლებლობას იძლევა შეფარდებით განსაზღვრული და ალტერნატიული სასჯელები. მათი მეშვეობით სასამართლოს შეუძლია, გაითვალისწინოს დანაშაულის საშიშროება, დამნაშავის პიროვნება და საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლით გათვალისწინებული სხვა გარემოებები. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილი ითვალისწინებს სასჯელის ორ სახეს: საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომას ან თავისუფლების აღვეთას. საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომა, როგორც სისხლის სამართლის სასჯელი, ნარმოადგენს მსჯავრდებულის უსასყიდლო შრომას, რომლის სახესაც განსაზღვრავს პრობაციის ბიურო. თავისი შინაარსით იგი გულისხმობს საზოგადოებისთვის სარგებლის მოტანას. შესაბამისად, როდესაც პირს შეფარდებული აქვს საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომა, მისი მხრიდან უნდა არსებობდეს მოლოდინი, რომ

იგი აღარ ჩაიდენს დანაშაულს. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მესამე ნაწილის მიხედვით, სასამართლო სასჯელის დანიშვნისას ითვალისწინებს დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, ხოლო ს. მ-ის წარსული არ იძლევა საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ იგი აღარ ჩაიდენს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექტით გათვალისწინებულ დანაშაულს და თავისუფლების აღკვეთის გარეშე შესაძლებელი იქნება მისი გამოსწორება. განხილულ საქმეში არსებული გარემოებები, კერძოდ: წარსულში შემაკავებელი ორდერის არსებობა, ნასამართლობა, პირობითი მსჯავრის დროს ოჯახში ძალადობის ჩადენა, არასრულწლოვანთა თანდასწრებით, ოჯახის ორი წევრის მიმართ სასჯელის ინდივიდუალიზაციისთვის არსებითა და ამ შემთხვევაში გამოირიცხება მსუბუქი სანქციის სახის, საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომის გამოყენების საფუძველი და მისი დანიშვნა ვერ იქნება სამართლიანი. სხვანაირად, კანონმდებელი სასჯელის სახედ 126¹-ე მუხლის ნაწილით თავისუფლების აღკვეთას აღარ განსაზღვრავდა და დასჯერდებოდა მხოლოდ მსუბუქ სანქციას. სასჯელის ინდივიდუალიზაციისთვის ალტერნატივის დატოვება იმას ნიშნავს, რომ ყოველი კონკრეტული შემთხვევა უნდა შეფასდეს ინდივიდუალური თავისებურებებიდან გამომდინარე. ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა კი უფრო ეფექტური ზეგავლენას მოახდენდა მსჯავრდებულზე, ვინაიდან იგი გულისხმობს დამნაშავის საზოგადოებისგან იზოლაციას მისი თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულებაში მოთავსებით და შესაძლებელს გახდიდა სასჯელის მიზნების მიღწევას, რაც ვერ უზრუნველყო ს. მ-ის შემთხვევაში კანონით გათვალისწინებულმა შედაგათების გამოყენებამ. სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას.

17. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მაქვს რაჩემი კოლეგა მოსამართლეებისგან განსხვავებული აზრი, მიმაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ს. მ-ეს, მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედების გამო, სასჯელის სახედ უნდა განსაზღვროდა თავისუფლების აღკვეთა, საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის სანქციით გათვალისწინებულ ფარგლებში.

**მოსამართლე: ნინო გვენეტაძე
13.12.2017წ.**

3. დანაშაული სქესობრივი თავისუფლებისა და ხელშეუხებლობის წინააღმდეგ

გაუაატიურება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№188აპ-17

25 სექტემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ვ. შ-ის
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ნ. თ-ას საკასაციო საჩივა-
რი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 23 თებერვლის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 21 ოქტომბრის განაჩენით ვ. შ. –
ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის
137-ე მუხლის მესამე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლე-
ბის აღკვეთა 13 წლით; სსკ-ის 138-ე მუხლის მესამე ნაწილის „გ“
ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 13 წლით; სსკ-ის 178-ე
მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტე-
ბით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით. საქართველოს სსკ-ის
59-ე მუხლის მეორე ნაწილის საფუძველზე თანაბარმა სასჯელმა
შთანთქა თანაბარი სასჯელი, ხოლო უფრო მკაცრმა სასჯელმა
– ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიო-
ბით, ვ. შ-ს ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა
თავისუფლების აღკვეთა 13 წლით, რომლის მოხდა აეთვალა
2016 წლის 25 თებერვლიდან.

2. ვ. შ-ს მსჯავრი დაედო იმაში, რომ ჩაიდინა გაუპატიურება,
ესე იგი სქესობრივი კავშირი ძალადობით, ჩადენილი ჯგუფუ-
რად; მანვე ჩაიდინა სექსუალური ხასიათის ძალმომრეობითი
მოქმედება, ესე იგი სხვაგვარი სექსუალური კონტაქტი გაუკულ-
მართებული ფორმით, ჩადენილი ძალადობით, ჯგუფის მიერ;

მანვე ჩაიდინა ძარცვა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის აშკარა დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რა-მაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ძალადობით, რომელიც საშიში არ არის სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის.

მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 19 თებერვალს, სალამოს საათებში, ვ. შ. იმყოფებოდა თ-ში, მეტროს სადგურ „დ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე, 15 წლის რ. მ-სა და 11 წლის ო. ბ-თან ერთად. ამ დროს ვ. შ-მა შეამჩნია, რომ მეტროს მხრიდან შ-ის ხიდის მიმართულებით ფეხით მარტო მოძრაობდა ს. ზ.. ვ. შ-მა რ. მ-სა და ო. ბ-ეს შესთავაზა, გაჰყოლოდნენ გოგოს, რათა მისთვის წაერთმიათ ფული. რ. მ. და ო. ბ. დასთანხმდნენ და ყველა ერთად გაჰყვა ს. ზ-ს. როდესაც ისინი მიუახლოვდნენ რესტორან – ვ. შ-მა, რ. მ-მა და ო. ბ-ემ ს. ზ. ძალადობის გამოყენებით ჩაიყანეს ბ-ის სანაპიროსკენ მდებარე ტყე-პარკში და წაეჭირეს. ვ. შ-მა და რ. მ-მა გადაწყვიტეს ს. ზ-ის გაუპატიურება და სხვაგვარი სექსუალური კონტაქტის დამყარება გაუკულმართებული ფორმით, თუმცა დაზარალებული უწევდა წინააღმდეგობას. მიუხედავად ამისა, ვ. შ-მა ს. ზ-ს შემოახია ტანსაცმელი, რა დროსაც რ. მ-ს გოგონა დაჭერილი ჰყავდა, არ აძლევდა მოძრაობის საშუალებას და მისთვის ხელი პირზე ჰქონდა აფარებული, რათა არ ეყვირა. ვ. შ-მა და რ. მ-მა ცემისა და ძალადობის გამოყენებით ს. ზ-ს გახადეს ქვედა საცვალი და ვ. შ-მა ძალადობის გამოყენებით დაამყარა მასთან სქესობრივი კავშირი. ძალადობრივი სქესობრივი აქტის მომენტში რ. მ-ს გაავარებული ჰყავდა ს. ზ. და პირზე ხელის აფარებით არ აძლევდა ყვირილის საშუალებას. ამის შემდეგ ვ. შ-მა ძალადობის გამოყენებით, რ. მ-ის დახმარებით, ს. ზ. გადმოაბრუნა მუცლით მიწისკენ. მინაზე წაეჭეულ ს. ზ-ს ვ. შ-მა მოსთხოვა მისთვის გადაეცა ფული, რაზეც დაზარალებულმა უარი განუცხადა. ვ. შ-მა ძალადობის გამოყენებით, რომელიც საშიში არ არის სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის, ს. ზ-ს ქურთუკის ჯიბიდან აშკარად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ამოაცალა 175 ლარი და საკრედიტო ბარათები. შემდეგ მან წინააღმდეგობისა და თხოვნის მიუხედავად, გაუკულმართებული ფორმით, უკანა ტანიდან დაამყარა მასთან სქესობრივი კავშირი, რის შემდეგაც ვ. შ-ს ჩაენაცვლა რ. მ., რომელმაც ასევე გაუკულმართებული ფორმით დაამყარა ს. ზ-თან სქესობრივი კავშირი, რასაც თან ახლდა ძალადობა და ცემა, რის შემ-

დეგაც ვ. შ-მა, რ. მ-მა და ო. ბ-ემ დატოვეს შემთხვევის ადგილი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 23 თებერვლის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 21 ოქტომბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ვ. შ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ნ. თ-ამ, რომელმაც ითხოვა მსჯავრდებულის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის მესამე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდების ნაწილში. კასატორი სადავოდ არ ხდის განაჩენს სსკ-ის 178-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში.

ადვოკატი მსჯავრდებულის გამართლების საფუძვლად მიუთითებს იმ გარემოებაზე, რომ საქმეში არ არსებობს უტყუარ მტკიცებულებათა ისეთი ერთობლიობა, რომელიც საკმარისი იქნებოდა ვ. შ-ის მსჯავრდებისთვის. სასამართლომ უსაფუძვლოდ გაიზიარა დაზიარალებულის მიერ სასამართლოში მიცემული ჩვენება, რომელიც იყო რადიკალურად განსხვავებული და ურთიერთგამომრიცხავი მის მიერ გამოძიებაში მიცემული ჩვენებისან, სადაც ის ამბობდა, რომ ვ. შ-ს არ დაუმყარებია სექსუალური კონტაქტი არც საშოდან და არც გაუკულმართებული ფორმით, მან მხოლოდ ფული წართვა. ასევე, არ უნდა იქნეს გაზიარებული მონმების – რ. მ-სა და ო. ბ-ის ჩვენებები, ვინაიდან ისინი ურთიერთნინააღმდეგობრივია და შეიცავს მხოლოდ და მხილოდ ურთიერთგამომრიცხავ გარემოებებს. საქმეში არსებული ექსპერტის დასკვნების თანახმად კი, წათლად გამოიყვეთა ის ფაქტი, რომ ვ. შ-ს რაიმე სახის კავშირი აღნიშნულ დანაშაულთან არ ჰქონია.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ საკასაციო საჩივრებისა და საქმის მასლების შესწავლის შედეგად დაასკვნა, რომ კასატორის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა, პირველ ყოვლისა, მიუთითებს, რომ ვ. შ-ის ქმედებას შეაფასებს მხოლოდ საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის მესამე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და 138-ე მუხლის მესამე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებასთან მი-

მართებით, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში დაცვის მხარე განაჩენს სადაცოდ არ ხდის.

3. საქართველოს პარლამენტის 2017 წლის 5 აპრილის დადგენილებით რატიფიცირებულ იქნა ევროპის საბჭოს კონვენცია „ქალთა მიმართ ძალადობისა და ოჯახში ძალადობის პრევენციისა და აღკვეთის შესახებ“ (ე.წ. „სტამბოლის კონვენცია“), რომელიც მიზნად ისახავს ქალების დაცვას ყველა ფორმის ძალადობისაგან. დასახელებული კონვენციის 36-ე მუხლით დადგენილია ყოველი ქალის სექსუალური ძალადობის, მათ შორის – გაუპატიურებისაგან დაცვის ვალდებულება. ნიშანდობლივია, რომ საკასაციო პალატამ არაერთხელ გაუსვა ხაზი სექსუალური ძალადობის განსაკუთრებულად მძიმე ხასიათსა და მის დამანგრეველ გავლენას მსხვერპლზე და, შესაბამისად, სახელმწიფოს ვალდებულებას სექსუალური ძალადობისაგან ადამიანის დაცვის თაობაზე, ხოლო უკვე ჩადენილი დანაშაულის შემთხვევაში დამნაშავის გამოვლენისა და მისთვის ადეკვატური სასჯელის შეფარდების, დანაშაულის მსხვერპლის მიმართ კი – სათანადო მორალური/ფსიქოლოგიური მხარდაჭერის აღმოჩენის აუცილებლობას (მაგალითისთვის იხ. საქმე №466აპ-16).

4. პალატამ არაერთხელ იმსჯელა ასევე დაზარალებულის ჩვენების მნიშვნელოვნობაზე ამ კატეგორიის დანაშაულთა განხილვისას და მიუთითა, რომ განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს დაზარალებულის ჩვენების თანმიმდევრულობასა და შესაბამისობას სხვა მტკიცებულებებსა და საქმეზე დადგენილ სხვა ფაქტობრივ გარემოებებთან (იხ. საქმეები №253აპ-15, №466აპ-16).

5. საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ მხარეთა სრული თანასაწირობისა და შეჯიბრებითობის პირობებში გამოკვლეული მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტითა დადასტურებული კ. შ-ის მიერ მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებების ჩადენა, კერძოდ:

6. დაზარალებულმა ს. ზ-მა განმარტა, რომ 2016 წლის 20 ოქტომბრის, დამებ, დაახლოებით 23:30-24:00 საათზე, სამსახურიდან სახლში ფეხით ბრუნდებოდა. დ-ის ხიდის ბოლოს, ბენზინგასამართ სადგურთან, მიუვახლოვდა ახალგაზრდა მამაკაცი და გამოელაპარაკა გაცნობის მიზნით, რასაც ს. ზ-მა არ მიაქცია ყურადღება და განაგრძო გზა. პარკში გზის გადაკვეთისას, კ. შ. მიუვახლოვდა და უკანალზე მიარტყა ხელი, რამაც გააღიზიანა ს. ზ. და მამაკაცს მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა. ამ დროს

დაინახა, რომ შ-ს მოჰყვებოდა ორი, მისი აზრით, არასრულწლოვანი. სამივე შემოეხვია და ჩაათრიეს გ-ის უკანა მხარეს, ტყეპარკში. იგი დაღმართზე წააქციეს, რა დროსაც მრავალი ჭრილობა მიიღო. შ. დააწვა ზემოდან, აუწია ქვედაბოლო, საცვალი გაუხია და ცდილობდა სექსუალური აქტის განხორციელებას, რაშიც ეხმარებოდა ორი მოზარდი – რ. მ. და ო. ბ.. შ-მა ამოიღო სასქესო ორგანო შარვლიდან, რომელიც ჰქონდა ერეგირებული და ამყარებდა მასთან სქესობრივ კავშირს, კერძოდ: სასქესო ორგანოთი აწვებოდა სასქესო ორგანოზე და აკეთებდა ბიძგებს, რის გამოც დიდ ტკივილს განიცდიდა, ვინაიდან იყო ქალიშვილი. ამ დროს ის ორი პირი ხელებს უჭერდა, რათა ნაკლები ემოძრავა და ნაკლები წინააღმდეგობა გაეწია შ-სთვის, რომელიც მათთვის მეთაურივით იყო, რადგან სწორედ შ. აძლევდათ ბრძანებებს. რ. მ. და შ. ურთყამდნენ და აყენებდნენ სიტყვიერ შეურაცხოფას, რა დროსაც მიიღო დაზიანებები. ამის შემდეგ შ-მა დაიწყო მასტურბაცია და თან ეუბნებოდა, რომ სხვები ხელს არ ახლებდენ, თან ხელებს უფათურებდა. შემდეგ დაზარალებული გადააბრუნეს მუცელზე, რა დროსაც უკანა ტანში ვიღაცამ თითო შეუყო. დაზარალებულმა დააზუსტა, რომ, შესაძლოა, თითო არ იყო და სხვა რამე იყო. მანვე განმარტა, რომ ზუსტად არ იცის, კონკრეტულად რომელმა, შესაძლოა, შ-მა შესაძლოა, მ-მა. შემდეგ მ-მა თმაში მოჰკიდა ხელი და ხიან-ტოტიან ადგილას სახით ათრია და მასთან ორალური სქესობრივი აქტი დაამყარა. შემდეგ მ-მა მასთან ანალური სქესობრივი კავშირიც დაამყარა, რა დროსაც დაღვარა სპერმა, რომელიც დაზარალებულმა იგრძნო სხეულზე. ამის შემდეგ მოძალადებმა დატოვეს შემთხვევის ადგილი, ხოლო დაზარალებულმა მიმართა პოლიციას.

7. რ. მ-მა განმარტა, რომ იცნობს და მეგობრული ურთიერთობა აქვს ვ. შ-თან. 2016 წლის 20 თებერვალს რ. მ. იმყოფებოდა თავის დეიდაშვილ ო. ბ-სთან ერთად. ისინი ვ-ზე შეხვდნენ ვ. შ-ს და წავიდნენ დ-ში, სადაც ლუდის ბართან დაინახეს გოგონა, რომელსაც დაედევნა შ., ხიდთან დაეწია და გაცნობა შესთავაზა, რაზეც გოგომ უარი განუცხადა და მოსთხოვა თავი დაენებინა. ვ. შ-მა და მან გოგონა დაიჭირეს თმით და ხიდიდან ქვემოთ ჩაათრიეს, კაბა გაუხიეს და წინააღმდეგობის მიუხედავად, ჯერ შ-ა, ხოლო შემდეგ თვითონ დაამყარეს მასთან სქესობრივი კავშირი. მ-ის განმარტებით, შ-მა როგორც „წინიდან“, ისე „უკნიდან“ დაამყარა დაზარალებულთან სქესობრივი კავშირი.

8. მოწმე ო. ბ-ის ჩვენებით ირკვევა, რომ იგი და მისი დეი-

დაშვილი რ. მ. დ-ის მეტროსთან შეხვდნენ ვ. შ-ს. ამ დროს დ-ის მეტროსთან გამოიარა გოგონამ. შ-მა მ-ს უთხრა, რომ წასულიყვნენ და ფული წაერთმიათ. სამივე გაჰყვა გოგონას და წავიდნენ ტყისკენ, სადაც შ-მა იგი ჩაათრია ტყეში და დაიწყო „ცუდი რაღაცების“ კეთება. თან შ-მა გოგოს მუშტი დაარტყა. ჯერ შ-მა „გააკეთა ცუდი საქმე“, რა დროსაც მ. გოგოს ფეხებს უჭერდა.

9. 2016 წლის 25 თებრევლის ამოცნობის ოქმით დასტურდება, რომ ს. ზ-მა ამოსაცნობად წარმოდგენილი სამი ახალგაზრდა მამაკაციდან ამოიცნო პირი, რომელიც ცდილობდა მასთან სქესობრივი კავშირის დამყარებას და წაართვა დაახლოებით 165-175 ლარი. ამოცნობილი პირი არის ვ. შ..

10. ტრასოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, რომლის სისწორეც დაადასტურა ექსპერტმა ე. კ-ემ, ს. ზ-ის ქვედამოლოზე აღინიშნება მექანიკური ძალის ზემოქმედების შედეგად რღვევითა და ხევით განვითარებული დაზიანება. ტრუსზე არსებული ხევის ნიშნების მქონე დაზიანებები განვითარებულია მექანიკური ძალის ზემოქმედების შედეგად.

11. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, რომლის სისწორეც დაადასტურეს ექსპერტებმა – ე. ჩ-მა, თ. ქ-ემ და დ. გ-მ, ს. ზ-ს სხეულზე აღენიშნება დაზიანებები მრავლობითი სისხლნაჟღენთების, ნაკანკრებისა და წაჭდევების სახით. ნაკანკრები განვითარებული უნდა იყოს რაიმე მახვილი საგნის წვეტის, ლესილი კიდის ან მკვეთრად გამოხატული კიდის მქონე მკვრივი-ბლაგვი საგნის/საგნების მოქმედებით და ყველა დაზიანება, ცალ-ცალკე და ერთად აღებული, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად. ხანდაზმულობით არსებული დაზიანებების განვითარება არ ეწინააღმდეგება საქმის გარემოებებში მითითებულ თარიღს. ამავე დასკვნის მიხედვით, ს. ზ-ის საქალწულე აპეის მთლიანობა დარღვეული არ არის.

12. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, რომლის სისწორეც დაადასტურეს ექსპერტებმა – ე. ჩ-მა, თ. ქ-ემ და დ. გ-ამ, ს. ზ. არის ორსულად და ორსულობის ვადა (30.03.16-ის მდგომარეობით) შეესაბამება შვიდ კვირას. ს. ზ. შესაძლოა, დაორსულებულიყო საშოში სასქესო ასოს შეყვანისა და საქალწულე აპეის მთლიანობის დარღვევის გარეშე, იმ შემთხვევაში, თუ ეკულატი დაიღვრებოდა საშოს შესავალთან. თ. ქ-ემ და დ. გ-ამ ასევე განმარტეს, რომ ხშირია შემთხვევები, როცა უკანა ტანიდან ხდება სქესობრივი კავშირი და არ რჩება

კვალი ნაწიბურისა თუ დაზიანების სახით.

13.ჩ-ს სახელობის კლინიკის მეან-გინეკოლოგიის დეპარტა-მენტის ხელმძღვანელმა ნ. კ-ამ დაადასტურა, რომ 30 მარტის მდგომარეობით ს. ზ. იყო შვიდი კვირის ორსული. მონმის გან-მარტებით, ორსულობის ზუსტი თარიღის განსაზღვრა არ არის მარტივი და თარიღი ზედმინევნით ზუსტი ვერ იქნება.

14. ბიოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნითა და ექსპერტ ვ. ო-ას ჩვენებით, ს. ზ-ის ტანსაცმელზე აღმოჩენილი ლაქები, რომლებიც შეიცავს სპერმას, ეკუთვნის რ. მ-ს.

15. პალატა არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას, რომ და-ზარალებულის მიერ სასამართლოში მიცემული ჩვენება იყო რა-დიკალურად განსხვავებული და ურთიერთგამომრიცხავი მის მიერ გამოძიებაში მიცემული ინფორმაციისგან, სადაც ის ყვე-ლა ჩვენებაში ამბობდა, რომ ვ. შ. ცდილობდა მასთან სქესობრი-ვი კავშირის დამყარებს, თუმცა არ დაუმყარებია არც „წესიე-რი“ და არც გაუკულმართებული ფორმით, ვინაიდან ს. ზ-მა და-მაჯერებლად განმარტა სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას, რომ ვინაიდან იყო ქალიშვილი და არ ჰქონდა სქესობრივი კავ-შირის გამოცდილება, მის აღქმაში სქესობრივი კავშირი აქტის დამთავრებასა და სპერმის დაღვრასთან ასოცირდებოდა, რის გამოც გამოძიებაში მიუთითა, რომ ვ. შ. ცდილობდა, თუმცა არ დაუმყარებია მასთან სქესობრივი კავშირი. საკასაციო პალატის-თვის ლოგიკური და დამაჯერებელია ს. ზ-ის განმარტება და მას-ში ეჭვის შეტანის საფუძველი პალატას არ გასჩენია.

16. ს. ზ-ის ჩვენების სისწორეს ადასტურებს ის ფაქტიც, რომ იგი შემთხვევის შემდეგ დაორსულდა. ორსულობის თარიღი, იმის გათვალისწინებით, რომ ვერ იქნება ზედმინევნით ზუსტი, შეესაბამება დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენის დროს. საგუ-ლისხმოა ისიც, რომ ექსპერტებმა დაადასტურეს პირის დაორ-სულების შესაძლებლობა იმ ვითარებაში, რასაც აღწერს ს. ზ..

17. პალატა არ იზიარებს ასევე დაცვის მხარის პოზიციას მოწ-მების – რ. მ-სა და ო. ბ-ის ჩვენებებთან დაკავშირებით, რომ, თითქოსდა, ისინი ურთიერთნინააღმდეგობრივია და შეიცავს მხოლოდ და მხოლოდ ურითერთგამომრიცხავ გარემოებებს, ვი-ნაიდან არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობები თვითმხილველი არასრულწლოვანი მონმებების – რ. მ-სა და ო. ბ-ის ჩვენებებს შორის, მით უმეტეს მათი – განსაკუთრებით ო. ბ-ის (11 წლის) – ასაკის გათვალისწინებით, კონკრეტულად ვ. შ-ის მიერ ს. ზ-ის გაუპატიურების და სექსუალური ხასიათის ძალმომრეობითი მოქმედების ფაქტთან დაკავშირებით, არ გამოვლენილა.

18. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება ასევე დაცვის მხარეს, რომ საქმეში არსებული ექსპერტიზის დასკვნებით გამოირიცხა ვ. შ-ის რაიმე სახის კავშირი აღნიშნულ დანაშაულთან, ვინაიდან, იმის გათვალისწინებით, რომ ვ. შ-ის მიერ ს. ზ-თან ჩადენილი სქესობრივი ძალადობის დასრულების შემდეგ, მასთან სქესობრივი ძალადობა გააგრძელა რ. მ-მა და ამ დროს სრულიად შესაძლებელია, რომ ვ. შ-ის გენეტიკური მასალა გადაეფარა რ. მ-ის გენეტიკურ მასალას, რისი შესაძლებლობაც დაადასტურა ექსპერტმა.

19. დაცვის მხარე ასევე აპელირებს დაზარალებულის ჩვენებაზე, რომლის მიხედვით, ვ. შ-მა გადაატრიალა უკან, ზურგზე. როდესაც ამოაბრუნეს, იგრძნო, რომ მის ანალურ ხვრელში რომელიმაც შეუყო თითო, თუმცა არ გამორიცხავს, რომ ეს არ ყოფილიყო თითო, რა დროსაც იგრძნო ძლიერი ტკივილი და ვინაიდან დაზარალებული ვერ ასახელებს, რომ კონკრეტულად შ. იყო ის პირი, რომელმაც შეუყო თითო, ეს არის ვარაუდი, რომელიც უნდა გადაწყდეს მსჯავრდებულის სასარგებლოდ და ვ. შ. უდანაშაულოდ უნდა იქნეს ცნობილი სექსუალური ხასიათის ძალმომრეობითი მოქმედების ბრალდებაში. საკასაციო პალატა არ იზიარებს დაცვის მხარის აღნიშნულ მოსაზრებას შემდეგ გარემოებათა გამო:

რ. მ-ის განმარტებით, ვ. შ-მა ს. ზ-თან ორჯერ დაამყარა სქესობრივი კავშირი, ერთხელ – ბუნებრივი გზით, ხოლო მეორედ – გაუკულმართებული ფორმით უკანა ტანიდან. შ. რომ ადგა, შემდეგ უთხრა, რომ ხელით გააგრძელეო. შ-ს კავშირი ორჯერ ჰქონდა, ერთხელ – „ნინიდან“ ერთხელ – „უკნიდან“.

პირის ამოცნობის ოქმით დადგენილია, რომ 2016 წლის 25 თებერვალს თ-ში, გრ. რ-ის გამზირის №...-სი, დ-ის სამმართველოს – განყოფილების ადმინისტრაციულ შენობაში, თ. ბ-ეს გამომდიქმებულმა ამოსაცნობად წარუდგინა სამი პირი, რომელთაგან ამოიცნო ერთი – სახელად „გ.“ (ვ. შ-ს ამ სახელით იცნობდა), რომელმაც გოგონას აუნია კაბა და შემოახია ტრუსი, დააწვინა მუცელზე და საჯდომის მხრიდან „გაუკეთა ცუდი საქმე“.

20. საკასაციო პალატა არ იზიარებს დაცვის მხარის მოსაზრებას, რომ დაზარალებულის ჩვენების გაზიარების შემთხვევაშიც კი გამოკვეთილია დანაშაულის მცდელობა და მიუთითებს, რომ გაუპატიურება დამთავრებულად ჩაითვლება, როდესაც დამნაშავე სხვადასხვა ხერხის გამოყენებით დაიწყებს სქესობრივი კავშირის დამყარებას და არა აქვს მნიშვნელობა, მიიყვანს თუ არა ბოლომდე სქესობრივ აქტს. ქმედების დასრულებულად

მიჩნევისთვის არა აქვს მნიშვნელობა, სასქესო ასოს შეყვანა დასრულდება საშოს შესავალთან თუ თვით საშოში, ვინაიდან ამ დროიდან უკვე ხელყოფილია ადამიანის სქესობრივი თავი-სუფლება.

21. ამასთან, 2017 წლის 4 მაისს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 137-ე მუხლში განხორციელებული საკანონმდებლო ცვლილებების (რომელიც, თავის მხრივ, თანხმდებილია „სტამბოლის კონვენციის“ 36-ე მუხლთან) შედეგად, სექსუალური ხასიათის ძალმომრებითი მოქმედება, ანუ სექსუალური კონტაქტი გაუკულმართებული ფორმით, ჩადენილი ძალადობითა და ძალადობის მუქარით, ჩადენილი ჯგუფის მიერ – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 138-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (ძველი რედაქცია), რომელიც ითვალისწინებდა 10-დან 13 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას, შეესაბამება საქართველოს ამჟამად მოქმედი სსკ-ის 137-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის (გაუპატიურება, ესე იგი პირის სხეულში ნებისმიერი ფორმით სექსუალური ხასიათის შეღწევა სხეულის ნებისმიერი ნაწილის ან ნებისმიერი საგნის გამოყენებით, ჩადენილი ძალადობითა და ძალადობის მუქრით, ჯგუფურად), რაც ასევე ითვალისწინებს 10-დან 13 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას, რის გამოც ვ. შ-ის ქმედება დამატებით საქართველოს სსკ-ის 138-ე მუხლის მე-3 ნაწილით კვალიფიკაციას აღარ საჭიროებს, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის ამჟამად მოქმედი რედაქციის 137-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტი სრულად მოიცავს ვ. შ-ის მიერ განხორციელებულ დანაშაულებრივ ქმედებებს.

22. რაც შეეხება სასჯელს, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ჩადენილი ქმედების სიმბიმისა და მისი განსაკუთრებულად ამორალური ხასიათის გათვალისწინებით, ვ. შ-თვის განსაზღვრული სასჯელი – 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა – სამართლიანია და არ არსებობს მისი შემსუბუქების საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ვ. შ-ის ინტერესების დამცველის, ადვო-

კატ 6. თ-ას საკასაციო საჩივარი არ დაქმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 23 თებერვლის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ ვ. შ-ის ქმედება, დაკვალიფიცირებული საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ და 138-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით, გადაკვალიფირდეს საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტზე.

4. ვ. შ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახით განესაზღვროს 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რამაც, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, შთანთქას საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით და საბოლოოდ ვ. შ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალოს 2016 წლის 25 თებერვლიდან.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 23 თებერვლის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

გაუპატიურება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№275აპ-17

1 ნოემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ დ. ვ-ის
ინტერესების დამცველის, ადგომატ. ტ-ის საკასაციო საჩივა-
რი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 მარტის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 6 ივნისის განაჩენით:

დ. ვ-ი, ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესავა: საქართველოს
სსკ-ის 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 7 წლით, ხოლო სსკ-ის
143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“, „ე“
ქვეპუნქტებით – 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართვე-
ლოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაც-
რმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ დ. ვ-
ს მიესავა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით, რომლის მოხდა და-
ეწყო 2015 წლის 9 სექტემბრიდან. ვ. ბ-ე, ცნობილ იქნა უდანა-
შაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 138-ე მუხლის
1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში. იგი ცნობილ იქნა დამ-
ნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“,
მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“, „ე“ ქვეპუნქტებით და მიესავა თავისუფ-
ლების აღკვეთა 7 წლით, რომლის მოხდა დაეწყო 2015 წლის 9
სექტემბრიდან.

2. აღნიშნული განაჩენით სასამართლომ დადგენილად მიიჩ-
ნია, რომ დ. ვ-მა და ვ. ბ-ემ ჩაიდინეს თავისუფლების უკანონო
აღკვეთა, ჩადენილი სხვა დანაშაულის ჩადენის გაადვილების
მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ორი პირის მი-
მართ, სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადო-

ბის გამოყენების მუქარით; დ. ვ-მა ასევე ჩაიდინა სექსუალური ხასიათის ძალმომრეობითი მოქმედება, ე.ი. სხვაგვარი სექსუალური კონტაქტი გაუკულმართებული ფორმით, ჩადენილი ძალადობით, ძალადობის მუქარითა და დაზარალებულის უმნეო მდგომარეობის გამოყენებით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

3. 2015 წლის 7 სექტემბერს თ-ში, ... №... ბინაში, დ. ვ-მა და ვ. ბ-ემ დ. ჯ-ას პლასტმასის ხუნდით შეუკრეს ხელები, რის შემდეგაც დ. ვ-ა დანის გამოყენების მუქარით, ვ. ბ-სთან ერთად, წებოვანი ლენტით შეუკრა ფეხები, ყურებში გაუკეთეს ბამბა, თვალებზე ააფარეს, თავზე ჩამოაცვეს ქუდი, შემოახვიეს წებოვანი ლენტი და შებოჭილი მოათავსეს ერთ-ერთ ოთახში. ამის შემდეგ დ. ჯ-ას ტელეფონით მოკლე ტექსტური შეტყუბინება მისწერეს მის მეუღლეს – მ. ა-ს. დაახლოებით 14:30 საათზე დ. ვ-ი ნ-ის ქუჩაზე შეხვდა მ. ა-ს და ავტომობილით მოტყუებით წაიყვანა იმავე მისამართზე. ზემოხსენებულ საცხოვრებელ ბინაში დ. ვ-მა, რომელსაც დანა საქამრები ჰქონდა დემონსტრირებული, ძალადობის გამოყენებით პირზე წებოვანი ლენტი მიაკრა მ. ა-ს. დ. ვ-მა და ვ. ბ-ემ მას პლასტმასის ხუნდებით შეუკრეს ხელ-ფეხი, ერთ-ერთ ოთახში დაანახვეს ხელფეხშეერული დ. ჯ-ა და შემდეგ შეიყვანეს მეორე საძინებელ ოთახში, სადაც ვ. ბ-ემ დატოვა მ. ა-ი და დ. ვ-ი. დ. ვ-მა ძალის გამოყენებით მ. ა-ს გახადა კაბა და საცვალი, შიშველ მდგომარეობაში მყოფს თავისი მობილური ტელეფონით გადაუღო რამდენიმე ფოტოსურათი, ხოლო შემდეგ ძალადობით, ძალადობის მუქარითა და უმნეობის გამოყენებით მ. ა-თან უკანა ტანის არეში დაამყარა სქესობრივი კონტაქტი გაუკულმართებული ფორმით.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 6 ივნისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ამირან ხუციშვილმა, მსჯავრდებულ დ. ვ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა თ. ტ-ემ და ვ. ბ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა გ. ძ-ემ.

5. პროკურორმა ამირან ხუციშვილმა სააპელაციო საჩივრით ითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა და ვ. ბ-ის დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 25-ე, 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“, „ე“ ქვეპუნქტებით, ხოლო ადვოკატებმა – თ. ტ-ემ და გ. ძ-ემ – თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 6 ივნისის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და დ. ვ-ისა და ვ. ბ-ის გამართლება.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 მარტის განაჩენით საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და გასაჩივრებული განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 მარტის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ დ. ვ-ის ადვოკატმა თ. ტ-ემ. კასატორი საჩივარში აღნიშნავს, რომ განაჩენი უკანონო და უსამართლოა, რის გამოც უნდა გაუქმდეს შემდეგი გარემოებების გათვალისწინებით: დ. ვ-ს რომ დანა ჰქონდა, ეს მხოლოდ დაზარალებულების ჩვენებებით დასტურდება, რომლებმაც ის სხვადასხვანაირად აღნერეს; არც დ. ჯ-ასა და არც მ. ა-ს ძალადობაზე მიმანიშნებელი რაიმე მნიშვნელოვანი დაზიანება არ აქვთ; მ. ა-ს უკანა ტანის არეში არსებული დაზიანებები, შესაძლებელია, გამოწვეული იყოს ჯანმრთელობის პრობლემებით (მას ანუხებს ბუჟასილი) და არა – გაუკულმართებული სქესობრივი კავშირის გამო, რასაც ისიც ადასტურებს, რომ მის სწორ ნაწლავში არ აღმოჩნდა სპერმის კვალი, ეს კი გამორიცხავს გაუკულმართებულ კონტაქტს; რაც შეეხება დაზარალებულის საცვალსა და კაბაზე აღმოჩენილ სპერმას, იგი შეიძლებოდა, სრულიად შემთხვევით გადასულიყო ტანსაცმელზე, რადგან მ. ა-ი იჯდა იმავე საწოლზე, რომელზეც დ. ვ-მა დილით მეგობარ მანდილოსანთან დაამყარა სქესობრივი კავშირი; საყურადღებოა ისიც, რომ დაზარალებულებს ჰქონდათ საშუალება, დახმარებისათვის ვინმესთვის მიემართათ, მაგრამ მათ ეს არ გააკეთეს, რაც იმაზე მიანიშნებს, რომ დანაშაული არ მომხდარა და ბრალდებულებმა დაუშვეს უხეში ზნეობრივი გადაცდომა, რომელიც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით დასჯადი არ არის; გარდა აღნიშნულისა, განაჩენით არ არის დასაბუთებული მკაფრი საჯაელების გამოყენების საჭიროება.

ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, ადვოკატი თ. ტ-ე ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 14 მარტის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და დ. ვ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ მსჯავრდებულ დ. ვ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ თ. ტ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გა-

საჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გა-
რემოვებათა გამო:

2. პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და
უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს
მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა დ. ვ-მა ნამდვილად
ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაც-
ხული ქმედებები, კერძოდ:

3. დაზარალებულმა დ. ჯ-ამ სასამართლოში მოწმის სახით
დაკითხვისას განაცხადა, რომ დ. ვ-ი არის მისი ცოლისდის – ქ.
ა-ის ყოფილი მეუღლე, რომელთანაც და ასევე ვ. ბ-სთანაც ბავ-
შვიბიდან ჰქონდა მეგობრული ურთიერთობა. 2015 წლის 7 სექ-
ტემბერს მას შეხვდა დ. ვ-ი და სთხოვა, სახლში გაჰყოლოდა,
რადგან საქმე ჰქონდა. დ. ვ-ის სახლში მისვლისას ისინი ქ. ა-თან
დაკავშირებით შელაპარაკდნენ, რის შემდეგ დ. ვ-მა და ვ. ბ-ემ
იყი ძირს დააგდეს, პლასტმასის ხუნდებით შეუკრეს ხელ-ფე-
ხი, წებოვანი ლენტი ააკრეს სახეზე, ყურებში ბამბა ჩაუდეს,
თვალები აუხვიეს, რათა მას არ ენახა ვილაც პირი, რომელიც
სახლში უნდა მისულიყო, და ამ მდგომარეობაში მისაღებ ოთახ-
ში, დივანზე დასვეს დაახლოებით 3 საათის განმავლობაში. დ.
ჯ-ამ ასევე განაცხადა, რომ მისი დაბმის დროს დ. ვ-ს ხელში
ეჭირა სამხედრო ფორმის სქელი დანა.

4. დაზარალებულმა მ. ა-მა სასამართლოზე აჩვენა, რომ 2015
წლის 7 სექტემბერს მეუღლის ტელეფონიდან მიიღო შეტყობი-
ნება, რომ შეხვედროდა ნ-ის ქუჩაზე მდებარე ძველ აფთიაქ-
თან. იქ ჩასვლისას მას შეხვდა დ. ვ-ი, რომელმაც მოატყუა, რომ
დ. ჯ-ა იყო მთვრალი, გახდა ცუდად და მის მოსავლელად უნდა
წაეყვანა. მ. ა-ი დ. ვ-მა მანქანით მიიყვანა თავის სახლში, სადაც
მიეპარა უკიდან, პირზე ხელი ააფარა, ხოლო ვ. ბ-ემ ხელ-ფეხი
შეუკრა პლასტმასის ხუნდებით, პირში ჩაუდეს ნაჭერი და გა-
დააკრეს წებოვანი ლენტი. დ. ვ-მა და ვ. ბ-ემ მ-ს დაანახვეს
ოთახში დაბმული მეუღლე, შემდეგ შეიყვანეს საძინებელში,
რის შემდეგაც ვ. ბ-ე გავიდა ოთახიდან, ხოლო დ. ვ-მა იგი გაა-
შიშვლა და დაუწყო ფოტოსურათების გადაღება სხვადასხვა პო-
ზაში, თან ემუქრებოდა, რომ ყველაფერს გაიმეორებდა დ. ჯ-ას
თანდასწრებით და ფოტოებს გაუვრცელებდა. სურათების გა-
დაღება რომ დაამთავრა, დ. ვ-მა მ. ა-ი საწოლზე დააყენა მუხ-
ლებით და ძალის გამოყენებით დაამყარა მასთან სექსუალური
კონტაქტი უკანა ტანიდან. ვინაიდან მას ჰქონდა ბუასილის ნიშ-
ნები, იგრძნო ტკივილი და როგორც შეეძლო, უწევდა წინააღ-
მდეგობას. მომხდარის შემდეგ დ. ვ-მა ჩააცვა ტანსაცმელი და

ისინი ერთად გავიდნენ მანქანით, შემდეგ უკან დაბრუნდნენ, მანქანაში ჩაისვეს დ. ჯ-ა, რომელიც ვ. ბ-სთან ერთად ეზოში იჯდა და წავიდნენ ა-ის სახლში. დ. ვ-ს თავისი სახლის მისაღებ და საძინებელ ოთახებში ჰქონდა მომრგვალებულთავიანი დანა, მსხვილი, მუქი ყავისფერი ტარით. სახლში მისვლისას მ. ა-მა ყველაფერი უმბო მამას, დარეკეს საპატრულო პოლიციაში, თუმცა დ. ვ-ი იქ აღარ იყო. მ. ა-ის განმარტებით, როგორც მას დ. ვ-მა განუცხადა, ყველაფერი იმიტომ გააკეთა, რომ მ-სა და მის მეულლეს ადანაშაულებდა ქ. ა-თან დაცილებაში.

5. მონმე ქ. ა-მა დაკითხვისას განაცხადა, რომ დ. ჯ-ას ტელეფონიდან მიღებული შეტყობინების შემდეგ მ. წავიდა მეუღლესთან შესახვედრად. მ. და დ. ვ-ის ქუჩაში საუბარი დაინახა მეზობელმა და უთხრა ქ-ს, სწორედ ამიტომ მან დაურეკა დ. და დის ამბავი ჰქითხა. ამის მერე სახლში მაღლევე მივიდნენ დ. ჯ-ა, მ. ა-ი და დ. ვ-ი. მ. ოთახში შეიკეტა, ტიროდა და ითხოვდა მამის – ნ. ა-ის სასწრაფოდ მისვლას. მამის მისვლის შემდეგ მ-მა მოჰყვა მომხდარის შესახებ და გამოიძახეს პატრული, ხოლო დ. ისე წავიდა სახლიდან, ვერ გაიგეს. ქ. ა-ის განცხადებით, ის და თავისი მეუღლე ხშირად ჩხუბობდნენ, დ. ფსიქოლოგიურად და ფიზიკურად (მათ შორის – სექსუალურადაც) ძალადობდა მასზე, რის გამოც დასცილდნენ. მ-ა და დ-ს ჰქონდათ ჩვეულებრივი ურთიერთობა, თუმცა ერთმანეთი არ უყვარდათ.

6. მონმე ნ. ა-ის ჩვენებით, 2015 წლის 7 სექტემბერს, დარეკვის შემდეგ, ის სასწრაფოდ დაბრუნდა სახლში, შევიდა მ-ის ოთახში, რომელმაც მოუთხრო მომხდარის შესახებ. საუბრისას მოესმა ქ-ის და დ-ის ჩხუბის ხმა და გამოვიდა მათ გასაჩერებლად, რა დროსაც დ. ვ-მა უთხრა, რომ ყველაფერი ზღაპარი იყო და მ-ისათვის არ დაეჯერებინა. შემდეგ გახდა ცუდად და გამოიძახეს სასწრაფო დახმარება. სამედიცინო დახმარება დასჭირდა დ. ჯ-საც. აღნიშნული ჩვენება დაადასტურა ნ. ა-ის მეუღლემ ვ. ც-მ, რომელმაც ასევე აჩვენა, რომ, ისე რომ „გაუპატიურება“ არავის უხსენებია, დ. ვ-მა ნ. ა-ს უთხრა, რომ გაუპატიურებაში სდებდნენ ბრალს და ამით ბავშვს უფუჭებდნენ მომავალს.

7. ბრალდებულმა ვ. ბ-ემ სასამართლო სხდომაზე განაცხადა, რომ ძალადობა არ ჩაუდენიათ. დ. ვ-მა უთხრა დ. ჯ-ს, რომ ვიღაცას ჰქონდა მისი ვალი, მოვალის შესაშინებლად და ვალის დასაბრუნებლად დ-ს გაკოჭავდა, ხოლო ფულის დაბრუნების შემდეგ ერთად წავიდოდნენ სადმე დასასვენებლად. დ-ას დ-სათვის უარი არ უთქვამს და ნებით გაუნოდა ხელები. გაკოჭი-

ლი დ. ჯ-ა კარისკენ ზურგით დასვეს, რის შემდეგაც დ. ვ-ი გა-
რეთ გავიდა და დაახლოებით ნახევარ საათში დაბრუნდა დ-ას
მეუღლესთან – მ. ა-თან ერთად. დ. ვ. ბ-ე გააგზავნა ლუდის მო-
სატანად, სახლში დაბრუნებულმა კი დაინახა, რომ დ. და მ. დი-
ვანზე ისხდნენ და საუბრობდნენ, შემდეგ ისინი გავიდნენ, ხო-
ლო დ-მა დაუბარა, რომ დ-სთვის აეხსნა წებოვანი ლენტი და
მას დალოდებოდნენ. მ-ისა და დ-ის დაბრუნების შემდეგ მ-ს
ეტყობოდა ნერვიულობა. ამის შემდეგ სამივე ჩაჯდა მანქანაში
და წავიდა, ხოლო თვითონ დაბრუნდა სახლში. დაახლოებით სა-
ათ-ნახევარში დ. ვ-ისაგან გაიგო, რომ მ. მას ბრალს სდებდა გა-
უპატიურებაში, რის შემდეგაც წავიდა სოფელში.

8. ბრალდებულმა დ. ვ-მა სასამართლო სხდომაზე აჩვენა,
რომ მეუღლესთან – ქ. ა-თან ურთიერთობაში ცუდად ერეოდა
მ. ა-ი, რაზეც თავის სახლში ესაუბრა დ. ჯ-ას. ამ საუბრის შემ-
დეგ დ-ს აუხსნა, რომ ვალის დაბრუნების მიზნით მას გაკოჭავ-
და, გაკოჭილს დასვამდა მეორე ოთახში და აჩვენებდა მოვა-
ლეს, რაზეც დ. დასთანხმდა. იგი გაკოჭეს ყოველგვარი ძალა-
დობის გარეშე. ამის შემდეგ სახლში მოტყუებით მიიყვანა მ. ა-
ი, დაუწყო საუბარი ქ-თან ურთიერთობაზე, შემდეგ აიღო ტუმ-
ბოზე დადებული ქ.ნ. „სკოჩი“, შეუკრა ხელ-ფეხი და აუკრა პი-
რი. ამ დროს მ-ი წინააღმდეგობას არ უწევდა. მ-ს გადაულო 3-4
სურათი, მაკრატლით გაუხსნა ხელ-ფეხი და გააგრძელეს საუ-
ბარი. შემდეგ თვითონ და მ-ი მანქანით გავიდნენ, ხოლო ვ. ბ-ეს
დაუბარა, რომ ის და დ. ჯ-ა ეზოში დალოდებოდნენ. „...-ში“ ბავ-
შვისთვის იოგურტის ყიდვის შემდეგ თვითონ, დ. ჯ-ა და მ. ა-ი
მანქანით წავიდნენ მ-ის სახლში, ხოლო ვ. ბ-ე – თავის სახლში.
ა-თან მისელის შემდეგ მ-მა მამას უთხრა, რომ დ. ვ-მა და ვ. ბ-ემ
მასზე იძალადეს, გააშიშვლეს და ფოტოები გადაულეს. 6. ა-მა
დ-ს ურჩია, რომ სახლში წასულიყო და საღამოს დაელაპარაკე-
ბოდა. დ. ვ-მა განმარტა, რომ დ. ჯ-ას ხელ-ფეხი შეუკრა მოტ-
ყუებით, რათა მისი ტელეფონის საშუალებით მ-ი ადვილად გა-
მოეყანა სახლიდან. ამ დროს დ-ას წინააღმდეგობა არ გაუწე-
ვია. მ-ს ფოტოების გამოქვეყნებით იმიტომ დაემუქრა, რომ ფიქ-
რობდა, დაეხმარებოდა მეუღლესთან შერიგებაში. რაც შეეხე-
ბა სანადირო დანას, ასეთი სახლში საერთოდ არა აქვს. საღამოს
ნახა მშობლები და წავიდა სოფელში, სადაც დააკავეს 8 სექ-
ტემბერს, დამით.

9. წივთიერი მტკიცებულების გახსნისა და დათვალიერების
2015 წლის 9 სექტემბრის ოქმის მიხედვით, დ. ვ-ისაგან ამოღე-
ბული თეთრი ფერის „SAMSUNG-ის“ ფირმის ტელეფონის კომ-

პიუტერზე შეერთებისას გახსნეს სპეციალური საქალალდე, რომელზეც გადატანილი იყო, სავარაუდოდ, წაშლილი ფოტოსურათები; მათი დათვალიერებისას აღმოჩნდა მ. ა-ისათვის შიშველ მდგომარეობაში გადაღებული 4 ფოტოსურათი და ხელფეხ-შეერულ დ. ჯ-ას ერთი სურათი, რომელსაც თავზე ჩამოფარებული აქვს შევისა კსოვილი, ხოლო თვალებზე აკრული აქვს წებოვანი ლენტი. აღნიშნული ფოტოსურათები ტელეფონის მეხსიერებიდან ამოიღეს, აღადგინეს და გადაიტანეს დისკზე.

10. სსიპ ლევან სამხარაულის სახ. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით: „დ. ჯ-ას სხეულზე არსებული დაზიანებები სისხლნაულენთებისა და ნაჭდევების სახით მიყენებულია მკვრივი და ბლაგვი საგნის მოქმედებით, მიეკუთვნება მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად“.

11. სსიპ ლევან სამხარაულის სახ. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით: „მ. ა-ს უკანა ტანის არეში ალენიშვილი უსწოროკიდე-ებიანი ნასკდომები, რაც განვითარებულია რაიმე მკვრივი, ბლაგვი საგნის (შესაძლებელია, მამაკაცის ერეგირებული სასქესო ასოს) მოქმედებით. ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება საქმის გარემოებაში მითითებულ თარიღს“. მ. ა-ის სხეულზე არსებული დაზიანებები, ხაზოვანი ნაჭდევების სახით, განვითარებული უნდა იყოს რაიმე მახვილი საგნის წვეტის, ლესილი კიდის ან მკვეთრად გამოხატული კიდის მქონე მკვრივი-ბლაგვი საგნის შემხები ზემოქმედების შედეგად და მიეკუთვნება მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად.

12. ექსპერტიზების დასკვნის სისწორე სასამართლო სხდომაზე დაადასტურეს ექსპერტებმა – თ. ქ-ემ და ქ. ბ-მა.

13. ზემოჩამოთვლილი მტკიცებულებებითა და ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №-და ოდოროლოგიური ექსპერტიზის №- დასკვნებით, დ. ჯ-ას მიერნებაყოფლობით წარმოდგენილი BLACKBERRY-ის ფირმის მობილურ ტელეფონში დაფიქსირებული ზარებითა და შეტყობინებებით, ასევე – დ. ჯ-ასა და მ. ა-ის მიერ წარმოდგენილი ტანსაცმლით უტყუარად დასტურდება დ. ვ-ისა და ვ. ბ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“, „ე“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა.

14. გარდა ამისა, პალატა აღნიშნავს, რომ ქმედების აღნიშნული მუხლით კვალიფიკაციისათვის მნიშვნელობა არა აქვს და-

ზარალებულთა მხრიდან წინააღმდეგობის გაწევის ხარისხს, მთავარია, რომ გადაადგილების უფლება შეიზღუდა მათივე ნების საწინააღმდეგოდ. გასათვალისწინებელია, რომ ორივე დაზარალებული ჩვენებებში მიუთითებს, რომ დ. ვ-ს თან ჰქონდა დიდი სანადირო დანა, რომლის გამოყენების საფუძვლიანი შიში გაუჩნდათ; ამასთან, დაზარალებულები დანას აღწერენ უმნიშვნელო განსხვავებით, რაც ეჭვის გაჩენის საფუძველს არ იძლევა.

15. უსაფუძვლოა დაცვის არგუმენტი იმასთან დაკავშირებით, რომ დაზარალებულებს ჰქონდათ საშუალება, ვინმესთვის ეთხოვათ დახმარება, რადგან, როგორც მ. ა-მა განაცხადა, დ. ვ-ის სახლიდან გასვლისას იქ დარჩა გაკოჭილი დ. ჯ-ა და მისთვის რომ არაფერი დაეშავებინათ, სწორედ ამიტომ არ ითხოვა დახმარება; რაც შეეხება დ. ჯ-ას, მან სასამართლოზე განმარტა, რომ გათავისუფლების შემდეგ ის იმდენად იყო შეშინებული, რომ დაელოდა დ. ვ-ის დაბრუნებას, რადგან არ იცოდა, ბოროტმოქმედები კიდევ რას მოიმოქმედებდნენ.

16. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ უსაფუძვლოა კასატორის არგუმენტები დ. ვ-ის უდანაშაულობასთან დაკავშირებით საერთოველოს სსკ-ის 138-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში, შემდეგ გარემოებათა გამო:

17. სსიპ ლევან სამხარაულის სახ. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ბიოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნით, მ. ა-ის ქვედა საცვლის უბის წინა და უკანა ნაწილზე არსებულ ლაქებში აღმოჩნდა სპერმა, რომლის გენეტიკური პროფილი დ. ვ-ის გენეტიკური პროფილის იდენტურია; უბის არეში არსებული მოყავისფრო ლაქები შეიცავს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი მ. ა-ის გენეტიკური პროფილის იდენტურია; კაბის უკანა ზედაპირზე არსებული მოყვითალო-მოყავისფრო ლაქა შეიცავს სპერმას, რომლის გენეტიკური პროფილის მაჟორული წილი დ. ვ-ის, ხოლო მინორული წილი – მ. ა-ის გენეტიკური პროფილების იდენტურია; საბნის შალითაზე არსებული მოყვითალო-მონაცრისფრო ლაქები შეიცავს სპერმას, რომლის გენეტიკური პროფილი დ. ვ-ის გენეტიკური პროფილის იდენტურია; ერთ-ერთ ბალიშის პირსა და მოვარდისფრო გადასაფარებელზე არსებული ლაქები შეიცავს ნერწყეს და არ შეიცავს სპერმას; მათი გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის მდედრობითი სქესის პირს და განსხვავდება მ. ა-ის გენეტიკური პროფილისაგან. აღნიშნული დასკვნის სისწორე სასამართლო სხდომაზე დაადასტურა ექსპერტმა ნ. კ-ებ.

18. ადვოკატი თავის საკასაციო საჩივარში აპელირებს იმაზე, რომ ბიოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნით, მ. ა-ის უკანა ტანიდან აღებულ ნაცხში სპერმა არ აღმოჩნდა. ამის შესახებ სასამართლო სხდომაზე დაცვის მხარის მოწმემ, ექსპერტმა ა. გ-ემ განაცხადა, რომ სექსუალურ კავშირზე კატეგორიულად მაშინ შეიძლებოდა საუბარი, თუ უკანა ტანში ნანახი იქნებოდა სპერმა, თუმცა ისიც დაუშვა, რომ სპერმის დაღვრა მომხდარიყო გარეთ, ხოლო უკანა ტანში არსებული დაზიანებები განვითარებულიყო ყაბზობის შედეგად. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ აღნიშნული მსჯელობა არ გამორიცხავდა დ. ვ-ის მიერ მ. ა-თან უკანა ტანიდან გაუკულმართებული კონტაქტის დამყარებას, რასაც საკასაციო პალატაც ეთანხმება. ამ პოზიციას ამყარებს ის ფაქტიც, რომ მ. ა-ის კაბასა და საცვალზე აღმოჩენილია დ. ვ-ის სპერმა. გარდა იმისა, რომ დაცვის მხარეს არ წარმოუდგენია დ. ვ-ის მიერ შემთხვევის დღეს მეგობარ ქალბატონთან სექსობრივი კავშირის დამყარებისა და ამის გამო საწოლზე მისი სპერმის არსებობის დამადასტურებელი რაიმე მტკიცებულება, გასათვალისწინებელია ისიც, რომ, როდესაც მ. ა-მა განაცხადა დ. ვ-ის მიერ მასზე ძალადობის შესახებ, მაშინ მისთვის უცნობი იყო დაცვის ზემოთ მითითებული ვერსია და, შესაბამისად, თავის ტანსაცმელზე არც დ. ვ-ის ბიომასალის აღმოჩენის გარანტია ექნებოდა.

19. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ დ. ვ-ის ბრალეულობა საქართველოს სსკ-ის 138-ე და 143-ე მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში უდავოდაა დადასტურებული საქმეზე შეკრებილი უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობით და ამ კუთხით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 14 მარტის განაჩენის უკანონობასა და დაუსაბუთებლობაზე მსჯელობის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს.

20. ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 4 მაისის კანონით შეიცვალა საქართველოს სსკ-ის 137-ე და 138-ე მუხლების საკანონმდებლო კონსტრუქციები, რის შესაბამისადაც, საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის დისპოზიციამ (ახალი რედაქცია) მთლიანად მოიცვა სსკ-ის 138-ე მუხლით (ძველი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ნიშნები.

21. მოცემულ შემთხვევაში მსჯავრდებულ დ. ვ-ის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედება – სექსუალური ხასიათის

ძალმომრეობითი მოქმედება, ანუ სხვაგვარი სექსუალური კონტაქტი გაუკულმართებული ფორმით, ჩადენილი ძალადობით, ძალადობის მუქარითა და დაზარალებულის უმწეობის გამოყენებით – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (ძველი რედაქცია), რომელიც ითვალისწინებდა 6-დან 8 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას, შეესაბამება საქართველოს ამჟამად მოქმედი სსკ-ის 137-ე მუხლის 1-ლ ნაწილს (გაუპატიურება, ესე იგი პირის სხეულში ნებისმიერი ფორმით სექსუალური ხასიათის შეღწევა სხეულის ნებისმიერი ნაწილის ან ნებისმიერი საგნის გამოყენებით, ჩადენილი ძალადობით, ძალადობის მუქარით და დაზარალებულის უმწეობის გამოყენებით), რაც ასევე ითვალისწინებს 6-დან 8 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას.

22. მითითებული ცვლილების თანახმად, მსჯავრდებულ დ. ვ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით მსჯავრად შერაცხული ქმედება (სექსუალური ხასიათის ძალმომრეობითი მოქმედება, ანუ სხვაგვარი სექსუალური კონტაქტი გაუკულმართებული ფორმით, ჩადენილი ძალადობით, ძალადობის მუქარითა და დაზარალებულის უმწეობის გამოყენებით) ნარმოადგენს საქართველოს ამჟამად მოქმედი სსკ-ის 137-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულს (გაუპატიურება, ესე იგი პირის სხეულში ნებისმიერი ფორმით სექსუალური ხასიათის შეღწევა სხეულის ნებისმიერი ნაწილის ან ნებისმიერი საგნის გამოყენებით, ჩადენილი ძალადობით, ძალადობის მუქარითა და დაზარალებულის უმწეობის გამოყენებით). შესაბამისად, მსჯავრდებულ დ. ვ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილიდან (ძველი რედაქცია) უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე.

23. რაც შეეხება საკასაციო საჩივრის მითითებას, რომ არ არსებობდა მკაცრი სასჯელების გამოყენების აუცილებლობა, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ სასჯელის განსაზღვრისას სრულად გაითვალისწინა საქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლების მოთხოვნები, დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამდიმებელი გარემოებები და დ. ვ-ს განუსაზღვრა სამართლიანი სასჯელი.

24. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 მარტის განაჩენში უნდა შევიდეს შემდეგი ცვლილება: მსჯავრდებულ დ. ვ-ისათვის საქარ-

თველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“, მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“, „ე“ ქვეპუნქტებით შერაცხული მსჯავრდება უნდა დარჩეს უცლელად, ხოლო სსკ-ის 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შერაცხული მსჯავრდება უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 137-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით და

დაადგინა:

1. მსჯავრდებულ დ. ვ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატი თ. ტ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკვალიფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 მარტის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ დ. ვ-ის დანაშაულებრივი ქმედება, დაკვალიფიცირებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (ძველი რედაქცია), გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს ამჟამად მოქმედი სისხლის სამართლის კოდექსის 137-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე (2017 წლის 4 მაისის რედაქცია) და ამ მუხლით განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“, „ე“ ქვეპუნქტებით დანიშნულმა სასჯელმა – 8 (რვა) წლით თავისუფლების აღკვეთამ შთანთქას სსკ-ის 137-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (2017 წლის 4 მაისის რედაქცია) დანიშნული სასჯელი და დ. ვ-ს საბოლოოდ განესაზღვროს 8 (რვა) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

5. მსჯავრდებულ დ. ვ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკვების მომენტიდან – 2015 წლის 9 სექტემბრიდან.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 მარტის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

4. დანაშაული საკუთრების ნინააღმდეგ

ქურდობა

განაჩენი საკართველოს სახელით

№395აპ.-17

4 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ შ. ბ-ის
საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 მაისის განა-
ჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 18 იანვრის
განაჩენით შ. ბ., - ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სკვ-
ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინე-
ბული დანაშაულის ჩადენაში და მიესაჯა თავისუფლების აღ-
კვეთა 6 წლით. სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად,
ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა წინა განა-
ჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლო-
ოდ შ. ბ-ეს განაჩენთა ერთობლიობით ძირითადი სასჯელის სა-
ხედ განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით. მსჯავრდე-
ბულ შ. ბ-ეს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო ბოლო განაჩენის
გამოტანის დღიდან – 2017 წლის 18 იანვრიდან. მასვე სასჯე-
ლის მოხდის ვადაში ჩატიმრობაში ყოფნის დრო – 2015
წლის 29 სექტემბრიდან 2017 წლის 18 იანვრის ჩათვლით.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 29 მაი-
სის განაჩენით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და გა-
საჩივრებული განაჩენი შ. ბ-ის მიმართ დარჩა უცვლელად.

3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ შ. ბ-ემ ჩაიდინა
ქურდობა, ე.ო. სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მარ-
თლაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, იმის მიერ, ვინც ორ-
ჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლასა-

წინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის ან გამოძალვისათვის, რაც გამოიხატა შემდეგში:

სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის სამჯერ ნასამართლევი შ. პ. 2015 წლის 29 სექტემბერს, დაახლოებით 12:05 საათზე, ქ. ბ-ში, გ-ის ქ. №...-სი არსებულ კერძო სკოლა ... ყოფნისას, მესამე სართულზე მდებარე „ჭადრაკის ოთახიდან“ ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაეუფლა მ. ნ-ას კუთვნილ 60 ლარს.

4. კასატორი – მსჯავრდებული შ. ბ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებას და გამამართლებელი განაჩენის დადგენას, ხოლო აღტერნატივის სახით – სასჯელის შემსუბუქებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მივიდა დასკვნამდე, რომ მსჯავრდებულ შ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. პალატას მიაჩინა, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, მათ შორის – დაზარალებულ მ. ნ-სა და მოწმეების – ნ. თ-ის, გ. ა-ის, ზ. ქ-ის, ც. ბ-ის, ა. ა-ის, მ. პ-სა და გ. გ-ის ჩვენებები, დაკავებისა და დათვალირების ოქმები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება მსჯავრდებულ შ. ბ-ის მიერ ქურდობის ჩადენის ფაქტი, რის გამოც პალატა არ იზიარებს კასატორის პოზიციას მისი გამართლების შესახებ.

3. ამასთან, საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს შ. ბ-ის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – ქურდობა, ჩადენილი იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის – დაკვალიფიცირების ნაწილში შემდეგ გარემოებათა გამო:

გასაჩივრებული განაჩენით დადგენილია, რომ შ. ბ-ეს აღნიშნული კვალიფიკაციით მსჯავრი დაედო ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2006 წლის 24 ოქტომბრის განაჩენით – საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და ამავე სასამართლოს 2007 წლის 2 აპრილის განაჩენით – საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 7 ივლის განაჩენით (რომელიც უცვლელად დარჩა კვალიფიკაციის

ნაწილში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 29 სექტემბრის განაჩენით) – სსკ-ის 177-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით მსჯავრდების გამო.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქმის მასალებში წარმოდგენილია საქართველოს პრეზიდენტის 2012 წლის 22 ნოემბრის განკარგულება, რომლის თანახმადაც, შ. პ. სრულად გათავისუფლდა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2006 წლის 24 ოქტომბრისა და ამავე სასამართლოს 2007 წლის 2 აპრილის განაჩენებით განსაზღვრული საპატიმრო სასჯელის მოხდისგან.

საქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, სასჯელისაგან გათავისუფლებული ითვლება ნასამართლობის არმქონებდ (იხ. სუსგ საქმეებზე №457¹-13, №64აგ-13).

ამდენად, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2006 წლის 24 ოქტომბრისა და ამავე სასამართლოს 2007 წლის 2 აპრილის განაჩენების ნასამართლობა შ. ბ-ეს ვერ შეერაცხება მაკვალიფიცირებელ გარემოებად.

ამასთან, გასაჩივრებული განაჩენით ბრალად შერაცხული ქურდობის ჩადენისას – 2015 წლის 29 სექტემბერს – შ. პ. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 7 ივლისის განაჩენით (უცვლელად დარჩა კვალიფიკაციის ნაწილში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 29 სექტემბრის განაჩენით, დამდიმდა სასჯელის ნაწილში) გასამართლებული იყო საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მას ახალი დანაშულის ჩადენის მომენტისთვის ნასამართლობა მოხსნილი ან გაქარწყლებული არ ჰქონია, რის გამოც, საქართველოს სსკ-ის მე-15 მუხლის 1-ლი ნაწილის გათვალისწინებით, სახეზეა არაერთგზისი დანაშაული, ვინაიდან სსკ-ის 177-ე მუხლით მსჯავრდებულმა შ. ბ-ემ ნასამართლობის მოხსნამდე/გაქარწყლებამდე კვლავ ჩაიდინა სსკ-ის 177-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება.

ამდენად, შ. ბ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე – ქურდობა, ჩადენილი არაერთგზის.

4. სასჯელის განსაზღვრისას პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ შ. პ. მიდრეკილია საკუთრების ნინააღმდეგ მიმართული დანაშაულის ჩადენისკენ, პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები კი არ გააჩნია.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-

ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ შ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილ-დეს ნაწილობრივ.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. შ. ბ-ის მიერ ჩადენილი მართლსაწინააღმდეგო ქმედება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან გადაევალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე.

4. შ. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და განესაზღვროს 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ შ. ბ-ეს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალოს 2017 წლის 18 იანვრიდან. მასვე სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2015 წლის 29 სექტემბრიდან 2017 წლის 18 იანვრის ჩათვლით.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 მაისის განაჩენი ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ძარცვა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№362აპ-17

2 ოქტომბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილავაძე (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
გ. შავლიაშვილი

განიხილა მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ფ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 28 თებერვლის განაჩენით ლ. ბ-ი, ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და ამა-3 ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით – 7 წლით თავი-სუფლების აღკვეთა, რაც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯუ-ლების კოდექსის 73-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე შე-უმცირდა ერთი მეოთხედით და სასჯელად განესაზღვრა 5 წლი-თა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით – 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც არასრულწლოვანთა მარ-თლმსაჯულების კოდექსის 73-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძ-ველზე შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და სასჯელად განესაზ-ღვრა 5 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველ-ზე დანიშნული თანაბარი სასჯელებიდან საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანა-შაულის ჩადენისათვის დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა საქარ-თველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი და ლ. ბ-

ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელად განესაზღვრა 5 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე ახალი განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა წინა – თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელი – 4 წელი, 3 თვე, 7 დღე და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით ლ. ბ-ს სასჯელად განესაზღვრა 5 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

ლ. ბ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებაში ყოფნის დრო – 2016 წლის 22 სექტემბრიდან იმავე წლის 28 სექტემბრამდე; პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2016 წლის 28 სექტემბრიდან იმავე წლის 6 ოქტომბრამდე; თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდილი ნაწილი – 2016 წლის 6 ოქტომბრიდან 2017 წლის 28 თებერვლამდე.

ლ. ბ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო – 2017 წლის 28 თებერვლიდან.

ნივთმტკიცებები:

– ლ. ბ-ნ ამოღებული ი. მ-ს პირადობის მოწმობა №..., დალუქული ერთ პაკეტად 27/10/5 ლუქით, რომელიც ერთვის საქმეს, უნდა განადგურდეს საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ;

– კ. კ-ნ ამოღებული „აიფონ 4ს“ ფირმის მობილური ტელეფონის ყუთი, დალუქული ერთ პაკეტად 27/10/5 ლუქით, რომელიც ინახება შსს გლდანი-ნაძალადევის სამმართველოს პოლიციის მე-3 განყოფილებაში, უნდა დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ;

– კ. ბ-ნ ამოღებული „აიფონ 4ს“ ფირმის მობილური ტელეფონი, დალუქული ერთ პაკეტად FCD 699654 ლუქით, რომელიც ინახება შსს გლდანი-ნაძალადევის სამმართველოს პოლიციის მე-3 განყოფილებაში, უნდა დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ;

– საგამოძიებო ექსპერიმენტის მიმდინარეობის ამსახველი ფოტოსურათების ელექტრონული დისკები, 2 პაკეტი, დალუქული 27/10/5 ლუქით, რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ უნდა იქნეს საქმის შენახვის ვადით;

– გრაფიკული ექსპერტიზის მასალების სპეც. პაკეტი №..., რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ უნდა იქნეს საქმის შენახ-

ვის ვადით;

– საგამოძიებო ექსპერიმენტის ფოტოები კომპიუტერულ დისკზე, 1 პაკეტი, დალუქული 27/10/3 ლუქით, რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ უნდა იქნეს საქმის შენახვის ვადით;

– შპს „გ-ნ“ გამოთხვილი ვიდეოჩანაწერი კომპიუტერულ დისკზე, 1 პაკეტი, დალუქული 27/10/3 ლუქით, რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ უნდა იქნეს საქმის შენახვის ვადი.

2. განაჩენით ლ. ბ-ს მსჯავრი დაედო ძარცვაში, ე.ი. სხვისი მოძრავი ნივთის აშკარა დაუფლებაში მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, იმის მიერ, ვინც ორჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგოდ მისაკუთრებისათვის (2016 წლის 17 სექტემბრის ეპიზოდი).

მანვე ჩაიდინა ძარცვა, ე.ი. სხვისი მოძრავი ნივთის აშკარა დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, საცავში უკანონო შეღწევით, ჩადენილი ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ და იმის მიერ, ვინც ორჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგოდ მისაკუთრებისათვის (2016 წლის 21 სექტემბრის ეპიზოდი).

ლ. ბ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

- თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენით ლ. ბ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანამაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახელი და ზომად განესაზღვრა 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 88-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, შეუმცირდა ერთი მესამედით და განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობითად და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 3 წელი.
- თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 17 თებერვლის განაჩენით ლ. ბ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახელი და ზომად განესაზღვრა 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 88-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, შეუმცირდა ერთი მესამედით და განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც ერთი წელი განესაზღვრა

- თავისუფლების აღკვეთის სახით, ხოლო 2 წელი ჩაეთვალა პირობითად. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისრა ჯარიმა – 1000 ლარი; აღნიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა – თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 2 წელი, რაც ჩაეთვალა პირობითად და საბოლოოდ ლ. ბ-ს განესაზღვრა 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც ერთი წელი განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთის სახით, 4 წელი კი ჩაეთვალა პირობითად, იმავე გამოსაცდელი ვადით;
- ლ. ბ-ა 2016 წლის 17 სექტემბერს, დაახლოებით 17:00 საათზე, თ-ი, მ-ს მე-.. მიკრორაიონში მდებარე სკვერში ყოფნისას, მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, კ. კ-ს ხელიდან აშკარად გასტაცა „აიფონ 4s“ ფირმის მობილური ტელეფონი, რომელიც იმავე დღეს ა. მ-ს სახელზე გაცემული პირადობის დამადასტურებელი მონმობის გამოყენებით ჩააბარათ-ი ხ-ს ქუჩის №..-სი მდებარე ლომბარდში, რითაც დაზარალებულ კ. კ-ს მიადგა – 500 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.
 - ლ. ბ-ა 2016 წლის 21 სექტემბერს, დილით, დაახლოებით 08:00 საათზე, თანამზრაახველ პირთან ერთად განიზრახა, მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაუფლებოდა თ-ი, გ-ს მე-.. მიკრორაიონში მე-.. კორპუსის მიმდებარედ განთავსებულ პურის საცხობში შენახულ, რ. გ-ს კუთვნილ თანხას. ლ. ბ-ი და მისი თანამზრაახველი შევიდნენ პურის საცხობში, სადაც ასევე იმყოფებოდა რ. გ-ც და იქვე შენახული გასაღების გამოყენებით გახსნეს ფულის შესანახი უჯრა, რაც შეამჩნია რ. გ-ა, თუმცა ამის მოუხედავად, ლ. ბ-ი და მისი თანამზრაახველი აშკარად დაუფლენენ 100 ლარს და გაიქცნენ აბაშიძის ქუჩის მიმართულებით, რითაც დაზარალებულ რ. გ-ს მიაყენეს – 100 ლარის ქონებრივი ზიანი.
 - 3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 28 თებერვლის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ადვოკატმა ს. ფ-მ, რომელმაც სააპელაციო საჩივრით ითხოვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 თებერვლის განაჩენის სასჯელის ნაწილში ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულისათვის შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქება.
 - 4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენით თბილის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კო-

ლეგიის 2017 წლის 28 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ფ-მ. კასატორი საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ, მსჯავრდებულისათვის განსაზღვრული სასჯელის შემსუბუქებას შემდეგი საფუძვლებით: მიუხედავად იმისა, რომ პირველი და სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოებმა გაითვალისწინეს ლ. ბ-ს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები, მისთვის შეფარდებული სასჯელი არის ზედმეტად მკაცრი და შეუსაბამო „ბავშვთა უფლებების კონვენციის“ მე-3 მუხლთან, რომელიც სახელმწიფოს ავალდებულებს, რომ არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების აღსრულების პროცესში ნებისმიერი გადაწყვეტილება უნდა ითვალისწინებდეს ბავშვის ჭეშმარიტ და საუკეთესო ინტერესს; სასამართლომ ასევე არ გაითვალისწინა „ბავშვთა უფლებების კონვენციის“ მე-40 მუხლი, რომლის თანახმად, მკაცრი სადამსჯელო მიდგომა არ შეესაბამება არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების ძირითად პრინციპებს; გარდა ამისა, მსჯავრდებული ხასიათდება დადებითად, ინდივიდუალური ანგარიშის მიხედვით, აცნობიერებს ჩადენილი დანაშაულის მიზეზებს, აფასებს დაწესებულებაში მოხვედრის დადებით და უარყოფით მხარეებს, დაწესებულებაში სარგებლობს ბიბლიოთეკით, აქტიურად არის ჩართული სხვადასხვა ლიტერატურულ და სპორტულ აქტივობებში.

6. საკასაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულმა ლ. ბ-ა და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ფ-მ მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივრის და მოითხოვეს მისი დაკმაყოფილება.

7. საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენის უცვლელად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ მსჯავრდებულ ლ. ბ-ა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ფ-ს მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივრის არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ლ. ბ-ა ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის პრალად შერაცხული ქმედებები, რასაც არც თავად დაცვის მხარე ხდის სადაცოდ.

3. საკასაციო პალატა არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას, რომ ლ. ბ-ს შეფარდებული სასჯელი არის ზედმეტად მეტარი და არ შეესაბამება „ბავშვთა უფლებების კონვენციის“ მე-3 და მე-40 მუხლების მოთხოვნებს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. „ბავშვთა უფლებების კონვენციის“ 37-ე მუხლის (ბ) პუნქტის მიხედვით, ბავშვისათვის თავისუფლების აღკვეთა და მისი დაპატიმრება შეიძლება განხორციელდეს მხოლოდ კანონის თანახმად და მხოლოდ უკიდურესი ზომის სახით, რაც შეიძლება შესაფერისი, ნაკლები პერიოდით. „გაეროს სტანდარტული მინიმალური წესები არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების განხორციელების შესახებ“ („პეკინის წესები“) 17.1 – „ბ“, „გ“ წესების თანახმად, არასრულწლოვნის პირადი თავისუფლების შეზღუდვა შეიძლება გამოყენებულ იქნეს მხოლოდ დაწვრილებით განხილვის შედეგად და უნდა შემოიფარგლოს შესაძლო მინიმუმით. პირადი თავისუფლების შეზღუდვა არ გამოიყენება, თუ არასრულწლოვანს არ ასამართლებენ სერიოზული ქმედების – სხვა პირის მიმართ ძალადობის ან სხვა სერიოზული სამართალდარღვევების არაერთჯერადი ჩადენისათვის და თუ არ არსებობს სხვა შესაბამისი ზემოქმედების ღონისძიება.

5. განსახილველ საქმეში ლ. ბ-ს ბრალი შერაცხული აქვს განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულისათვის, ხოლო წარსულში იგი ორჯერაა ნასამართლევი მძიმე დანაშაულების ჩადენისათვის. საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 76-ე მუხლის დანაწესს, რომლის თანახმად, მოსამართლე უფლებამოსილია, არასრულწლოვანს შეუფარდოს კანონით გათვალისწინებულ ზღვარზე ნაკლები ან სხვა, უფრო მსუბუქი სასჯელი, თუ მის მიმართ წარსულში გამამტყუნებელი განაჩენი არ ყოფილა გამოტანილი, მაგრამ განმარტავს, რომ უფლებამოსილი არ არის, ლ. ბ-ს მიმართ გამოიყენოს მითითებული შეღავათი, რადგან იგი წარსულში ორჯერა ნასამართლევი მძიმე დანაშაულების ჩადენისათვის. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა ასევე ითვალისწინებს იმ გარემოებასაც, რომ საქართველოს სკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის სანქციია სასჯელის სახედ და ზომად ადგენს მხოლოდ თავისუფ-

ლების ადგვეთას და არ გააჩნია არც ერთი სხვა ალტერნატიული სასჯელი.

6. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით და აგრეთვე ლ. ბ-ს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების (აღიარა და მოინარის ჩადენილი დანაშაული), დანაშაულის ჩადენის მოტივისა და მიზნის, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნების, ქმედების განხორციელების სახის, ხერხისა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგის (იგი წარსულში ორჯერა ნასამართლები საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაულებისათვის და მიუხედავად ამისა, კვლავ ჩაიდინა ანალოგიური ხასიათის დანაშაული – ორი ეპიზოდი), დამნაშავის პიროვნების, მისი წარსული ცხოვრების, აღზრდის, განვითარებისა და ოჯახური პირობების მხედველობაში მიღებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ლ. ბ-ს თავისუფლების აღვეთის სახით შეფარდებული სასჯელი (საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-4 ნაწილის სანქციით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმუმი) გამოყენებულია როგორც უკიდურესი ზომა და, ამდენად, იგი არის კანონიერი, სამართლიანი და სრულად შეესაბამება არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსითა და საერთაშორისო სამართლით დადგენილ ნორმებსა და პრინციპებს.

7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენი ლ. ბ-ს მიმართ არის კანონიერი და არ არსებობს მისი შეცვლის საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით, არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ფ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაემაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენი ლ. ბ-ს მიმართ დარჩეს უცვლელად.

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

5. ნარკოტიკული დანაშაული

ახალი ფსიქოარტიკული ნივთიერების შპანონო
შეძენა, შენახვა.

განაჩენი
საქართველოს სახელით

№365აპ-17

13 დეკემბერი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
3. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ შ. დ-ის
საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 აპრილის გა-
ნაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. გორის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 13 იანვრის
განაჩენით შ. დ. – დაბადებული – ცნობილ იქნა დამნაშა-
ვედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (..... ეპიზოდი) ჯარიმა
– 2000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (..... ეპიზოდი) ჯარიმა
– 2000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვე-
პუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად,
უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯე-
ლები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, შ. დ-ს მიე-
სავა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით.

შ. დ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის
შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, 5 (ხუთი) წლით ჩა-
მოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება, სა-
ადგოყაზო საქმიანობის უფლება, პედაგოგიური და საგანმანათ-
ლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება, სახელმწიფო
და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო)

დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება, პასიური საარჩევნო უფლება და იარაღის დამზადების შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებები; ხოლო 10 წლით – საექიმო და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლებები.

შ. დ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის დრო და სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 18 აპრილიდან. მასვე სასჯელის მოხდაში ჩაეთვალა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2015 წლის ეპიზოდისათვის) დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2015 წლის 31 აგვისტოდან იმავე წლის 4 სექტემბრის ჩათვლით.

2015 წლის 4 სექტემბერს ი. დ-ის (პ/ნ) მიერ გირაოს სახით შეტანილი თანხა – 2000 ლარი და 2015 წლის შ. დ-ის (პ/ნ) მიერ გირაოს სახით შეტანილი თანხა – 1000 ლარი გადაირიცხა სახელმწიფო ბიუჯეტში.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ გორის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 30 ნოემბრის განაჩენით ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანის) ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარებისათვის ნასამართლევმა შ. დ-მ განმეორებით, კვლავ ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოიხმარა ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანის), რაც გამოვლინდა 2015 წლის 13 აგვისტოს და 2015 წლის 2 ნოემბერს ჩატარებული ნარკოლოგიური შემოწმების შედეგად (ნარკოლოგიური ექსპერტიზის 2015 წლის №..... და 2015 წლის №..... დასკვნები).

გორის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 30 ნოემბრის განაჩენით ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანის) ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარებისათვის ნასამართლევმა შ. დ-მ უკანონოდ შეიძინა ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერება „....., “ რომელსაც უკანონოდ ინახავდა. 2016 წლის 18 აპრილს, რაიონის სოფელ შ. დ-ის პირადი ჩხრეკისას, ამოიღეს მის მიერ უკანონოდ შეძენილი და ასევე უკანონოდ შენახული ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერება – 0.00615 გრამი „....“

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-

თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 აპრილის განაჩენით დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა და გორის რაონული სასამართლოს 2017 წლის 13 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორი – მსჯავრდებული შ. დ. ნარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლისათვის შეფარდებული ჯარიმის გაუქმებას, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლთან მიმართებით – კვალიფიკაციის შეცვლასა და სასჯელის შემსუბუქებას. კასატორისათვის გაუგებარია, მის მიერ გადახდილი თახნა რატომ უნდა გადაირიცხოს სახელმწიფო ბიუჯეტში და რატომ უნდა ჰქონდეს დაკისრებული 3 000 ლარის გადახდა მაშინ, როდესაც საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილების შესაბამისად სსკ-ის 273-ე მუხლი აღარ წარმოადგენს სისხლისსამართლებრივად დასჯად ქმედებას. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, იგი ასევე არ უნდა გასამართლებულიყო სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით. კასატორი აღიარებს და სრულად აცნობიერებს ჩადენილ დანაშაულს და ითხოვს სასჯელის შემსუბუქებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწნოვლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ 2017 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით არაკონსტიტუციურად ცნო საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის სიტყვების – „ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ – ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტრაპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება მარიხუანის მოხმარებისთვის. ვინაიდან გასაჩივრებული განაჩენით შ. დ. მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის, კერძოდ, 2015 წლის 13 აგვისტოსა და 2015 წლის 2 ნოემბერს გამოვლენილი „ტეტრაციდროკანაბინოლის“ (მარიხუანა) კვლავ ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარები-

სათვის, საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით ნარდგენილი ბრალდების ორივე ეპიზოდში უნდა შეწყდეს დევნა.

3. რაც შეეხება შ. დ-ის ქმედების საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტიდან სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე გადაკვალიფიცირებას, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ განსახილველ შემთხვევაში მაკვალიფიცირებელი გარემოება (იმის მიერ, ვისაც წინათ ჩადენილი აქვს ამ თავით გათვალისწინებული რომელიმე დანაბაული) წარმოშვა გორის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 30 ნოემბრის განაჩენით შ. დ-ის საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით დამნაშავედ ცნობამ („ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანის) ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებისათვის). ამდენად, ის ფაქტობრივი გარემოება, რომელმაც გამოიწვია შ. დ-ის მსჯავრდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით, საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას აღარ იწვევს. აღნიშნულიდან გამომდინარე, შ. დ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე (ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერების უკანონო შეძენა და შენახვა). ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს შ. დ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას.

4. რაც შეეხება სასჯელს, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებულ სასჯელის მიზნებსა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლით განსაზღვრულ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო ელემენტებს, ჩადენილი დანაშაულის კატეგორიას (ნაკლებად მძიმე), მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, შ. დ-ის მიერ დანაშაულის აღიარებასა და მონანიებას.

5. ამასთან, საკასაციო საჩივრის თანახმად, მსჯავრდებულისათვის გაუგებარია, თუ რატომ უნდა დაისაჯოს იგი 3000 ლარით მაშინ, როდესაც საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწ

ყველილებით საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლი სისხლისსამართლებრივად დასჯადი აღარ არის. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ შ. დ-ს საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ორივე ეპიზოდისათვის დანიშნული ჰქონდა ჯარიმები 2000-2000 ლარი და აღნიშნული სასჯელები საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილით შთანთქა უფრო მკაცრმა სასჯელმა – თავისუფლების აღკვეთამ 5 წლით. ამდენად, შ. დ-ს ჯარიმის სახით არც ერთ ეპიზოდში 3000 ლარი დანიშნული არ ჰქონია. თუკი კასატორი გულისხმობს გირაოს სახით გადახდილ თანხას (ჯამში 3000 ლარი), ამის შესახებ გორის რაიონულმა სასამართლომ იმსჯელა თავის გადაწყვეტილებაში და მიუთითა, რომ შ. დ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის გამოვლენის დროს მას 2015 წლის 1 სექტემბრისა და 2015 წლის 1 დეკემბრის განჩინებებით შეფარდებული ჰქონდა გირაო. ამდენად, გირაოს სახით შეტანილი თანხა, საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლის მე-7 ნაწილის შესაბამისად, გადაირიცხა სახელმწიფო ბიუჯეტში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ შ. დ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 აპრილის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. შ. დ-ის მიმართ შეწყდეს დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2015 წლის 13 აგვისტოს ეპიზოდი) წარდგენილ ბრალდებაში.

4. შ. დ-ის მიმართ შეწყდეს დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (... ეპიზოდი) წარდგენილ ბრალდებაში.

5. შ. დ-ის ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე.

6. შ. დ. ცნობილ იქნას დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით.

7. შ. დ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან – 2016 წლის 18 აპრილიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2015 წლის 31 აგვისტოდან იმავე წლის 4 სექტემბრის ჩათვლით.

8. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ მსჯავრდებულ შ. დ-ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიებები გაუქმებულია. 2015 წლის ი. დ-ის (პ/ნ.....) მიერ გირაოს სახით შეტანილი თანხა – 2000 ლარი და 2015 წლის შ. დ-ის (პ/ნ) მიერ გირაოს სახით შეტანილი თანხა – 1000 ლარი უნდა გადაირიცხოს სახლმწიფო ბიუჯეტში.

9. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 აპრილის განაჩენი უფლებების ჩამორთმევისა და ნივთმტკიცებების ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

10. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ნარკოტიკული საშუალების, მისი ანალიზის ან
არეპურსორის მცირე რეანიმიზაციის უკანონო
დაგზადება, შეძენა, შენახვა და ექიმის
დაციფრულების გარეშე უკანონო მოსმარება**

**განაჩენი
საქართველოს სახელის**

№6აპ.-18

1 თებერვალი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ზ. ფ-ის
საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის გა-
ნაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. სენაკის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 29 ივნისის
განაჩენით ზ. ფ., - ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სასკ-
ის 273-ე მუხლით და მიესაჯა ჯარიმა – 1000 ლარი.

სექართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად,
გაუქმდა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 31
ივლისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი – 2 წლით
თავისუფლების აღკეთა და სსკ-ის 59-ე მუხლის მეხუთე ნაწი-
ლის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს დაე-
მატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწი-
ლიდან 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ ზ. ფ-ეს
განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განე-
საზღვრა 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 1000
ლარი.

ზ. ფ-ეს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის
შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 3 წლით ჩამო-
ერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის, საადვოკატო საქ-
მიანობის, პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულე-
ბაში საქმიანობის, სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმარ-

თველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის, პასიური საარჩევნო უფლება, იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების, საექიმო და ფარმაცევტული საქმიანობის, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლებები.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენით სენაკის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 29 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად. ზ. ფ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალა დაკავების დღიდან – 2017 წლის 5 სექტემბრიდან.

3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ზ. ფ-ემ ჩაიდინა ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარება, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ადმინისტრაციულსახდელდადებული პირის მიერ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

ნარკოტიკული საშუალების უკანონო მოხმარებისათვის ადმინისტრაციულსახდელდადებულ ზ. ფ-ეს 2017 წლის 3 იანვარს მარტვილის მუნიციპალიტეტში დაუდგინდა ექიმის დანიშნულების გარეშე ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპილროკანაბინოლის“ („მარიხუანის“) უკანონო მოხმარების ფაქტი.

4. კასატორი – მსჯავრდებული ზ. ფ. ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენის გაუქმებას საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტლების გათვალისწინებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ 2017 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით არაკონსტიტუციურად ცნო საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის სიტყვების – „ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ – ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური

დახმარების „შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება „მარიხუანის“ მოხმარებისთვის. ვინაიდან გასაჩივრებული განაჩენით ზ. ფ-ე მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის, კერძოდ, „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ („მარიხუანა“) უკანონდ მოხმარებისათვის, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, მის მიმართ უნდა შეწყდეს სისხლისსამართლებრივი დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

3. მის გათვალისწინებით, რომ ზ. ფ-ის მიმართ უნდა შეწყდეს დევნა საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში, აღარ არსებობს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 31 ივლისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრის გაუქმების სამართლებრივი საფუძველიც; შესაბამისად, ზ. ფ-ის მიმართ ხსენებული განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი უნდა დარჩეს ძალაში. ამასთანავე, პალატა აღნიშნავს, რომ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 31 ივლისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრის გაუქმებისა და დანიშნული სასჯელის აღსრულების შემთხვევაში, ზ. ფ-ეს სასჯელის ვადაში მოხდილად უნდა ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2017 წლის 5 სექტემბრიდან 2018 წლის 1 თებერვლამდე.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დადგინდება:

1. მსჯავრდებულ ზ. ფ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. შეწყდეს სისხლისსამართლებრივი დევნა ზ. ფ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 31 ივლი-

სის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი დარჩეს ძალაში.

5. ზ. ფ-ეს სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო 2017 წლის 5 სექტემბრიდან – 2018 წლის 1 თებერვლამდე.

6. ზ. ფ. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასჯელადსრულების დაწესებულებიდან.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

6. დანაშაული მმართველობის წესის ტინააღმდეგ

**საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის უკანონო
გადაკვეთა**

**საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოხვების
შესახებ**

განერიება საქართველოს სახელით

№565აპ-17

20 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
3 ივლისის განაჩენზე სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის
კონტრდაზვერვის დეპარტამენტში, კონტრტერორისტულ ცენ-
ტრში, საქართველოს სასაზღვრო პოლიციაში, სახელმწიფო
დაცვის სპეციალურ სამსახურსა და დაზვერვის სამსახურში გა-
მოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობისა და ოპერატორ-სამ-
ძებრი საქმიანობაზე ზედამხედველობის სამსართველოს პრო-
კურორ გ. ხაჩიძის საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი
და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

**1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარე-
ზოლუციო ნაწილი:**

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 22 მაისის განაჩენით ა. გ-ი, – დაბა-
დებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს
სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 3000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველ-

ზე, პატიმრობაში ყოფნის ვადის (2017 წლის 20 თებერვლიდან იმავე წლის 22 მაისის ჩათვლით) გათვალისწინებით, ა. გ-ს შეუმცირდა დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 2000 ლარი. მის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმდა და დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა სასამართლო სხდომის დარბაზიდან.

განაჩენით მსჯავრდებულ ა. გ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: აზერბაიჯანის მოქალაქე ა. გ-მ, რომელიც იმყოფებოდა აზერბაიჯანში, განიზრახა, უკანონოდ გადაეკვეთა საქართველო-აზერბაიჯანის სახელმწიფო საზღვარი. განზრახვის სისრულეში მოსაყვანად ა. გ-ი 2017 წლის იანვარს, სააღმოს საათებში, მივიდა საქართველოს სასაზღვრო №... სამართველოს (...) №... სასაზღვრო სექტორის (...) მიმდებარე ტერიტორიაზე გამავალ საქართველო-აზერბაიჯანის სახელმწიფო საზღვრის ხაზთან, უკანონოდ გადმოკვეთა იგი და გადმოვიდა საქართველოს ტერიტორიაზე.

2. აპელაციის მოთხოვნა:

განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ, რომელიც ითხოვდა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ: მსჯავრდებულ ა. გ-თვის სასჯელის დამძიმებას და მისთვის სასჯელის შეფარდებას თავისუფლების აღკვეთის სახით.

3. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ივლისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 22 მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ივლისის განაჩენი საქასაციო წესით გაასაჩივრა პროკურორმა გ. ხაჩიძემ. კასატორი საჩივრით ითხოვს განაჩენში ცვლილების შეტანას და მსჯავრდებულ ა. გ-თვის ისეთი სასჯელის შეფარდებას, რაც დაკავშირებულია თავისუფლების აღკვეთასთან.

5. საქასაციო პალატამ შეისწავლა საქასაციო საჩივარი და დაასკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნა-

წილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რო-
მელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვე-
ბად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გა-
დაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერ-
თგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სა-
მართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქ-
მეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართვე-
ლოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისა-
გან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავ-
დება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაე-
სი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალუ-
რი ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი
დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის გან-
ხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდე-
გება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა
და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამია-
ნის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სა-
მართალს;

ზ) კასატიონი არასრულწლოვანი მსჯავრდებულია.

6. საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ მოცემულ სისხლის სა-
მართლის საქმეში არ მოიპოვება არც ერთი ზემოაღნიშნული სა-
ფუძველი.

7. საკასაციო საჩივრისა და საქმის შესწავლის შედეგად სა-
კასაციო პალატას მიაჩინა, რომ არ არსებობს გარემოება, რომ-
ლის გამოც საქმეს ექნებოდა არსებითი მნიშვნელობა სამარ-
თლის განვითარების ან მსგავს საქმეებზე ერთგვაროვანი სასა-
მართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის.

8. ბრალდების მხარე ვერ უთითებს ისეთ სამართლებრივ
პრობლემაზე, რომელიც საჭიროებს საკასაციო პალატის გან-
მარტებას. პალატა სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამარ-
თლოს გადაწყვეტილებას ა. გ-ს ქმედების კვალიფიკაციისა და
სასჯელის განსაზღვრის ნაწილში და არც საკასაციო პალატის
მიერაა მოსალოდნელი ამ საქმეზე პრაქტიკისგან განსხვავებუ-
ლი გადაწყვეტილების მიღება. ორივე ინსტანციის სასამართლომ

მსჯავრდებულ ა. გ-ს, მისი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით (მან ჩაიდინა ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაული, რომელიც აღიარა და მოინანია), განუსაზღვრა ისეთი სასჯელი, რომელიც საქართველოს სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული სანქციის ფარგლებშია და არ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას (მაგალითისთვის იხ. №87აპ-15).

9. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ პროკურორის საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

10. საქართველოს სსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის კონტრდაზვერვის დეპარტამენტში, კონტრტერორისტულ ცენტრში, საქართველოს სასაზღვრო პოლიციაში, სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურსა და დაზვერვის სამსახურში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობისა და ოპერატიულ-სამძებრო საქმიანობაზე ზედამხედველობის სამმართველოს პროკურორ გ. ხაჩიძის საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

7. დანაშაული სასამართლო აქტების აღსრულების წინააღმდეგ

განაჩენის ან სხვა სასამართლო გადაცევის მიზანის შესრულებლობა

განაჩენი საქართველოს სახალი

№405აპ.-17

11 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ რ. მ-ის
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ლ-ის საკასაციო საჩივა-
რი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 მაისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 29 მარ-
ტის განაჩენით რ. მ., – ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს
სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მიესაჯა 1 წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5
ნაწილის თანახმად, გაუქმდა რ. მ-ის მიმართ სამტრედიის რაი-
ონული სასამართლოს 2016 წლის 10 აგვისტოს განაჩენით დად-
გენილი პირობითი მსჯავრი – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა.
საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე
ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს – 1 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთას – წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხ-
დელი ნაწილიდან – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთიდან – და-
ქმატა 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ რ. მ-ეს
სასჯელის სახით განესაზღვრა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფ-
ლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალა 2017 წლის 21 თებერ-
ვლიდან. მასვე სასჯელის ვადაში მოხდილა ჩატიმ-
რობაში ყოფნის დრო – 2016 წლის 5 ნოემბრიდან იმავე წლის 9
ნოემბრის ჩათვლით.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 მაისის განაჩენით პროკურორის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა და სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 29 მარტის განაჩენი შეიცვალა მსჯავრდებულის საუარესოდ სასჯელის ნაწილში, კერძოდ:

საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით რ. მ-ეს მიესაჯა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა რ. მ-ის მიმართ სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 10 აგვისტოს განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთას – წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთიდან – დაემატა 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ რ. მ-ეს სასჯელის სახით განესაზღვრა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალა 2017 წლის 21 თებერვლიდან. მასვე სასჯელის ვადაში მოხდილა ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2016 წლის 5 ნოემბრიდან იმავე წლის 9 ნოემბრის ჩათვლით.

3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ რ. მ-ემ ჩაიდინა ძალაში შესული განაჩენის შეუსრულებლობა, რაც გამოიხატა შემდეგში:

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 25 აპრილის განაჩენით რ. მ. ცონბილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით. ამავე განაჩენით, „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, სხვა უფლებებთან ერთად, 3 წლით ჩამოერთვა აფტოსატრანსპორტო სამუალების მართვის უფლება; მიუხედავად აღნიშნულისა, რ. მ-ემ არ შეასრულა კანონიერ ძალაში შესული განაჩენის მოთხოვნა და 2016 წლის 5 ნოემბერს ქ. ხ-ში, მოსე ხ-ის ქუჩაზე, მართავდა თავისავე კუთვნილ „მერსედეს ბენცის“, სახ. ნომრით ... ავტომანქანას, რაშიც ამხილეს შსს ხონის რაიონული სამმართველოს თანამშრომლებმა.

4. კასატორი – მსჯავრდებულ რ. მ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი მ. ლ. ითხოვს მსჯავრდებულ რ. მ-სთვის სასჯელის შემსუბუქებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივარის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ სა-

კასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ 2017 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით არაკონსტიტუციურად ცნო საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის სიტყვების – „ექმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარება“ – ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება „მარიხუანის“ მოხმარებისთვის.

3. განსახილველ შემთხვევაში საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით მსჯავრდების საფუძველი წარმოშვარუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 25 აპრილის განაჩენით რ. მ-ის საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით დამნაშავედ ცნობამ („ტექტრაპიდროკანაბინოლის“ („მარიხუანის“) ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებისათვის). ის ფაქტობრივი გარემოება, რომელმაც გამოიწვიო რ. მ-ის მსჯავრდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით, საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას აღარ იწვევს, რის გამოც საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ რ. მ-ის მიმართ უნდა შეწყდეს დევნა საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. იმის გათვალისწინებით, რომ რ. მ-ს მიმართ უნდა შეწყდეს დევნა საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში, აღარ არსებობს სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 10 აგვისტოს განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრის გაუქმების სამართლებრივი საფუძველიც; შესაბამისად, რ. მ-ის მიმართ სენენბული განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი უნდა დარჩეს ძალაში. ამასთანავე, პალატა აღნიშნავს, რომ სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 10 აგვისტოს განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრის გაუქმებისა და დანიშნული სასჯელის აღსრულების შემთხვევაში, რ. მ-ეს სასჯელის ვადაში მოხდილად უნდა ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2016 წლის 5 ნოემბრიდან იმავე წლის 9 ნოემბრის ჩათვლით და 2017 წლის 21 თებერვლიდან

2018 წლის 11 იანვრის ჩათვლით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დადგინდება:

1. მსჯავრდებულ რ. მ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ლ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.
2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. შენყდეს სისხლის სამართლებრივი დევნა რ. მ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.
4. სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 10 აგვისტოს განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი დარჩეს ძალაში.
5. რ. მ. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასჯელადსრულების დანესებულებიდან.
6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 მაისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
7. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საქონელი

ზოგადი ნაცილი

1.	სისხლის სამართლის კანონის მოქმედების ფარგლები სისხლის სამართლის კანონის უკუძალა	3
2.	სასჯელის მიზნები და სახეები სასჯელის მიზანი დამატებითი სასჯელის სახით შეფარდებული ჯარიმის შემცირება თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა	8; 20 32 36
3.	სასჯელის დანიშვნა სასჯელის დანიშვნის ზოგადი პრინციპები სასჯელის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობის დროს	41; 45 49; 52
4.	პირობითი მსჯავრი პირობითი მსჯავრის გაუქმება	60
5.	შეწყალება, ნასამართლობა შეწყალება ნასამართლობა	70 74

კერძო ნაცილი

1.	დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ განზრას მკვლელობის მცდელობა ოჯახის სხვა წევრის მიმართ	79
	განზრას მკვლელობა ჩადენილი ჯგუფურად, წინასწარ შეცნობით არასრულწლოვანის მიმართ	92
2.	დანაშაული ჯანმრთელობის წინააღმდეგ ოჯახში ძალადობა	115
3.	დანაშაული სქესობრივი თავისუფლებისა და ხელშეუხებლობის წინააღმდეგ გაუბატიურება	128; 138
4.	დანაშაული საკუთრების წინააღმდეგ ქურდობა	149
	ძარცვა	153

5. ნარკოტიკული დანაშაული	
ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერების	
უკანონო მექანა, შენახვა	160
ნარკოტიკული საშუალების,	
მისი ანალოგის ან პრეკურსორის მცირე ოდენობით	
უკანონო დამზადება, შეძენა, შენახვა და	
ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარება	166
6. დანაშაული მმართველობის წესის წინააღმდეგ	
საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის უკანონოდ გადაკვეთა	
საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შესახებ	170
7. დანაშაული სასამართლო აქტების აღსრულების წინააღმდეგ	
განაჩენის ან სხვა სასამართლო	
გადაწყვეტილების შეუსრულებლობა	174

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №32
ტელ.: (995 32) 299 71 34
www.supremecourt.ge